FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a boszorkányok fája

M. C. Beaton

erawan

FEJŐS ÉVA KÖNYVTÁRA

Agatha Raisin és a boszorkányok fája

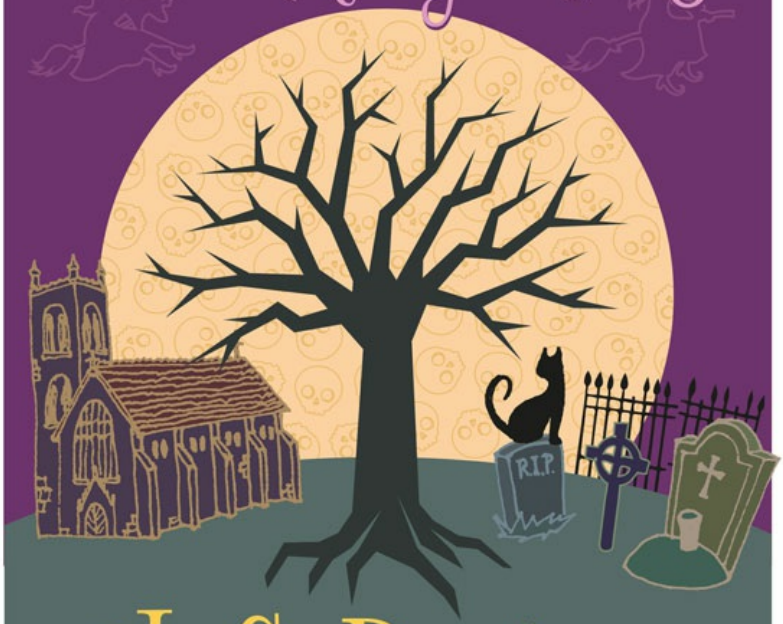

M. C. Beaton

erawan

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a boszorkányok fája

erawan

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Agatha Raisin and the Witches' Tree
Copyright @ 2017 by M. C. Beaton
Minden jog fenntartva

For information, address St. Martin's Press,
175 Fifth Avenue, New York, N. Y. 10010.

Fordította: LAIK ESZTER
Copyright @ 2017 by M. C. Beaton
Hungarian translation @ Laik Eszter, 2019
@ Erawan Könyvkiadó, 2019
A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletében születtek. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – utóbbiak akár élők, akár már elhunytak – csakis a véletlen műve.

Felelős kiadó: Fejős Éva
Szerkesztette: Münz András
A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes
Borítórajz, borítóterv: Müller Péter
Tördelés: Müller Péter

Elektronikus változat:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-5652-53-0

Csodás Cotswolds! Ó az a vidéki nyugalom! Messze a nagyváros zajától. A rossz emberektől. Távol a bűntől. Aprócska falvak, Zsúptetős, sárga mészkőből emelt házak, zöldellő legelők, patakok, kőhidak. Kuglóf, kakaó. Tea, aprósütemény. Béke, idill.

Vagy mégsem? A Boszorkányok fáján egy jobb sorsra érdemes, amúgy meglehetősen gazdag aggszűz holtteste lengedez a szélben. Másnap egy közrendőré. Majd újabb áldozatok. Boszorkánybuli az éjszakában. Rettegés. A rendőrség sötétben tapogatózik, mígnem, mint már annyiszor, Agatha Raisin kezébe veszi az ügyet. Jön, szimatol, kis híján az életével fizet, ám győz végül. Rátalál a rafinált gyilkosra.

De vajon, végre, az Igazira is? A férfira, aki neki való? Aki más, mint a többi, amúgy elsőre alkalmasnak látszó, akikre hősünk menetrendszerűen beindul? Nos, Agatha igazán megérdemelné már azt a valóban neki teremtett pasit. Ezúttal nagyon közel jár hozzá…

A mű fikció. A szereplők, az események és a párbeszédek a szerző képzeletének szülöttei. Bármilyen hasonlóság valóságos eseményekkel vagy személyekkel – akár élők, akár elhunytak – csakis a véletlen műve.

Szeretettel ajánlom ezt a könyvet sógornőmnek,
Mona Chesney-nek.

Első fejezet

Nem alakult jól az este. Agatha Christie bizonyára meglepődne, ha tudná, szelleme efféle előkelősködő vacsorapartik által kárhoztatott fennmaradni. Miután beköltöztek Cotswolds valamelyik kis településére, amúgy intelligens emberek lelkesen utánozni kezdték az angliai „falusi élet” szokásait, és hogy ezt miként kell csinálni, ahhoz a híres krimiírónő regényeiből vették az ötleteket.

Sir Edward Chumble és kedves neje, Tiffany ezért hívta meg vacsorára a St. Edmund parókia lelkészét és feleségét a közeli Sumpton Harcourtból.

– Az embertől elvárják, hogy vendégül lássa a tiszteletest – vélekedett Tiffany.

Mások is érkeztek. Tiffany barátnője, Jane Oliver és egy különös, kedélybeteg asszony, aztán az idős bíró, Lord Thurkettle, és két „ifjú tünemény”, Brenda és Bengy Gentryt, akik valójában a negyvenes éveikben járó testvérpár voltak, de az örök fiatalság bűvöletében éltek.

A tiszteletesről, Rory Harrisről nem a nyájassága és a

műveltsége rítt le elsőként. Leginkább egy rögbijátékosra emlékeztetett, ehhez mély és parancsoló hang társult. Felesége, Molly egy igazi vörös hajú szépség volt, s mivel Tiffany addig magát tekintette közülük a legragyogóbbnak, ettől igen harapós kedvébe került.

A Chumble házaspár nemrég költözött Cotswoldsba, és Sir Edward eltökélte, hogy a vidéki nemes úr szerepét játssza majd. De valahogy nem sikerült tiszteletet kiváltania a helybéliekből, inkább amolyan bolondos alakként tekintettek rá. A Külügyminisztériumtól vonult nyugdíjba egy rövid nagyköveti szolgálat után, a volt Szovjetunió egy senki által nem ismert tagországából.

Nagykövetként azt remélte, fényes fogadásokat rendezhet majd valami fejedelmi palotában, de a konzulátus épülete inkább valami bungalóra emlékeztetett, és a helybéliek csupa faragatlan népség volt.

Amikor a cotswoldsi vidékre költöztek, Edward egy kis főúri birtokról álmodozott, teniszpartikkal, tejszínhabos eperrel és mindenféle hagyományos angliai körítéssel. De a falu, Cuckleton feltűnő érdektelenséget mutatott a jövevények iránt. Az, hogy még pletykára sem méltatták őket, egyenesen lesújtó volt.

Bár a tiszteletes és a felesége sokkal inkább a földön jártak, új lakóhelyükkel ők sem voltak kibékülve. Sumpton Harcourt egy apró falunál valamivel nagyobbacska településnek bizonyult, pár zsúpfedeles házból állt, amelyek egy kis tavat öleltek körül. Azon a helyen, ahol az út a faluba ért, a boszorkányok fájának nevezett,

villámcsapástól kiszáradt tölgy magasodott. Állítólag egykor boszorkánygyülekezet működött a faluban.

Vacsora közben Tiffanynak ismerős lett Molly ruhája. Az eveshami szupermarketben látott ilyet mindössze tizenöt fontért.

– Milyen okos magától, kedvesem, hogy nem szórja a pénzt drága ruhára – turbékolta az asztal túloldaláról.

Egy jó papnénak azonban nélkülözhetetlen képessége, hogy égbekiáltó hazugságokkal tudjon előállni.

– Ugyan, ne ugrasson – legyintett Molly. – Tudja, ez Armani. Őrületes, mennyit költök ruhákra, igaz, drágám? – fordult a férjéhez.

– Megéri az árát – dörmögte Rory. – Te vagy itt a legcsinosabb.

Tiffany kortyolt egyet a gondosan lefejtett, testes dél-afrikai vörösborból, és így szólt:

– Sajnálom, kedvesem, de tisztára úgy néz ki, mint az a darab, amit a Tescóban láttam.

– Szegénykém – sóhajtott Molly. – Bele is halnék, ha nekem egyszer be kéne mennem a Tescóba. Persze, a külügyminisztériumi nyugdíjak nyilván lesújtóak.

Az aznap estére felbérelt cseléd betolt egy zsúrkocsit a kávéval. Tiffany a posta hirdetőtábláján látta meg a névjegykártyát. Mrs. Battertynek hívták, vagy százévesnek látszott, ami nem állt messze az igazságtól, mivel kilencvenöt volt, és nyikorgott minden ízülete. Szinte derékszögben meghajolva járt. Gyér, ősz haja között világított rózsaszín fejbőre. Rory talpra ugrott, hogy kivegye

a kávéscsészéket a remegő kezek közül.

Amikor a szolgáló kitotyogott, Tiffany megszólalt:

– Nem sejtettem, hogy ilyen idős lesz, honnan is tudtam volna.

– Erről jut eszembe – pattant fel Molly –, a mi kis drágánkat egy bébiszitterre hagytuk, akit alig ismerünk. Muszáj rohannunk, bocsássanak meg.

– Nem is tudtam, hogy van gyermekük – csodálkozott Tiffany, miközben kikísérte a vendégeket, és az ajtóban lagymatag kézfogással elbúcsúzott tőlük.

– Ja, az nincs. A macskánkról van szó. Rettenetesen félni kezd szegény, ha túl sokáig vagyunk távol.

– Meg tudnám ölni ezt a némbert – morogta Tiffany, miközben visszament a szalonba. Végül csupán bűbájos hangon előadott karaktergyilkosságra korlátozta magát:

– Milyen szörnyen szomorú! – újságolta a maradék vendégeknek. – Nincsen gyerekük, csak szeretnének. Látjátok, ez a szerencsétlen anglikán egyház vonzza a rejtőzködő homoszexuális férfiakat, akik aztán elvesznek valakit, és együtt játsszák a szerepet tovább.

– De nektek sincs gyereketek, édesem, nem? – kérdezte Brenda Gentry. – Edward nyilván nem meleg. Vagy parasztlányokkal kamatyolt, míg az isten háta mögött állomásoztatok? Csak vicc volt, ne húzd fel magad! Még egy kis bort szívesen innék.

– Jó évjárat – hangsúlyozta Sir Edward.

– Amikor bementem a konyhába, hogy kiszolgáljam magam – szólt közbe Brenda –, a szolgáló épp egy kannás

dél-afrikai vörösből szűrt le magának.

– Azt a feleségem külön a szolgálónak hagyta ott – sietett a válasszal Sir Edward. – Ó, te jó ég, ennyi az idő? Sajnálom, barátaim, hosszú napunk volt, ideje elbúcsúznunk.

Miután a vendégek távoztak, és Tiffany már lefeküdt, Sir Edward még borongott egy kicsit az asztalnál a koszos edények fölött. Bár imádta az Agatha Christie-krimiket, mégis inkább Dorothy Sayers hősének, Lord Peter Wimsey-nek tekintette magát, aki amatőr nyomozóként saját szakállára old meg bűntényeket. Érezte, hogy közeleg a fejfájás. Milyen élettelen ez a Cotswolds! Nyilván azért, mert ebben a döglődő, téli időszakban érkeztek. Majd jön a nyár, és biztosan megkérik, hogy rendezzen szabadtéri partikat. A szeme félig lecsukódott, és már el is ragadta az álom, amelyben krikettpázsit, tejszínhabos eper és hasonló gyönyörűségek vették körül.

– Micsoda pocsék este! – közölte Molly vezetés közben. – Alig látok ebben a nyomorult ködben.

– Nekem kellett volna vezetnem – felelte Rory.

– Inni akartál, nem emlékszel? Ó, miért is nem Oxfordba vagy valahova a közelébe helyeztek, ahol fények vannak és üzletek? Ez a Sumpton Harcourt a világ segglyuka.

Molly ráhajolt a kormányra. A köd táncolt a fényszórók csóvájában, ahogy a felkerekedő szél oszlatni kezdte, de ettől valahogy még nehezebb volt vezetni, mint a sűrűn összefüggő tejfölben. A faluba beérve a villám sújtotta

tölgynél Molly észrevett valamit.

– Odanézz, Rory! – szólalt meg. – Valami idióta táncol itt a… – Ekkor hirtelen a fékre taposott és felsikoltott: – Ez egy hulla!

Rory előkapott egy elemlámpát a kesztyűtartóból, szívből remélve, hogy csak valami gyerek akasztott egy bábut a faágra. Kiszállt, a fához lépett, és az elemlámpa fényében kirajzolódott az idős Miss Margaret Darby eltorzult alakja. Az egyik templomi segítő volt. A tiszteletes elővette mobiltelefonját, aztán eszébe jutott, hogy Sumpton Harcourt azon cotswoldsi falvak egyike, ahol nincs térerő. Visszament az autóhoz.

– Az öreg Margaret Darby. Otthonról telefonálunk.

– Te csak menj – mondta Molly. – Én inkább felmászom és megnézem, hogy tényleg halott-e szegény teremtés.

Az ilyen pillanatokban érezte át a tiszteletes, miért vette el Mollyt.

Átadta neki az elemlámpát, aztán eliramodott a plébánia felé. Molly felmászott a fára, és a felpüffedt arcra világított. Leküzdötte a hányingerét, és odanyúlt az asszony nyakához, hogy kitapintsa a pulzusát. Egy apró dobbanást sem érzett.

Visszament a kocsihoz. Hogy nem vették észre, hogy nincs rendben valami a szegény asszonnyal? A réztárgyakat tisztította a templomban, és a virágokra viselt gondot. Boldognak látszott. Ha legalább segítséget kért volna…

Molly beindította a motort, és bekapcsolta a fűtést. Tíz

perc múlva Rory már futott is visszafelé.

– A rendőrség és a mentők úton vannak!

Bemászott a felesége mellé, és átkarolta a vállát.

– Sejtetted volna, hogy öngyilkosságot fontolgat?

– Nem – ingatta a fejét Molly. – Semmiségekről beszélgettünk, mint az időjárás. Ugye, milyen hideg van?

– Kár, hogy bezárták a falusi rendőrőrsöket – jegyezte meg Rory. – Honnan kell most kivonulniuk? Cheltenhamből? Mircesterből? Á, már hallom a szirénát.

Elsőként egy rendőrautó érkezett. Öt perc sem telt belé, befutott a mentő is. Az egyik rendőr belebújt a helyszínelő-anorákba, maszkot, kesztyűt és bakancsot húzott, aztán felmászott a fára, hogy megvizsgálja a testet. Lekiáltott a mentősöknek, hogy ott kell hagyni a fán, amíg a nyombiztosítók megérkeznek.

– Micsoda szörnyűség – rebegte Molly elfehéredett ajakkal. – Olyan tisztességtelennek tűnik szegényt lógni hagyni…

A másik rendőr odalépett a kocsihoz, és felvette a házaspár adatait.

– Mielőtt folytatnánk – szólalt meg Rory –, sokkolt minket az eset. Ha a tanúvallomásunk is kell, a parókián megtalálnak, a templom mellett a sarkon.

– Rendben van, uram.

A lelkészlak javarészt úgy nézett ki, ahogyan az előző tiszteletes idején. Még a napfényes időszakokban is sötét volt, mert a házat befutotta a borostyán. Központi fűtés nem volt, a padlót kőlapokkal burkolták.

– Menjünk a dolgozószobámba – javasolta Rory. – Bekészítettem a tűzifát, csak egy gyufa kell.

A dolgozószoba szolgált nappaliként, mert csak az a kandalló nem füstölt a házban. A szobát egy jókora íróasztal uralta, tömzsi, faragott lábakkal, amelyek griff-fejben végződtek. A kandalló előtt, amelyet Rory begyújtott, két lószőrrel borított fotel állt, csúszósak és kényelmetlenek. Le akarták cserélni őket, de még nem volt rá idejük az elmúlt hónapban, mióta Rory itt szolgált. Négy másik falut is pásztorolnia kellett. Mollyt is lekötötték a parókián kívüli szolgálatok és a számtalan összejövetel a templom közösségi termében: a női önképző, az anyaegylet, a sütés-főzés klub és a bibliaolvasások.

Akár a Chumble házaspárt, őket is elvarázsolta az idilli falusi létről szőtt álom – Rory azelőtt Északkelet-Londonban szolgált. Ott egy jobb vasárnapon a gyülekezet nagyjából tizenkét idős embert számlált. Rosszabb napokon többet, ugyanis a templomot megszállták a szomszédos kocsmából kiözönlő, különféle trágárságokat ordibáló részeg fiatalok. A tiszteletesék belefáradtak a reménytelen küzdelembe, hogy olyanoknak közvetítsék Isten igéjét, akik nem akarják meghallgatni. Letaglózta őket az erkölcsi hitványság, amit egy támadás tetézett be – de erről még egymás között sem voltak képesek beszélni. Felvillanyozódtak hát a lehetőségtől, hogy a gyönyörű Cotswoldsba költözzenek. Vasárnaponként egész szép számmal összegyűlt a nyáj, a szomszédos falvakból is érkeztek, vonzotta őket a jóképű tiszteletes híre.

Londonban folyamatos fenyegetettségben éltek, így meglepve tapasztalták, amikor a faluban is megsuhintotta őket a félelem szele. Persze az időjárás sem segített. Mióta megérkeztek, vagy szakadt az eső, vagy sűrű köd szállt le a hideg estéken. A nyomasztó hangulatot a zsúpfedeles, Tudor-stílusú épületeknek tudták be, amelyek a tó körül gubbasztottak.

– Nagyon fáradt vagyok – nyomott el egy ásítást Molly. – Ha belegondolok, hogy én még azt hittem, ha egyszer Costswoldsba költözünk, nem lesz más dolgom, csak megigazgatni néha a csipkefüggönyöket… Rory! – egyenesedett fel ültében Molly. – Miért nem engedték a rendőrök a mentősöknek levágni szegény asszonyt?

– Arra gondolsz, hogy esetleg gyilkosság történt? Nem hiszem. Csak rutineljárás. Mint az autóbaleseteknél, amikor le kell zárni az utat. Az egészségügyi és biztonsági szabályzat kimondja, hogy semmi nem mozdítható el, míg át nem vizsgálták a helyszínt.

– A falusiak odavonulnak majd bámészkodni. Lehet, hogy ki kéne mennem egy kis forró teával?

– Nem. Valószínűleg élvezni fogják a látványosságot. Van ezekben az emberekben valami hátborzongató. Valaki csenget. Majd én nyitom.

Rory két nyomozóval tért vissza, az egyik Wong őrmesterként, a másik Peterson nyomozóként mutatkozott be. Wong félig kínainak látszott, Peterson egy csinos nő volt, sötét, hullámos hajjal.

– Innának egy teát vagy kávét? – kínálta őket Molly. –

Vagy valami erősebbet? Peterson nyomozó?

– Ó, szólítson csak Alice-nek. Egy jó erős kávé igencsak jólesne, gondolom, Billnek is. Megyek, segítek.

– Önnel kezdeném, uram – fordult Bill a tiszteleteshez. – Hol volt ma este?

– Egy vacsora-összejövetelen a szomszéd faluban, Cuckletonban, Sir Edward Chumble-nál. Körülbelül tizenegy órakor jöttünk el. Molly vezetett. Alig lehetett valamit látni a ködben. Aztán egyszer csak megpillantottuk a holttestet a fényszórók csóvájában, épp amikor emelkedni kezdett a köd. A mobiltelefon nem talált jelet, így hazasiettem, a feleségem pedig felmászott a fára, hogy ellenőrizze, tényleg meghalt-e az asszony. Miért nem engedte az a rendőr, hogy a mentősök leszedjék onnan?

– Ilyen haláleset fennforgásakor meg kell várnunk a nyombiztosítókat – magyarázta Bill. – Tehát nagyjából tizenegykor jöttek el Sir Edward Chumble-éktól. Biztos ebben?

– Ó, igen, Rémes vacsora volt, folyton az órámat néztem, és azért fohászkodtam, hogy hozzák már a sajtot.

– Ki volt még ott?

– Lady Edward, a nagynénje, valamilyen Jane, Lord Thurkettle, meg egy bizonyos Brenda és Bengy Gentry.

– Maguk jöttek el elsőként?

– Igen. Még sosem találkoztam egyikőjükkel sem, de akkor lássam őket újra, mikor a hátam közepét.

– Mit gondol, miért hívták meg magukat?

– Cotswolds tele van beköltözőkkel, akik fel akarják venni

a falusi tempót, tudja, templomba járás húsvétkor, karácsonykor, vendégeljük meg a tiszteletest és a nejét, négykerék-meghajtásúval járjunk, ami minden terepen jó, húzzunk zöld gumicsizmát, és társalogjunk tudálékosan a gabonafélékről. Az előző egyházközség, ahol szolgáltam, elég kemény tapasztalat volt, úgyhogy én is átadtam magam a rusztikus idillről szőtt fantáziáknak.

– Csak várja ki, amíg beköszönt a tavasz – biztatta Bill. – A föld legszebb helye lesz ez.

Molly és Alice betoltak egy régi, nyikorgó tölgyfa zsúrkocsit, rajta a kávézáshoz való csészék, kancsó és aprósütemény.

Miután Molly kitöltötte a kávét, Bill felvette az ő tanúvallomását is. Végül így szólt:

– Holnap elküldök valakit a kinyomtatott vallomásokkal, hogy aláírják.

– Azt hiszem, az egyetlen valóban tradicionális dolog itt maguknak Cotswoldsban az eleven Miss Marple – mondta Rory.

– Erről nem tudok – húzta fel Bill a szemöldökét.

– De én olvastam róla. Agatha Raisin az!

Alice szólalt meg:

– Mrs. Raisin nem egy idős néni, és nem is szokott kötögetni. Magándetektív, az irodája Mircesterben van. Meglehetősen vonzó hölgy.

Rory fejében előkúszott annak a rendőrnek a képe, aki felmászott a boszorkányok fájára. Fiatal volt, és rendkívül intelligensnek látszott.

– Mi a neve annak a rendőrnek, aki megvizsgálta a holttestet?

– Harold Turret. – Bill szívesen kifejtette volna bővebben, hogy Vadászmenyét a beceneve, és nemcsak az ügyeken dolgozik nagy buzgalommal, de megvan az a kellemetlen szokása, hogy a kollégái magánéletéről is mindent kiszimatol. Bill és Alice titokban jegyezték el egymást, mert a testületnél rossz szemmel néznek mindenféle viszonyt a munkatársak között. Sajnos a Vadászmenyét élénk érdeklődést tanúsított Alice iránt.

– Biztos benne – folytatta Rory –, hogy öngyilkosság történt? Sosem mutatta a hölgy depresszió vagy bármi egyéb jelét…

– Csak akkor tudjuk meg, ha a szakértők megírták a jelentésüket. További jó éjszakát. Holnap valaki beugrik a vallomásukkal.

A nyomozók távoztával Molly szomorúan jegyezte meg:

– Szerinted hibát követtünk el, hogy ide jöttünk?

– Nem – ölelte át a férje. – Várjuk ki a tavaszt. Azt mondják, gyönyörű itt.

– Borzalmas lenne, ha kiderülne, hogy szegény Miss Darbyt meggyilkolták, igaz? – sóhajtott Molly, miközben felmentek a lépcsőn.

– Nem is volna annyira borzalmas – felelte Rory. – Lelkiismeret-furdalást érzek a gondolattól, hogy valami öngyilkosságba hajszolta, és mi nem vettük észre a jeleit.

A hálószobában hideg volt. Az egyik sarokban egy Viktória-korabeli, mamut méretű ruhásszekrény állt,

olyasmi, mint a *Narnia krónikái*ban, középen egy baldachinos ágy, de függönyök nélkül, mert azt Molly leszedte róla.

– Koszosan fekszünk le? – kérdezte Molly.

– Az már szent – mondta a férje, és elkezdte lehajigálni a ruháit. A fürdőszoba egy hosszú, huzatos folyosó végén volt, és beillett volna egy viktoriánus múzeumba is.

Molly leült a fésülködőasztalhoz, és kozmetikai kendőkkel törölgetni kezdte a sminkjét. A régi tükörből különös arc nézett vissza rá, mintha egy másik Mollyé lenne.

– Siess! – sürgette a férje. – Megfagyok!

– Ez vagyok én neked – zsörtölődött Molly. – Egy melegítőpalack.

Csak egy éve házasodtak össze, de tervezték a gyerekeket.

Amikor végül összebújtak az ágyban, mindkettejüket visszatartotta a szextől az a bizonyos házassági telepátia, ami szerencsésebb párok között működik. Molly már majdnem álomba szenderült, amikor egyszer csak élesen felvillant előtte a fán lógó holttest képe. Látta a fényszóró csóvájában, magasan, a nedvességtől síkos ágon, hogy…

– Rory! Ébredj!

– Mi van? Mi az?

– Margaret Darby.

– Jaj, aludj inkább.

– Figyelj, tudod, mi a furcsa? Miss Darby mindig magas sarkúban járt. Nem tűsarkúban persze, de azért nem is laposban. Rajta volt a cipője!

– És?

– Nem volt pántja. Új körömcipő volt, bőrből. Az asszony ott lógott magasan, az ágak pedig csillogtak a nedvességtől. Képtelenség, hogy fel tudott volna mászni ilyen cipőben.

– Van erről valami dal – motyogta Rory álmosan –, olyasmi, hogy „Ilyen csinos cipellőkben…”

– Na de Rory!

– Idefigyelj, ha valaki megölte, a rendőrség ki fogja deríteni, ki tette. Nem a mi dolgunk. Ne avatkozz bele.

És valóban, sem a tiszteletesnek, sem a feleségének nem jutott volna eszébe beleavatkozni a rendőrség munkájába, ha a vallomásuk miatt Turret nyomozó nem teszi tiszteletét náluk másnap. Molly úgy gondolta, intelligens ábrázatú férfi, de a kritikusabb szemlélő észrevehetett rajta valami patkányszerűt.

Miután aláírták a papírokat, Turret megkérdezte:

– Kérhetnék esetleg egy kávét, kedvesem?

– Ha hozzám beszél – szólt vissza Molly fagyos hangon –, szólítson meg tisztességesen.

– Ó, szent ég! – kiáltott fel Turret, és egy jókedvű kacajnak szánt hangorkánt hallatott. – Maga egy ilyen nőfelszabadító, mi?

Molly összerezzent, hirtelen azt kívánta, tűnjön már el ez a rendőr, végül kiment a kávéért.

– Van még kérdése, vagy tovább akar fölényeskedni a feleségemmel? – kérdezte Rory.

– Sajnálom – mondta Turret, és emlékeztette magát, hogy alkalomadtán tegyen majd keresztbe a tiszteletesnek. –

Igazából maga és a felsége tűnik az első számú gyanúsítottnak.

– Az hogy lehet? – vágott vissza Rory. – Húsz perccel azelőtt jöttünk el Sir Edwardtól, hogy megtaláltuk a holttestet. Ezt mondtuk el a vallomásunkban is, amit aláírtunk. – Felugrott, hogy kinyissa Mollynak az ajtót, mert hallotta az öreg zsúrkocsi közeledő nyikorgását.

– Mindent összekészítettem, mert azt reméltem, az a kedves nyomozónő jön vissza – mondta Molly.

Turret talpra szökkent.

– Segíthetek, gyönyörűm?

– Mindenki ki tudja szolgálni magát – reccsent rá Rory. – Molly, utánanézhetnél, voltak-e Miss Darbynak rokonai.

– Jó ötlet – mondta Molly hálásan a lehetőségért, hogy elmenekülhet. Nem is az zavarta, amiket Turret mondott, hanem ahogyan felfalta a szemével, és igen, volt valami félelmetes benne. Molly elhatározta, hogy átmegy Carselybe, és meglátogatja az ottani lelkész feleségét, Sarah Bloxbyt. Sarah mindenkit ismert több mérföldes körzetben, és talán tud valamit a halott Margaret rokonairól.

Miközben Molly elhagyta az autóval Sumpton Harcourtot, érezte, ahogy lemegy róla a feszültség. Ködös, párás nap volt, a rétek lucskosan terpeszkedtek minden irányba.

Amikor Carselyben Mrs. Bloxby beinvitálta a parókia nappalijába, Molly csalódottan látta, hogy másik vendég is van – egy jó alakú, divatosan öltözött nő, hosszú lábakkal és maciszemekkel.

Mrs. Bloxby bemutatta őket egymásnak, majd kávét

szolgált fel.

– Borzasztóan felizgathatta az este, hogy megtalálták azt a holttestet…

– Bárcsak engem izgatna fel valaki egy holttesttel – motyogta a másik vendég. – De csak az elveszett macskák és a válási ügyek…

– Ó, hát ön az az Agatha Raisin! – kiáltott fel Molly. – Tudja, ha lenne erre pénzünk, kísértésbe esnék, hogy felfogadjam önt.

– Mrs. Raisint talán érdekelheti néhány tény – szólalt meg Mrs. Bloxby.

Agatha elnevette magát.

– Mrs. Bloxby tudja, hogy engem mindig érdekelnek a hullák.

– Önök magázódnak? – kérdezte Molly.

– Rossz szokás – legyintett Agatha. – Még abból az időből, amikor működött itt nálunk egy előkelő Hölgyegylet. Nehéz elhagyni.

Molly nekidőlt a tollal tömött díszpárnáknak az öreg szófán, és elmesélte a vacsora-összejövetelt, meg hogy miként találtak rá a holttestre. A kandallóban pattogtak a fahasábok, kint meg-megkondult halkan a templomtorony kellemes, tenor harangja.

– Felkerekedhetett a szél – állapította meg Mrs. Bloxby.

Molly először a Sir Edwardnál rendezett vendégségről számolt be, majd arról, hogyan vette észre a holttestet. A két nyomozót is leírta, majd rátért Turretre. Hirtelen rázni kezdte a sírás, és zihálva vallotta meg, milyen borzalmas a

parókia, és milyen visszataszító ez a nyomorult Cotswolds.

Mrs. Bloxby Molly ölébe tett egy doboz papír zsebkendőt, és halkan így szólt:

– Töltök egy kis italt.

Molly megtörölgette a szemét, és belekortyolt az italba, amit Mrs. Bloxby a kezébe nyomott. Édes volt, átjárta tőle a meleg.

– Mi ez? – kérdezte.

– Pitypangbor – felelte Mrs. Bloxby. – Alkoholt inni amúgy korai lenne, de ebben jó sok a cukor.

– Nem tudom, mi ütött belém – monda Molly. – Amúgy elég kemény fából faragtak. Az a falu… Ijesztő.

– Az a parókia tényleg elég szörnyű – értett egyet Mrs. Bloxby. – Szörnyen nagy, és Viktória királynő óta semmi nem változott benne. Szívesen átmegyek magukhoz, megnézem, hátha segíthetek valamit.

– Menjünk most – buzdult fel Agatha. – Szombat van, és még egy árva randi sincs kilátásban.

Milyen idős lehet? Molly nyugtalankodni kezdett. Ez a Raisin nevű nőszemély középkorúnak látszik, de egészen érzéki kisugárzással bír. A lelkészfeleségi hivatással az volt az egyik baj, hogy gyakran akadt dolga az embernek olyan nőkkel, akik ráhajtottak a tiszteletesre. Eddig ugyan nem bukkant fel senki, aki miatt komolyan aggódni kellett volna, de ez az Agatha Raisin lehet, hogy más tészta.

Második fejezet

Agatha örült a váratlan eseménynek. Mostanában nem lobogott benne a szenvedély. Amikor valamelyik férfi megszállottja lett, el tudta felejteni, milyen kevésre tartja önmagát, és kellemes, szivárványos fantazmagóriákba burkolózott. Magányosan élt. Exférje, James Lacey útikönyvíró valahol külföldön bolyongott, és Agatha barátja, Sir Charles Fraith is távol volt. Hiányzott neki a férfi. Mrs. Bloxby, a megbízható barát természetesen mindig kéznél volt, de a lelkészné jó, és Agatha rosszalkodni vágyott: kirúgni a hámból, lehetőleg egy ágyban, valami belevaló pasival. Nem mintha ezt beismerte volna, hiszen feministának tekintette magát.

Azelőtt sosem járt Sumpton Harcourtban. Egyike volt ez a lankák között megbújó cotswoldsi falvaknak, távol a kedvelt kiránduló-útvonalaktól. Lassan beborult az ég. Molly autójával mentek, Agatha útközben azon töprengett, vajon a nő természetes vörös-e. Annyi bizonyos, hogy egy tiszteletes feleségéhez képest feltűnően szép jelenség. Molly

hirtelen lefékezett, és azt mondta:

– Ott a boszorkányok fája.

A kordonokat már elvágták, a szalagok verdestek az erős szélben. Az égen szürke felhők vonultak. Két ág összedörzsölődött, és furcsa, nyikorgó hangot hallattak.

Agatha Raisint kellemesen megborzongatta az izgalom.

Ez a baljós fa bizonyosan gyilkossági színhely.

Az anglikán egyház St. Edmund plébániatemploma késő román stílusban épült. A tizenharmadik században két szintet ráépítettek, a tizennegyedikben az északi oldalhajóval bővítették. Négyszögletes, román tornyát tíz kis harang ékesítette. Mellette állt a lelkészlak, amelyet III. György korában építettek.

A tizennyolcadik századi, György-korabeli épületek rendszerint gyönyörűek, de a parókiát olyan sűrűn benőtte a borostyán, hogy lehetetlen volt felismerni az építészeti jegyeit. A késő tizenkilencedik században az egyik lelkész felesége olyannyira rajongott mindenért, ami középkori, hogy kicseréltette a sima üvegeket kazettás ablakokra, melyek még kevesebb fényt engedtek be a házba.

Molly kinyitotta az ajtót, és bevezette őket a dolgozószobába.

– Foglaljanak helyet – mondta. – Kényelmetlen fotelek, de ez az egyetlen meleg helyiség a házban. Igazából ez az egész egy szar iglu. – Molly Mrs. Bloxbyra pillantott, és gyorsan hozzátette: – Elnézést.

– Ez az egyik hátulütője, ha az ember lelkészhez megy

feleségül – jegyezte meg Mrs. Bloxby szelíden. – Szeretnénk néha ordítani, káromkodni és leinni magunkat.

– Milyen megértő! Ó, itt is van a férjem, Rory. – Molly bemutatta őket egymásnak.

Rory kíváncsian fürkészte Agathát.

– Azt gondoltam, a magánnyomozók valahogy… hát… kopottabbak.

– Van, aki kivétel – felelte Agatha felderülve. – Gondolja, hogy Miss Darby öngyilkos lett?

– Igen, szerintem igen – mondta Rory. – Bár szeretném, ha gyilkosságról lenne szó, az könnyítene a lelkiismeretemen. Nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy észre kellett volna vennünk a bajt.

– Emiatt is látogattam meg Sarah-t. Szólíthatom Sarah-nak? – kérdezte Molly.

– Persze. Mrs. Raisinnel csak a hagyományt őrizzük.

– Vannak rokonai Miss Darbynak? – érdeklődött Agatha.

– Ó, igen. Úgy tudom, egy nővére, Laura. Ikrek, azt hiszem. Az ancombe-i állásbörzén történt idén, hogy valaki mondott valamit Miss Darbyról, és a testvére iszonyú csetepatét rendezett az egyik stand előtt – mesélte Mrs. Bloxby.

– Tudja, hol lakik? – kérdezte Agatha.

– Nem, de biztosan ki tudom deríteni – mondta Mrs. Bloxby.

– Mrs. Raisin… – kezdte Rory.

– Agatha, ha kérhetem.

– Nos, Agatha, kicsit korai lenne még kutakodni ebben a

fázisban.

– Ó, hadd kutakodjon, drágám – szólt a felesége. – Tudni szeretném, mi vezetett Miss Darby öngyilkosságához.

– Nem engedhetünk meg magunknak egy magánnyomozót, és…

– Ingyen csinálom – szólt közbe Agatha. – Csak kíváncsiságból.

– Kukucs! Én vagyok! – trillázott valaki a hall felől.

– Ó, istenem, ez Sumpton Harcourt démona, Felicity Weir. Megyek, megszabadulok tőle.

De már nyílt is a dolgozószoba ajtaja, és egy magas, karcsú, nagy kezű, nagy lábú nő állt a küszöbön. Haja bronzosszőkén csillogott, petyhüdt arcát vastagon fedte a festék. Botszerű lába tűsarkúban végződött.

– Maga rosszcsont, rosszcsont férfi – mozgatta meg ujját Rory felé. – Meghalnak magáért a nyáj hölgytagjai…

Rory karon fogta Felicityt, és visszaterelte az előszobába.

– Nagyon kérem, nézze el nekünk, most nem alkalmas. Szegény feleségem szörnyű sokkot élt át. Nem, komolyan, valamikor máskor látogasson át, és használja a csengőt. Mi van, ha betörőnek nézem, és leütöm?

Felicity végigkopogott a rövid járdán, és belefutott Turretbe, aki épp akkor érkezett a parókia kapujához. Mivel Felicity szerette, ha körülötte forog a világ, megragadta a rendőr karját, és így szólt:

– Nagyon félek! A tiszteletes megfenyegetett, hogy megöl!

– Maradjon itt! – utasította Turret. Majd berendeli egy kihallgatásra ezt az öntelt papot. Egy éjszaka a zárkában le

fogja törni a szarvait.

Az amúgy éles eszű Turret rájött, hogy ezúttal nagyon melléfogott. Ez a némber, Agatha Raisin, elővarázsolt egy ügyvédet. Ráadásul Turret alábecsülte a dohos, ájtatos anglikán egyház erejét, nem számolva azzal, hogy a saját bárányukat nem engedik meghurcolni. A püspök és a segédpüspök ezt világosan közölték is Wilkes főkapitánnyal, aki Mircester püspökének bíbor válla fölött már látta is az újságírókat odakint gyülekezni, és biztos volt benne, hogy Agatha Raisin csődítette őket oda – mint ahogy valóban az ő keze volt benne.

Roryt tehát alázatos bocsánatkérések közepette elengedték, Turret pedig olyan fegyelmit kapott, hogy máris szertefoszlottak ambiciózus álmai. Két hétre felfüggesztették.

Mindennél jobban gyűlölte Roryt, Agathát pedig meg tudta volna fojtani. Épp elindult a rendőrségről, amikor Bill Wongot látta Wilkes irodája felé közeledni. Turret sejtette, hogy Bill túl közel áll Alice-hez. Féltékenységében megvárta, míg Bill bemegy az irodába, aztán hallgatózni kezdett az ajtónál.

– Nehéz ügy – hallotta Wilkes hangját. – A boncolás előzetes eredményei szerint úgy tűnik, már halott volt, amikor a fára került. Igen. Nagyon úgy látszik, valaki megölte, és megpróbálta öngyilkosságnak beállítani. A nővére bejön azonosítani a holttestet. Beszéljen vele. Kérdezze ki a rosszakarókról, arról, hogy mindig a faluban

élt-e, vagy valahonnan máshonnan érkezett…

Amikor Turret hallotta, hogy jön valaki, gyorsan elslisszolt az ajtóból. Bárcsak megoldhatná ezt az ügyet! Elhatározta, hogy megvárja a kocsiban, míg megérkezik az áldozat testvére. Hátha meg tudja hívni egy italra vagy valamire.

Tíz percet várt, amikor egy rendőrségi autó gördült az őrs elé. Alice Peterson szállt ki belőle, megkerülte a kocsit, és kinyitotta a hátsó ajtót. Egy sovány, középkorú nő feje bukkant elő. „Ez lehet a testvér – gondolta Turret. – Biztosan ugyanazzal a kocsival fogják visszavinni. Megvárom és követem őket” – döntötte el. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire Alice kijött a hölggyel az oldalán, és elhajtottak a kocsival. Turret örült, hogy a saját autóját vezeti, így sokakat maga mögé utasított. Alice megállt a George Hotel előtt. Turret lassan ment egy kört a hotel parkolójában, s közben az előcsarnok fényárjában alaposabban megnézte magának Margaret testvérét. Egy ódivatú pézsmabundát viselt és filckalapot. Mintha a *Foyle háborúja* című krimisorozatból lépett volna elő.

Turret óvatosan a bejárathoz sétált, és látta, hogy Alice kocsija eltűnik a sarkon. A hotelben odalépett a recepciós pulthoz, és már épp megérdeklődte volna a hölgy nevét, aki az imént érkezett, amikor jobbra nézve megpillantotta őt a bárban.

Odaoldalgott hozzá, mire a hölgy kissé ijedten azt mondta:

– Most voltam a rendőrségen. Mit akar?

– Csak egy kicsit beszélgetni. – Turret leült a nővel szemben, és odaintett a pincérnek. – Mit inna? – kérdezte.

A hölgy egy dupla whiskyt kért. Turret ugyanazt. Ravasz rendőrszemével alaposan megnézte a másik báránszerű arcát, aztán tekintete a kezére siklott. Nem hordott jegygyűrűt.

Drága illat lengte körül. A hölgy levetette a bundáját, alatta egyszerű fekete ruhát viselt hatalmas, csillogó gyémántbrossal ékesítve. Turret pislogott. Ha ezt eladná, az árából jó pár nercbundát vehetne.

Bemutatkozott a hölgynek, kifejezte részvétét, majd megkérdezte a nevét.

– Laura Darby – felelte amaz.

– Ezek szerint nincs férjnél.

– És nincs is szándékomban valaha is újraházasodni.

– Hány volt?

– Három.

Kihozták az italokat. A pénzes nők legyőznek bármely szépséget, gondolta Turret. Egy kövér, csúnya kis mágnásnő simán kenterbe veri a káprázatos szőkéket. A gazdag nő azt választ, akit akar.

– Csirió – emelte Turret a poharát. – A boldogabb időkre. – Aztán hirtelen eszébe jutott valami. Ha Margaret Darby hasonlóképp gazdag volt, könnyen lehet, hogy valaki megpróbált belőle egy kis pénzt kiszedni. Vagy már sikerült is neki, csak nem akarta visszafizetni.

– Jól élt a testvére? – kérdezte Laurát.

– Igen.

– Volt valaki, aki a pénzét akarta?

– Nem tudom. Kettőnk közt voltak viták. Azt mondta, ezt a brosst rá hagyta a mamánk, pedig ezt én örököltem, és meg is mondtam Margaretnek, hogy nem lesz az övé.

– Margaret férjnél volt?

– Nem, de múlt héten felhívott, és célozgatott rá, hogy férjhez megy, és ha nem adom oda neki a brosst, nem hív meg az esküvőjére.

Ez a baj azzal, ha az ember közönséges rendőr, kesergett Turret. Nem lehet tűzközelben. Ha be tudna jutni Margaret Darby házába, találhatna valami bizonyítékot, amin a nyomozók vagy a helyszínelők átsiklottak.

Laura felállt, a karjára terítette a bundáját.

– Nagyon fáradt vagyok. Jó éjszakát!

– Itt lesz még holnap? – érdeklődött Turret.

– Nem, hazautazom addig, amíg át nem tudom nézni szegény Margaret házát és a holmiját.

– Maga az örökös?

– Jó éjszakát!

Turret is felpattant, és megragadta Laura karját.

– Csak még pár kérdés.

A nő fakó szeme hirtelen összeszűkült, majd megállapodott Turret rendőrségi azonosítóján.

– Ha felértem a szobámba, azonnal hívom a kapitányságot, és megkérdezem, milyen jogon és felhatalmazással tartózkodik maga itt.

Turret összement.

– Csak egy kis beszélgetés volt – védekezett.

– Ezt nem ússza meg ennyivel! – Azzal Laura elvonult. Turret a bajsza alatt szitkozódott.

Arra gondolt, még mindig mondhatja, hogy csupán beugrott a George-ba egy italra, felismerte a nőt, és tett egy próbát, hátha van néhány használható információja. Elvégre nem volt köteles válaszolni a kérdésekre. Amikor Turret ezt végigjátszotta a fejében, meg is nyugodott. A nő pökhendi modora fel fogja bosszantani Wilkest.

Eltökélte, hogy odamegy Margaret Darby házához. Kifelé menet a bárból a pincér azonban megállította, és így szólt:

– A számlája, uram…

– Nem az én számlám, öregfiú – vigyorgott Turret. – Írja Miss Laura Darby szobájához.

Bármily különös, a rendőrök érzékeny lények. Persze sokuk az agresszivitás álarca mögé rejtőzik, de ahhoz, hogy kiszimatolják, hazudik vagy rejteget-e a delikvens valamit, muszáj rendelkezniük a megfelelő radarral.

Efféle rossz előérzet fogta el Turretet, amikor leparkolt Margaret Darby zsúptetős kis háza előtt. A ház neve „Otthonka” volt, a kapu mellé függesztették a vésett fatáblát. Turret káromkodott egyet magában, amikor meglátott a sötétben felparázslani egy cigarettát.

– Ki van ott? – kérdezte.

– Maga ki?

– Turret közrendőr.

– Ja, te vagy az, öreg haver? – Clapper kolléga alakja rajzolódott ki.

– Akarsz egy kis szünetet?

– Bármikor, cimbora – bólintott Clapper. – Mondok én neked valamit. Beszaratós ez a hely.

– Ha akarod, átveszem egy órára.

– Szuper! – lelkesedett Clapper. – Jövök neked eggyel.

Turret megvárta, míg Clapper elhúz a kocsijával, azzal végigsétált a kerti ösvényen, amelyet halványan megvilágított a kapu előtt álló utcai lámpa. A bejárati ajtót rendőrségi kordonszalag zárta el. Turret megkerülte a zsúpfedeles házat. Rájött, hogy utálja a nádtetőt. Úgy borultak a házakra ezek a zsúpfedelek, mint valami hatalmas kotlós. A konyha felőli bejárat is el volt kordonozva, de mellette az ablak nem. Elővette a kését és megmozdította a reteszt, idegesen fülelve, hogy nem kapcsol-e be a riasztó. Felhúzott egy pár gumikesztyűt, átmászott a konyhaablakon, közben levert a szárítóról egy poharat. Átkozódott egy sort, hallgatózott, de a szél susogásán kívül más zajt nem észlelt.

Elővett egy ceruzalámpát, a fénye ugrált a konyhában, míg Turret leereszkedett a padlóra. A konyhából kilépett egy keskeny közlekedőbe, ami egy négyszögletű előszobába vezetett. Lekapcsolta az elemlámpát, mert a bejárati ajtó üvegtábláján átszűrődő utcai fények elegendőnek bizonyultak. Benyitott egy ajtón. A szoba egy kacatraktárnak tűnt: ezüstkeretes fényképek és porcelánok sorakoztak különböző kis asztalokon. A helyiség sötétebb részén egy szekreter körvonalai rajzolódtak ki.

– Lássuk, mit találunk – motyogta Turret.

Az asztal fölé hajolt. Ekkor azonban megérezte, hogy valaki áll mögötte, és megpördült. Egy bögre szalmiákszeszt öntöttek a képébe. Turret felordított, azt gondolta, valami sav. Rögtön ezután egy súlyos ütés érte a homlokán, és a padlóra rogyott.

Clapper közrendőr visszaérkezett. Látta, hogy Turret kocsija már nincs ott, amitől megkönnyebbült. Nem kedvelte a másikat, és nem is bízott benne. Túl sokat pusmogtak arról, mennyire szereti beleártani magát mások csúnya ügyeibe, hogy aztán sakkban tartsa őket. Clapper böfögött egyet, hunyorgott, és eltűnődött, hogy talán nem kellett volna azt a tüzes mexikói hamburgert betolnia az út menti bisztróban.

Előtte a tó vize fodrozódott, csillogott rajta az utcai lámpák fénye. A tótükrön ezüstfehér híd ívelt át a túloldalra, a boszorkányok fájához.

Clapper a szemét meregette. Valami volt az ágak között, fel-felvillant fehéren.

– Kölykök – motyogta Clapper. – Ha szórakozni mertek a bűnügyi helyszínnel, már ha egyáltalán bűnügyi helyszín, felverem az egész falut.

Lekapcsolta az övéről az elemlámpát, és felkattintotta. A fa a tó túloldalán mintha elállta volna a faluba vezető utat, de valójában annak bal oldalán magasodott. Clapper megkerülte a fa vastag, fekete törzsét, hogy megnézze, mi hintázik ott fent a szélben jobbra-balra. Az elemlámpa fénye egy rendőri egyenruhára esett. Clapper felkiáltott, és

eldobta a lámpát. Aztán megemberelte magát, felvette a földről, és feljebb világított. Remegni kezdett a keze, amikor észrevetette, hogy egy nejlonzacskóba húzott fejet lát.

Azonnal hívta a segélyvonalat. Rory Harris épp egy éjjeli látogatásból tért vissza, és ahogy a fa mellé ért, kikiáltott a kocsi ablakán:

– Mi az?

– Azt hiszem, Turret lóg odafent, de nem érem el.

– Jövök – mondta Rory. – Lehet, hogy még meg tudjuk menteni.

A tiszteletes könnyedén felmászott a sűrű, csupasz ágakon. Kitapintotta Turret pulzusát, de nem érzett semmit.

– Halott! – kiáltott le.

– Hagyja úgy a testet! – mondta Clapper. – Ez most bűnügyi helyszín.

Molly Harris úgy érezte, elzárva él a világtól a téli Cotswoldsban. Most azonban házhoz jött a világ, mégpedig a nemzetközi sajtó képében. Még Japánból is érkeztek. Egy halott rendőr valami kis faluban amúgy nem keltene túl nagy figyelmet, de hogy felakasztva találjanak rá egy bizonyos boszorkányok fáján – nos, ez már felcsigázta az újságírók érdeklődését.

Molly kénytelen volt a régi, ronda gönceit magára aggatni. A sajtóinvázió első napján ugyanis egy rövidke szoknyában és magas sarkúban tipegett be a faluba vásárolni, és cseppet sem volt boldog, amikor a férje másnap otthon közölte vele, hogy a fotója a *The Sun*

címlapján díszeleg. Molly örömmel fogadta Agatha Raisin látogatását, mert igencsak megrémítette valami. A takarítónőjétől, Mrs. Dubble-től azt hallotta, nemrég boszorkánygyűlést rendeztek a faluban, de amikor Molly több részletet akart hallani, Mrs. Dubble nem árult el semmit.

– Megkínálhatom valamivel? – érdeklődött a vendégénél.

– Őszintén szólva, egy gin-tonik és egy hamutál jól jönne – felelte Agatha. – Gyerünk, dorgáljon meg érte, essünk túl rajta, aztán térjünk a lényegre.

Molly elmosolyodott. Letett egy nagy hamutálat Agatha elé, kinyitotta a konyhaszekrényt, és elővett egy üveg gint, majd a hűtőből egy tonikot.

– Nincs itthon jég – jelentette.

– Nem is kell – legyintett Agatha. – Ez a konyha úgyis egy jégverem. Nem működik a sparhelt?

– Á, mi csak szarheltnek hívjuk. Csomagszám zabálja a gyújtóst, mielőtt rendesen beindulna. Most is csak parázslik.

– Nincs valami olyan alkohol a háznál, amit nem szeretnek? Valami nyaralás idején vásárolt vacak.

– Van egy üveg spanyol brandy.

– Hadd lássam.

Molly leemelte egy magasan lévő polcról az üveget, Agatha lecsavarta a kupakját, kinyitotta a tűzhelyajtót, és meglocsolta brandyvel a parázsló gyújtóst. Hátraugrott, ahogy a lángnyelvek felcsaptak.

– Íme, az eredmény – mondta kicsit ijedten Agatha. – Egy

kis pia mindig működik. Ezek a vén tűzhelyek elvetemült alkoholisták. – Sikerült a tűztér ajtaját is visszazárni. Barátságtalan konyha, gondolta. A falakat kénsárgára festették. A sarkokban pókhálók terpeszkedtek, a plafonról egy régi, csigás ruhaszárító lógott és himbálózott a félhomályban.

Agatha alaposabban megnézte a tiszteletes feleségét. Elgondolkodott, vajon Molly tudatában van-e, milyen szép nő. Közben egyáltalán nem látszott hiúnak. Eszébe jutott, hol lehet most Sir Charles Fraith, a barátja. Vajon vonzónak találná Mollyt? Charles úgy járt ki-be Agatha életében, mint egy szeszélyes macska.

– A takarítónőm azt mondja, boszorkánygyűléseket tartanak a faluban – mondta Molly.

– Mrs. Bloxbytól is hallottam. De ez már régen történt. A *Picture Post*ban jelentek meg róluk fotók az ötvenes években, sok csupasz nő a lötyögő bájaikkal, egész Gloucestershire rajtuk mulatott. Ez hozta el a végüket. A fát pedig azért nevezték el így, mert belecsapott a villám, és azóta egy árva levél sem hajt ki rajta. Miért egy tiszteleteshez ment feleségül?

– Szerelem – válaszolta Molly. – Ez minden.

– Szerelem… – visszhangozta Agatha bánatosan. – Ó, igen. – Meggyújtott egy cigarettát, és nézte a füstöt, amint felszáll a szürke plafonra. – Szívesen segítenék maguknak, de meg kell élnem valamiből, és nincs senki a láthatáron, aki fizetne nekem, hogy foglalkozzam ezekkel a gyilkosságokkal.

– Szerintem Cotswoldsnak ki kellene adnia valami közérdekű figyelmeztetést – jegyezte meg Molly. – Hogy nincs itt semmi vidéki idill kedves emberekkel, kisbárányokkal és morris-táncosokkal. Nyirkos és hideg hely, messze a város fényeitől. Ez az egész Agatha Christie miatt van.

– Ő kisvárosokba helyezte a gyilkosságokat.

– Igen, de Miss Marple például falusi lélek. Az igazságnak mindig győzedelmeskednie kell. Van egy ötletem! Igya csak meg, utána elviszem valakihez, aki halálra unja magát.

Sir Edward Chumble rosszkedvűen gubbasztott, amikor a vendégei megérkeztek. Jó néhány szerkesztőt felhívott már különféle lapoknál, hogy kifejtse álláspontját a gyilkosságokról, de határozott érdektelenség fogadta mindenhol. Aztán elment a tetthelyre is, hogy a rendőrséget traktálja bölcs meglátásaival, mire egy bizonyos Wilkes főkapitány ráförmedt:

– Na, viszontlátásra!

Sir Edward néhány feminin vonással is bírt, így pontosan meg tudta állapítani Agatha ruhájáról, hogy drága darab. A felesége éppen valamelyik egylet gyűlésén elnökölt. Edward érdekesnek tartotta, hogy az asszony még abban az isten háta mögötti országban – amiről a kutya sem hallott, leszámítva Putyint, aki vissza akarta szerezni – képes volt találni magának valami szervezetet, ahol elnökölhetett. Molly nem passzolt a Sir ideális papnéról kialakított elképzeléseibe. Túl kihívó, túl csinos, és nem adja meg neki

a tiszteletet, ami pedig, úgy érezte, kijárna. Ez a Raisin nevű nő pedig kifürkészhetetlen alak.

Múltkor fontolóra vette, hogy meghívja őt is a vacsorára, de rákeresett az interneten, és úgy döntött, nagyon rámenős és férfias. Most azonban, ahogy végigmérte, arra jutott, igen vonzó teremtés, még ha a szeme túl kicsi is.

– Agatha nagyon elfoglalt – kezdte Molly a bemutatkozások után. – De meggyőztem, hogy muszáj eljönnie, mert Sir Edward volt nagykövet és roppant éles eszű ember.

– Szóval nyomoz ezeknek a gyilkosságoknak ügyében, Mrs. Raisin?

– Csak Agatha, ha kérhetem – felelte Agatha egy bájosnak szánt mosoly kíséretében, ami inkább grimasznak tűnt. – Magánnyomozó vagyok, ebből élek, és megígértem Mollynak, hogy segítségképp utánanézek ennek-annak. Tovább viszont nem tehetem félre a többi munkámat.

– De ön nagyon sikeres… – jegyezte meg Sir Edward.

– Nagyon! – helyeselt Molly azonnal.

Sir Edward megköszörülte a torkát.

– Én nagyot csalódtam a rendőrségünkben. Azt hittem, örömmel veszik a segítségemet, de valami Wilkes nevű fickó gorombán visszautasított.

– Mindig ilyen – bólintott Agatha.

Sir Edward csendbe burkolózott. Egy óra valahol szorgosan ketyegett, a novemberi szél fütyült a nádtetőben. A tűz rostélyán megreccsent az egyik fahasáb. Agatha lemondóan fürkészte a férfit. Ez egy nagyképű pojáca,

gondolta. Ritkás ősz haj borította a fejét, tág pórusú arcából méretes orr emelkedett ki, melyet keresztül-kasul szeltek a vörös hajszálerek. Agatha a ridikülje után nyúlt.

– Mennyiért dolgozik? – kérdezte Sir Edward.

Agatha bemondta a szokásos díjazása dupláját, majd hozzátette:

– Barátoknak természetesen fele árat számolok.

– Khr-khmrm – köhécselt ismét Sir Edward. – Figyeljen ide. Engem a barátjának tekint, nem igaz?

Agatha elvigyorodott.

– Hát, kicsit hirtelen ez így, de…

A férfi arcán átsuhant a nemtetszés. Azt akarta, hogy ez a nő találja meg a gyilkost, de valamiképp hagyja meg neki a dicsőséget.

– Kötelességemnek érzem, hogy tegyek valamit a helyi közösségért – szólalt meg. – Szeretném megbízni magát, hogy derítse fel, ki műveli itt ezeket a szörnyűségeket.

– Átküldök majd valakit a szerződéssel, hogy aláírja – mondta Agatha.

– Nem vagyok gazdag ember – jegyezte meg sietve Sir Edward. – Szóval, meddig tarthat magának ez a nyomozás?

– Nem tudom – válaszolta Agatha. – Nézze, mindent megteszek, és hat hét múlva, ha nem jutottam eredményre, minden információt átadok önnek.

Sir Edward félig leeresztette a szemhéját. Már látta is magát, amint a kandallónak támaszkodik, és a szobát megtöltő újságíróhad felé fordul: „Uraim, azért vagyunk itt, hogy feltárjam önök előtt a gyilkos kilétét.”

– Hát így történt – fejezte be a történetet Mrs. Bloxbynak aznap este Agatha. – Molly ötlete volt. Rory elmesélte neki, hogyan hajtották el a rendőrök az öregfiút. Molly arra gondolt, a megtépázott méltósága miatt talán felbérel, hogy revansot vegyen. Engem izgat az ügy – folytatta Agatha –, de képzeljen el valakit, aki azért akar megoldani egy esetet, mert csorba esett a hiúságán.

„Például maga?” – gondolta a lelkészné, felidézve Agatha első esetét. Hangosan inkább csak annyit mondott:

– Mindig valami nyomasztó hangulat lengte be azt a falut. Cotswolds bizonyos részein a mai napig gyakorolják a boszorkányságot.

– Ugyan! A boszorkányság szerintem a ribanckodás szinonimája – jelentette ki Agatha. – Megyek, ideje lefeküdnöm.

De amikor Agatha végigsétált az Orgona közön, és a száraz levelek vad körtáncot jártak a szélben, valami baljós érzés kerítette hatalmába. Meggyorsította a lépteit, szinte futva ért a házához. A nappaliban égett a lámpa. Agatha visszanézett az ajtóból az utcára, és látta, hogy Sir Charles Fraith kocsija parkol a ház előtt.

Megkönnyebbült sóhajjal toppant be a nappaliba.

Charles a kanapén hevert.

– Ijedtnek látszol. Mi történt?

Agatha megrázta a fejét, mintha attól kitisztulna.

– Túl sokat képzelődöm. Tölts egy gin-tonikot, légy szíves.

Belekortyolt az italába, aztán a szemüvege fölött jól

megnézte Charlest. Tökéletes frizura, és mintha skatulyából húzták volna elő – szokás szerint. Az egyetlen férfi, aki akkor is kifogástalanul elegáns, ha anyaszült meztelenül szeli át a szobát – mélázott Agatha.

Egy apró sóhajt hallatott, aztán elmesélte Charlesnak a fára lógatott holttesteket.

– És ez a bizonyos Sir Edward Chumble felbérelt, hogy derítsem ki, ki a tettes – fejezte be a történetet.

– Hogyhogy? Mi köze neki ehhez?

– Amolyan helyi nemes úrnak hiszi magát. Szerintem azt akarja, járjak én az ügy végére, aztán ő majd Poirot-ként learatja a babérokat.

– És miért úgy értél haza, mint aki kísértetet látott?

– Elugrottam Mrs. Bloxbyhoz, és hazafelé jövet olyan nyomasztó érzésem támadt, hogy követnek.

– *„mint aki magányos uton halad / – a szíve fél, remeg – / s ha visszafordúl: futni kezd / s többé nem állna meg, / mert tudja: mögötte iszonyú / ellenfele fut, liheg”,*[1] vagy valami ilyesmi – mondta Charles.

– Boldog lennék, ha megkímélnél az idézetektől – jegyezte meg Agatha morcosan. – Csak a hivalkodásra valók.

– Holnap veled megyek – jelentette ki Charles. – Mesélj még az ügyről. Milyen az a tiszteletes?

– Igazi macsó – felelte Agatha. – A felesége gyönyörű.

– Azt mondtad, vacsora-összejövetelen voltak. Ez jó alibi lehet. „Én nem gyilkolhattam meg senkit, biztos úr, hiszen ott ültem Sir Edwardnál.”

– Molly úgy gondolja, Margaret Darbyt valahol máshol

ölhették meg. Persze kiderülhet, hogy öngyilkosság történt, de Molly szerint az asszony magas sarkú cipőt viselt, az ágak pedig csúszósak, nyirkosak voltak, szóval biztosan nem mászhatott fel oda saját maga.

– Tehát a vacsora nem szolgál alibiként senkinek?

– Úgy tűnik. Holnap először az irodába kell bemennem. Átküldöm Sir Edwardhoz Tonit a szerződéssel, és megkérem Patricket, próbálja kiszedni a rendőrségi kapcsolataiból, mit eredményezett a boncolás.

Charles felállt és ásított.

– Megyek aludni. Jössz?

– Menj előre.

Agatha kicsit később ment utána, kíváncsi volt, vajon az ágyban várja-e őt Charles, vagy a vendégszobát választja. Agatha ágya üres volt. Ezen az estén viszont már annak is örült, hogy barátja ott van vele a házban. Kint fütyült a szél, a zsúpfedélben mindenféle lények zörögtek és motoznak.

Charles nem aludt, egy kémregényt olvasott. Hirtelen valami baljós suttogás töltötte be a szobát.

– Menj innen! Érkezik a halál. Halál!

Charles zajtalanul leszaladt a lépcsőn, bement a nappaliba, ahol talált egy csomag gyújtóst a tűz mellett. Visszaszaladt az emeletre, az egész csomagot rátette a hálószoba tűzrostélyára, és meggyújtotta. A lángok hatalmas lobbal csaptak a kémény felé, csípős füstöt tolva maguk előtt. Charles hallotta, hogy valami sietősen lecsúszik a tetőn. Megfeledkezve róla, hogy anyaszült meztelen, kirohant a kertbe. Senkit nem látott. Futva a ház

elejéhez került. A kapu nyitva lengett. Valami sötét figurát látott az utca végén, hát utánairamodott. De amikor kifordult az Orgona közből, az egyetlen ember, akivel szembetalálta magát, Alf Bloxby volt. A lelkész dühösen Charlesra meredt, és rákiáltott:

– Azonnal vegyen fel valamit!

– Nem látott senkit? Valaki fent járt Agatha háztetején.

– Nem. Senkit nem láttam. Az isten szerelmére, ember, fedje már el valamivel magát!

– Mivel? – kérdezte Charles barátságosan. – Orgonalevelekkel? – Azzal elmasírozott, teljes pompájában megmutatva hátsóját a felháborodott lelkésznek.

Harmadik fejezet

Másnap Agatha és Charles feldúltan autóztak Sumpton Harcourt felé Agatha kocsijával. Az éjszaka nagy részét a rendőrségen töltötték, ahol megpróbálták elmagyarázni a kísérteties jelenséget. Ráadásul a felbőszült Wilkes hallgatta ki őket. A világsajtó érdeklődése miatt a főfelügyelő már korábban kiadta az utasítást beosztottjainak, hogy a legapróbb fejleményről is azonnal értesítsék, nem számít, ha az éjszaka közepén is. Csak azt felejtették el közölni vele, hogy a fejlemény ezúttal a „kedvence”, Agatha Raisin. Wilkes utálata abból fakadt, ahogy Agatha körbedöngicsélte a gyilkossági ügyeket, rendszeresen veszélybe sodorva magát és másokat, aztán valami égi sugallatra mindig rájött a megoldásra. Ilyenkor tudatta is a sajtóval, hogy ő göngyölítette fel az esetet, nem a rendőrség.

Alf Bloxbyt szintén kihallgatták. Wilkesnek minden vágya volt, hogy Charlest letartóztathassa közszeméremsértésért, de tudta, ez a nyavalyás fickó jó barátja a rendőrfőnöknek, így hát azzal vezette le a dühét, hogy újra és újra

elmondatta vele a történteket.

Borús nap volt, széltől tépázott felhők úsztak a szürke égen.

– Ez az a fa – mutatta Agatha.

– Elég ijesztő – állapította meg Charles. – És ezek a nádtetős házak… Egy turistának biztosan csodálatos látvány.

– Itt nem számolnak a turistákkal – mondta Agatha. – Még egy szuvenírbolt sincs, csak egy sivár kocsma. Sose találnád ki, mi a neve.

– Nem is akarom.

– Akasztott Ember. Nézd csak! Ott!

Egy megkopott kocsmacégér lengedezett a szélben, egy bitófaemelvényre fellépő embert ábrázolt.

– És ki lehetett ez az akasztott ember? – kérdezte Charles.

– Fogalmam sincs.

– Nem vagy egy nagy detektív.

– Még nem volt *időm*, világos? – szólt vissza Agatha. – Itt a plébánia.

Charles kiszállt Agatha Peugeot-jából.

– Olyan lehet itt lakni, mintha egy bokorban élnél – fürkészte a parókiát. – Ha letépkednék a borostyánt, szerintem összedőlne a ház. Ez a növény már a kövekbe is beette magát.

– Segítesz nyomozni, vagy csak állsz itt és szövegelsz egész nap? – förmedt rá Agatha.

– Emlékeztetnélek, hogy nem vagy a főnököm. Ha szükséged van rám, és úgy döntesz, kulturáltan tudsz

beszélni velem, a kocsmában megtalálsz.

Agatha már nyitotta a száját, hogy bocsánatot kérjen barátja távolodó hátától, de valahogy nem jöttek a szavak. Azelőtt sosem neheztelt így Charlesra. Mostanában, ha látta őt, nem tudott másra gondolni, csak az ágyban töltött pillanataikra, és a férfi mégis úgy viselkedett vele, mintha… mintha… a fenébe is, mintha ő, Agatha egy cimborája lenne.

Pillanatnyilag viszont nincs másod rajta kívül – korholta őt nevelőnőhangon a lelkiismerete. És ki tehet erről? Ha legalább nem elérhetetlen pasasokat hajkurásznál folyton!

Egy könnycsepp gördült le Agatha arcán. Charles már biztos ott ül a kocsmában a ropogó tűz előtt.

– Zárva van – szólalt meg Charles Agatha háta mögött. – Csak délben nyit. Na, csöngessünk be. Muszáj innom egy kávét, még ha magamnak kell is megcsinálnom. Hopp, egy óriási esőcsepp keresztülszelte a harci díszed. – Azzal elővett egy tiszta zsebkendőt, és felitatta Agatha könnyét. Majd elmosolyodott, és megpuszilta az orrát. – Gyerünk.

De már nyílt is az ajtó, és Molly állt a küszöbön.

– Hangokat hallottam, és kikukucskáltam a függöny mögül, hogy ki az. Jöjjenek be.

Agatha bemutatta őket Charlesszal egymásnak.

– Ön hogyhogy Sir? – érdeklődött Molly. – Örökölte a címet, netán elég sokat fizetett a kedves papája vagy ön a miniszterelnöknek?

– Mi ez, a globális felmelegedés hatása? – kérdezte Charles morózusan. – Ma mindenki piszkálódik? Baronet vagyok.

– Sajnálom – szabadkozott Molly. – Jöjjenek a konyhába. Hála Agatha spanyolbrandy-ötletének, működik a tűzhely. A dolgozószobában kicsit kellemesebb, de Rory a prédikációján dolgozik, és nem szereti, ha zavarják.

Miközben Molly kitöltötte a kávét és felszolgált egy kis aprósüteményt, Agatha elmesélte neki a misztikus hangot, amely a kéményén át hallatszott a vendégszobában.

– Valaki igen hamar rájött, hogy maga nyomoz! Nézzék csak – túrt bele a zsebébe. – Megmutatom majd a rendőrségnek, de csak később. Pillanatnyilag megőrülnék, ha még egy kihallgatást végig kellene csinálnom.

Molly előhalászott a zsebéből egy összehajtott papírdarabot. Agatha felhúzott egy pár vékony gumikesztyűt, amit a táskájában tartott.

– Ehhez már késő – pislogott Molly bűntudatosan. – Gondolhattam volna az ujjlenyomatokra…

– Az enyém akkor se legyen rajta – felelte Agatha. – Nekem is elegem van a kihallgatásokból.

Az üzenetet csupa nagybetűvel gépelték: MONDJA MEG RAISINNEK, HOGY NE NYOMOZGASSON, VAGY MEGHAL.

– Kíváncsi vagyok, honnan jöttek rá ilyen gyorsan – tűnődött Agatha.

– Edward Chumble?

– Nem hiszem. Ő azt akarja, hogy foglalkozzam az üggyel, és az övé legyen a dicsőség. Ugyan nem mondta ki, de biztos vagyok benne, hogy ez a mozgatórugója. Toni ma délelőtt viszi el neki a szerződést. Lehet, hogy a Sir meggondolja magát – fontolgatta Agatha. – Mindenesetre az az érzésem,

jobb, ha odamegyünk és kimentjük onnan Tonit.

Ezekben a pillanatokban Edward Chumble épp a kandallója előtt pózolt, és atyáskodóan mosolygott Toni Gilmourra, a vonzó, szőke, fiatal nyomozólányra Agatha irodájából. Edward azzal hencegett, hogy ő maga hogyan alakított nyomozót, amikor brit nagykövet volt Kancsikában. Biztos nem Kancsikának hívják, gondolta Toni. Edward furcsán lenyelte a magánhangzókat, úgy beszélt, mintha Boris Johnson bespeedezett volna.

A férfit a csengő hangja zavarta meg nagyképű szónoklatában.

– Elhajtom, bárki is az – villantott egy huncutnak szánt mosolyt Toni felé. A lány megkönnyebbülten sóhajtott, amikor látta, hogy Sir Edward Agathával és Charlesszal tér vissza.

– Azért jöttünk, mert valaki megfenyegetett, hogy megöl, ha nem állok le a nyomozással – mondta Agatha. – Beszélt másoknak arról, hogy elvállaltam az ügyet?

– Nem, csak a feleségemnek. Itt is van.

Sir Edward arca összerándult, ahogy egy autó eszeveszett sebességgel befarolt a ház elé, és a fékcsikorgás kíséretében felcsapódó murva az ablakra zuhogott.

Tiffany robogott be a szobába. Miss Diortól és gintől illatozott. A társaságra ügyet sem vetve a férjéhez fordult:

– Idefigyelj, Edward, én nem bírom tovább ezt a patkánylyukat. – Hirtelen megfordult, és megpillantotta Charlest. – Ez meg ki?

– Sir Charles Fraith.

– Maga itt lakik valahol?

– Van egy birtokom Warwickshire-ben – mondta Charles.

– Ó, akkor muszáj meghívnia bennünket! És a többiek mit csinálnak itt?

– Agatha Raisin a gyilkosságokat fogja felgöngyölíteni az én megbízásomra. Toni Gilmour kisasszony az asszisztense.

– Mit izgatod magad ezen az ügyön? – perelt a férjével Tiffany. – Én tudom, ki tette.

– Tudod a csodákat! – ripakodott rá Edward.

– Napfényre van szükségem. Vigyél el Velencébe, és megmondom.

– Eszem ágában sincs. Miss Gilmour, aláírtam a szerződést, de azért remélem, látom máskor is.

– Cccha! – horkant fel Tiffany, és kiviharzott a szobából. Újabb fékcsikorgás, az ablaknak csapódó kavicszuhatag, felbőgő motor.

– Amikor egy boszorkány modern seprűnyélen távozik – súgta oda Charles Agathának.

– Holnap felkeresem az irodájában, hogy beszámoljon a fejleményekről – jelentette ki Sir Edward.

Agatha jelezni akarta, hogy az még ugyancsak korán volna, de mivel érzése szerint Tiffany a kocsmába ment, és el akarta csípni a nőt, csak annyit mondott, hogy örömmel várja a találkozást. Edward kikísérte őket, és mielőtt Toni elmenekülhetett volna, egy puszit nyomott a lány arcára.

– Hogy bírják ezt a borzalmas vénembert? – panaszkodott Toni, amikor kiértek.

Agatha összerezzent. Habár Edwardot hetvenesnek saccolta, ami még mindig messze van az ő ötvenhárom évétől, máris rettegett az öregségtől. Az ötven az új negyven, ezt mondogatják manapság. Hülyeség, gondolta Agatha. Negyvenévesen nem kell serkenő bajusszal foglalkozni és nem kezd szorítani az öv egy sütemény puszta látványától.

– Fizető ügyfél – felelte Agatha. – És ez az ügy érdekel engem. Ha a pasas azért akar fizetni, hogy játssza a detektívet, én nem bánom. Szerintem Tiffany nem az első felesége. Valahogy nem tudom elképzelni nagykövetnéként. Az első asszony valószínűleg farkat felcsapva menekült a házasságból, amikor rájött, hogy valami isten háta mögötti exszovjet állam vár rá. Kíváncsi vagyok, hol lehetett kiküldetésben a pasas még azelőtt.

– Utánanéztem – mondta Toni. – Ártalmatlan helyen, Ugmu-Zoma fővárosában.

– Az meg hol a pokolban van?

– Afrikában. Valahol a közepén.

– Mi a csodának tart fenn a Külügyminisztérium egy ilyen helyen nagykövetséget?

– Az olaj miatt.

– Keressük meg Tiffanyt – javasolta Agatha. – Az az érzésem, az Akasztott Emberben lesz.

Agatha már majdnem a gázra lépett, amikor valaki dörömbölni kezdett a kocsiablakon. Agatha elpirult zavarában. Megfeledkezett Charlesról.

– Ez már az Alzheimer? – húzta fel a szemöldökét a férfi.

– Máshol járt az eszem – magyarázkodott Agatha.

– Ki az? – érdeklődött Charles.

– Senki.

– Érdekes. Amikor rákattansz valakire, úgy vagy velem, mint amikor az ember véletlenül a szennyesbe hajítja a kulcsát.

– Hülye – kuncogott Agatha. – Nem szoktam a szennyes közé dobni a kulcsomat.

De az igazság az volt, Agatha alig várta, hogy újra szerelembe essen. Csak nem Charlesszal. Mielőtt kettőt pislogna, a férfi már be is jelentené az eljegyzését valami gazdag tyúkkal. A szerelem vagy inkább a romantikus megszállottság olyan volt Agathának, mint egy könnyű drog – kellemes hevülettel töltötte el.

Tiffany a kocsma sarkában üldögélt, amikor Agatha és Charles betoppantak. Toni úgy döntött, visszamegy az irodába. Tiffany épp nagy hévvel magyarázott valamit egy férfinak és egy nőnek.

– Ez egy légicica – állapította meg Charles.

– Tegyél fel hangfogót – szólt rá Agatha. – Sosem tudhatod, mikor csap le a polkorrekt rendőrség. Tudtad, hogy Nottinghamshire-ben elég egy férfinak füttyentenie egy csinos nő után, és máris megbírságolhatják gyűlölet-bűncselekményért? Úgyhogy ha stewardessre gondoltál, mondd csak azt.

– Szerintem az korrekt megnevezés. Hivatalosan légiutas-kísérő.

– Honnan tudsz te ilyeneket?

– „Volt néhány – énekelte halkan Charles –, mind saját élmény…”[{2}]

– Fogd be. Tiffany integet.

– Üljenek le – mondta Tiffany –, és segítsenek eldönteni, melyikünknek van igaza. A kérdés, hogy miért nyomozgat egy baronet – mérte végig Charlest. – Bengy azt mondja, azért, mert maguk egy pár, de szerintem ez nevetséges. Brenda szerint maga a megye jótét lelke, én meg erre azt mondtam, szerintem csak leégett, és többféleképp keresi meg a kenyérre valót.

– Nyugi, Agatha – szólt Charles élesen, látva, hogy feldühödött társa robbanni készül. – Hozok egy gin-tonikot, azzal eloltjuk a lángokat.

Amikor Charles elment a bárpulthoz, Agatha megpróbálta elővenni legelbűvölőbb mosolyát, bár az inkább krokodilvigyornak látszott a könnyű préda elejtése előtt.

– Mondja csak – fordult bűbájosan Tiffanyhoz –, maga tényleg egy kiöregedett légicica? Charles szerint igen, de én azt mondtam, lehetetlen. – Brenda és Bengy felvisítottak a nevetéstől, és egymás karját szorongatták.

– Légiutas-kísérő voltam a PanWorld Airlinesnál.

– Itt ismerte meg Sir Edwardot, igaz?

– Nem. A Supreme Hotelben, Kairóban, ahol megszálltam. Ide figyeljen, maga piszkosul szemtelen. Az, hogy a férjemnek dolgozik, még nem jogosítja fel rá, hogy pimaszkodjon velem.

Charles letette Agatha elé az italát, aztán szórakoztatni kezdte a társaságot egy sor tréfás pletykával. Agatha a

többieket tanulmányozta. Bengy és Brenda. Bizonyára a testvérpár, akik ott voltak azon a vacsorapartin aznap, amikor megtalálták Margaret holttestét. Nem hasonlítanak egymásra. Brenda amolyan ló alkatú nő volt – hosszúkás arc, ideges vonások, nagy kéz, nagy láb. A fivére sovány fickó, szőke hajjal, nagy kék szemekkel. A szája két szélén húzódó mély barázda és az óvatos tekintet elárulta, hogy idősebb, mint aminek látszik.

Minden részletet fiatalabbá tudnak tenni manapság, gondolta Agatha, kivéve a szemet. Tiffany arca feszesre volt töltve, de a szemén látszott a kor. Charlest hallgatta, de csak megjátszotta, hogy figyel, közben szomorúnak látszott.

Tiffany felidézte, amikor a Supreme Hotelben lakott Kairóban. A légitársaság csődbe ment, és ő otthagyta. A szabadságát töltő Edward előző este megpróbálta őt felszedni, de Tiffany visszautasította, mert épp fogott magának egy fizetős ügyfelet – ez volt az első lépése a prostitúció világába. Ám beavatódása csúf és kegyetlen volt. Edward mentőövként érkezett. Amikor Tiffany megtudta, hogy egy szabadságát töltő nagykövet valami kimondhatatlan nevű közép-afrikai országból, olyan előkelőnek mutatta magát, amilyennek csak tudta. Kitalált egy családi birtokot, ami elúszott a lovakkal és a kutyákkal együtt, mert „szegény papa” majdnem mindent elveszített a Lloyd’s-nál. Edward előző felesége alacsony, dundi nő volt. A férfi tudta, hogy át fogják helyezni valahová. Tiffany a maga agárszerű alakjával, hatalmas, szőke hajával és duzzadt ajkával álmai asszonyát jelenítette meg. Egy

fővárosi kinevezésről, Párizsról vagy Rómáról ábrándozott.

Összeházasodtak hát, és Tiffanyra Afrika egy eldugott pokla várt, döngő legyekkel, elvadult kiskölykökkel, akiket születésük napja óta brutalitás vett körül.

Aztán jött a hír az új szolgálati helyről. Mint a mennykőcsapás.

– Ez hol lesz? – élénkült fel Tiffany.

– Egy másik isten háta mögötti helyen – felelte Edward.

Tiffanyt Charles hangja hozta vissza a jelenbe:

– Miért költöztek Cotswoldsba?

– Azt hallottuk, bájos hely. Edward Agatha Christie-rajongó, és azt gondolta, a falusi élet olyan, mint a harmincas években: fityulás kis szolgálólányok és teázás a parókián. A valóságról nem vesz tudomást.

– Talán valami baj történt vele Afrikában – vélte Agatha.

– Én is azt hiszem. Bárki megroppant volna ott – levágott végtagú embertömegek, a félelem a lázadóktól… A mi városunk csak átmeneti szálláshelye volt az olajjal seftelőknek. Edward bejelentés nélkül eltűnt két napra. Jó nagy felfordulás támadt. A dzsungelben találtak rá, lázas volt, összevissza beszélt. Azóta él a múltban. Néha arról mesél, mit csinált a második világháborúban, de akkor még csak kisgyerek volt. Javasoltam, hogy keressen egy pszichiátert, de hallani sem akar róla. Ha a maga helyében lennék, kedvesem, nagy ívben elkerülném.

Agathát hirtelen rokonszenv fogta el Tiffany iránt. Egykor csinos lány lehetett, az a fajta, aki úgy hitte, a külső önmagában elég.

– Nehéz a magánnyomozói munka? – zökkentette ki a gondolataiból Agathát Bengy kérdése. – Végül is manapság itt vannak a szupermodern laboratóriumi technikák, a DNS-vizsgálat, és nincsen semmi eszköze, ami a rendőrségnek megvan.

– Viszont papírmunka és idegesítő bürokrácia sincs. Ráadásul, ha nem oldunk meg egy ügyet, akkor lehúzhatjuk a rolót, nem úgy, mint egy rendőr, akinél mindegy, felmutat-e eredményt, mindenképpen megtarthatja a munkáját. De ha már a zsarukat emlegetjük, mi történhetett azzal a Turrettel? Van valami ötletük? Nyilván szimatolni ment Margeret házába, valaki leütötte, ráhúzta a zacskót a fejére, körberagasztotta, majd fellógatta a fára. Közben a másik rendőr elment valahová, és hamburgerrel tömte a fejét. Lady Edward, maga azt mondta, tudja, ki a gyilkos. Nos, kicsoda?

Tiffany már épp válaszolt volna, hogy halvány gőze sincs, amikor kivágódott a kocsmaajtó, és egy csapat újságíró nyomult be, a *Brit Reggel* riporterével, Jerry Leech-csel az élen. Leech éles hallásával elcsípte Agatha kérdését, és odarobogott az asztalukhoz.

– A gyönyörű Lady Edward – szólalt meg Jerry. – Az egyetlen! Gondoljon az olvasóinkra, akik a nyomasztó reggeli hírek fölé görnyedve másra sem vágynak, mint hogy egy fantasztikus szépségű szőkeség vidítsa fel a szívüket.

„Árulhatná palackozva a bókjait, egy vagyont keresne” – gondolta Agatha, ahogy elnézte a hirtelen éveket fiatalodó Tiffanyt.

A nő hátradobta haját, és elmosolyodott:

– Csak maguknak.

– Menjünk ki – sürgette Jerry. – Csupán pár perc.

– Gyerünk utánuk – súgta oda Agatha Charlesnak. – Lehet, hogy elmondja nekik, ha tud valamit, bár az az érzésem, csak blöffölt.

Tiffany a tó mellett pózolt, combig érő bőrkabátja szétnyílt, és kivillant alóla hosszú lába.

– Ha Jerry olyasféle szalagcímről gondolkodik, hogy a nő tudja, ki a gyilkos, instruálhatná Tiffanyt, hogy ne vigyorogjon, mint a vadalma.

A többi újságíró követte Jerryt a fához. Kattogtak a fényképezőgépek, surrogtak a tévékamerák, miközben a mosolygós és megifjodott Tiffany manökenként pörgött-forgott előttük.

– Nem mondok semmit, amíg nem konzultáltam a férjemmel – jelentette ki Tiffany. – Holnap kérdezzenek.

– Nem gondolod, hogy Sir Edward egy vén sznob, hogy elvette? – kérdezte Charles.

– De bizony.

– A hírszerzéstől nyilván értesülhetett Tiffany valódi kilétéről.

– Tiffany pedig nyilván számított erre, és a lehető leggyorsabban felhúzatta a jegygyűrűt az ujjára.

Mindazonáltal Sir Edwardnak maradt annyi sütnivalója, hogy kiderítse, a felesége másnap le akarja leplezni a gyilkost. Addig veszekedett az asszonnyal, míg az duzzogva kijelentette, hogy elutazik egy régi barátjához Londonba.

Mivel Tiffany már nem ment vissza a kocsmába, Agatha és Charles úgy döntöttek, benéznek a parókiára.

Molly a konyhába vezette őket.

– Örülök, hogy eljöttek. Nem sokat mondhatok Margaret Darbyról, amivel segíthetnék. De a korábbi lelkész felesége még él: Broadwayben egy idősek otthonában tölti a napjait. Én csak annyit tudok Margaretről, hogy ő gondozta a templomi virágokat és tisztította a réztárgyakat.

– Hogy hívják az idős tiszteletesnét? – érdeklődött Agatha.

– Dolly Smellie-nek. A Dolly szerintem a Dorothy becézése, de manapság nehéz ezt megmondani. Sok embert keresztelnek becenévvel. Én legalább Mary vagyok hivatalosan. A Dunmore Idősek Otthonában találják. Nem pont Broadwayben van, hanem a cheltenhami út mentén.

– Rendben, indulunk is.

– Muszáj máris menniük? – nézett rájuk esdekelve a tiszteletesné. – Félek egy kicsit.

– Én maradok – vállalkozott lelkesen Charles. – Te csak menj, Aggie.

Agatha Charles macskaszerű arcáról Molly csinos pofijára nézett.

– Hol van Rory? – kérdezte.

– Átment Ancombe-ba egy idős, beteg hölgyet meglátogatni.

Agatha lelombozódva távozott. A szépség mindig győz. Úgy döntött, még beugrik az irodába, és megnézi, min dolgoznak a többiek.

Kis csapata minden tagját ott találta, és valamennyien ijedten pillantottak fel, ahogy Agatha belépett. Tonin kívül a gárdához tartozott Patrick Mulligan exrendőr; Phil Marshall, egy idősebb, kifinomult úriember; Simon Black, egy fiatal fiú, rendszerint fülig szerelmesen, valamint a titkárnő, Mrs. Freedman. Mind az öten a vendégek számára fenntartott részen ültek, előttük az asztalkán egy nagy doboznyi cukormázas fánk.

– Miért nem dolgozik senki? – kérte számon Agatha.

– Egyszerre végeztünk a munkánkkal, és Mrs. Freedman hozott egy kis fánkot. Gondoltuk, megiszunk mellé egy kávét, mielőtt folytatjuk a napot – mondta Toni. – Vegyen csak.

Hát nem furcsa, gondolta Agatha, hogy elértem azt a kort, amikor a cukros fánk puszta látványára úgy szorít az övem, mintha egy óriási vérnyomásmérőt tettek volna rám? Á, a pokolba is! Kivett egy különösen hizlalónak látszó darabot, és sóhajtva lehuppant a kanapéra.

– Hol van Charles? – kérdezte Toni.

– Mögötted – szólalt meg a férfi. – Menj odébb, Aggie. Istenien néznek ki ezek a fánkok.

– Miért hagytad ott Mollyt? – bámult rá Agatha.

– Ki kellett mennie egy híváshoz. Mint egy orvosnak.

Valójában Molly a következő szavakkal adta ki Charles útját:

– Nos, megpróbálta féltékennyé tenni Agathát, nem sikerült, úgyhogy mehet is. Én nem szeretem az ilyesmit. Úgy játszik velünk, mint macska az egérrel.

Charles persze nem vallotta be a történteket. Annyira azért nem aggódott Agatha miatt, hogy kihagyja a lehetőséget, hogy elidőzzön és csevegjen egy gyönyörű nővel. Vagy mégis? Furcsa pillantást vetett Agathára.

– Mi az? – reccsent rá amaz. – Maszatos az orrom?

– Semmi – mondta Charles. – Ha befejezted a hízókúrát, menjünk.

Negyedik fejezet

Charles ragaszkodott hozzá, hogy az ő autójával menjenek. Egy régi Bentley-je volt. Agatha azon pufogott, hogy úgy érzi magát benne, mintha temetésre mennének.

– Én meg az idősek otthonától érzem magam úgy, mintha a temetésemre készülnék – felelte Charles, miközben leparkolt a Dunmore gondozóház előtt. – Kíváncsi vagyok, hogy találták ki ezt a nevet. Valami szarkazmus volna?[{3}] Az örökre elúszott lehetőségek emléke? Szinte látok is egy ádáz matrónát: „Beveszi rögtön az orvosságot, Charles, vagy nagyon mérrrges leszek!”

– Charles – szól rá Agatha morcosan –, bemegyünk, vagy kiselőadást tartasz egész nap?

Kimásztak az autóból. Egy széllökés zörgette meg a cserjesort, amely a rövid sétányt határolta.

– Hallod, Aggie? – kérdezte Charles – A régiek lelke, akik olyan rosszul viselték magukat, hogy ez a büntetésük – örökkön-örökké itt kell élniük ezen a helyen, ámen.

Agatha Charles előtt masírozott, hegyes cipősarka

lyukakat ütött a murvába. Egyre inkább a házasság foglalkoztatta, nem a romantika. Milyen borzalmas lenne egyedül szembenézni a hanyatlással! De mi van, ha valakinek a házastársa rozzantabb? – A szél megcibálta egy majomkenyérfa alacsony ágát, és az belekapott Agatha ruhaujjába. Ő ijedtében egy kiáltást hallatott.

Charles átfogta a derekát, és határozott csókot nyomott a szájára. Agatha kábultan nézett rá.

– Gyerünk – sürgette a férfi. – Dolgunk van.

Az ajtó már nyílt is, mielőtt akár a kezüket nyújthatták volna felé.

– Lenyűgöző – suttogta Charles. – A matrónám életre kelt.

– Láttam, ahogy turbékolnak a felhajtón. Én Mrs. Bentley vagyok, a szolgálatos nővér. Egyelőre. Milyen csodás olyan házaspárt látni, akik még mindig szerelmesek.

– Nem vagyunk házasok – tisztázta Agatha. Gyorsan bemutatkoztak, és Agatha elmondta, hogy Mrs. Smellie-vel szeretnének beszélni.

– Egy „Sir”… – hümmögött Mrs. Bentley. – Ez persze megmagyarázza. Üljenek le. Megnézem, Mrs. Smellie tudja-e fogadni önöket.

– Mit magyaráz meg? – húzta fel a szemöldökét Agatha, amikor a nővér elsietett.

– A kikeményített egyenruhája zsebében láttam *A régensherceg* sorozat egy kötetét. A borítón egy gróf vérmes tekintettel bámul egy reszkető kis hősnőre. Nem kérdés, hogy Mrs. Bently azt hiszi, erőszakot teszek majd rajtad a felhajtó melletti bokrokban.

– Érzed ezt? – szimatolt Agatha. – Az öregek pisiszaga, valami levendulaillatosítóval keveredve.

– Én csak a menzakaja szagát érzem – húzta el az orrát Charles.

A nővér visszatért.

– Mrs. Smellie fogadja önöket. Jöjjenek velem.

Mrs. Smellie néhány más társával a *Coronation Street* egy epizódját nézte a tévében, üvöltő hangerő mellett.

– Most elzárjuk ezt a vackot – jelentette be Mrs. Bentley, és a többiek hangos tiltakozása ellenére kikapcsolta a készüléket.

– Kapcsolja csak vissza – mondta Agatha. – Tudunk valahol másutt beszélni Mrs. Smellie-vel?

Az idős asszony, akinek eddig mindössze ősz feje búbja látszott ki a meleg sálak közül, most életre kelt, ledobta magáról a dunsztot, és így láthatóvá vált ráncos arca, okos, fekete szeme.

– Kapcsolja vissza azt a nyüves tévét, maga nyomorult kápó! – kiáltotta. – Negyed óra múlva fogadom őket a szobámban.

Mrs. Bentley vállat vont, visszakapcsolta a készüléket, majd kiment a helyiségből.

– Várjunk odakint – javasolta Agatha. – Remélem, velem ez nem történik meg.

– Micsoda?

– Hogy egy mocskos szájú vénasszony legyek. Akiből sugárzik, hogy „nem vagyok egy cuki néni, úgyhogy nem szórakozhatsz velem”. Az ember igazi valója idővel előkerül

a rétegek alól.

Charles úgy érezte, a jellemzés lényegében ráillik Agathára.

Megvárták, míg felhangzik a sorozat zárómuzsikája.

– Egy barátom egyszer abban a hivatalban dolgozott – kezdte mesélni Charles –, ahol a névváltoztatásokat lehet intézni. Akadtak olykor Smellie[4] vezetéknevű kliensek is, de érdekes módon a keresztnevüket változtatták meg, a Smellie-hez ragaszkodtak.

– Ebben semmi furcsa nincs – hallatszott egy éles hang. – Én a somerseti Smellie-k közül való vagyok.

Charles erős késztetést érzett, hogy bejelentse, ő meg a warwickshire-i Stinkersek[5] leszármazottja, de úgy érezte, Agatha nem bocsátaná meg, ha ellenségeskedne a vén szatyorral. Mrs. Smellie immár két botra támaszkodva egy társalgószerű szobába vezette őket.

– Margaret Darby haláláról hoztunk hírt – kezdte Agatha. – Mire emlékszik vele kapcsolatban?

– Egy vacak kis flört volt. A férjemért volt oda. Itt egy fénykép az uramról. Minden nő bolondult utána.

Agatha alaposan megnézte a tömzsi, csapott homlokú, vastag szájú, manószerű férfi képét. A szerelem vak, gondolta. Aztán hirtelen úgy érezte, elege van a nyomozói munkából, haza akar menni, leülni a kandallóhoz és macskákat cirógatni. A gondolataiból az zökkentette ki, hogy az asszony beszél valamit.

– Gondolja csak meg, milyen fura, hogy nem ment férjhez. Az a sok pénz!

– Honnan származott ez a pénz? – kérdezte Charles.

– Acélból. A szülők régen eladták az acélművüket, még bőven azelőtt, hogy az acél ára lezuhant volna.

– Miből gondolja, hogy nem ment férjhez? – csatlakozott a beszélgetéshez Agatha.

Az öreg szempár hirtelen összehúzódott.

– Egy álomvilágban élt. Minden ócska romantikus ponyvát elolvasott, amit el lehet képzelni. John Hardcotte eljegyezte Ancombe-ban. Egy autószervize volt. Életerős fickó. Aztán Margaret felbontotta a jegyességet. Uramisten! Milyen mérges volt a vőlegénye!

– Tud más valakiről is? – faggatta tovább Agatha.

Mrs. Smellie beleszimatolt a levegőbe, mint egy vadászeb.

– Végeztem! Ebéd! Burgundi marha. – Azzal meglepően fürgén feltápászkodott, és mint egy száguldó tarisznyarák, kidöcögött a szobából.

– Ez a hely egy vagyonba kerülhet – nézett körül Charles.

– Mind abba kerül – mondta Agatha. – Sok helyen becsapják az ügyfeleket, legalábbis így hallom, de itt legalább a kaja rendben lehet az illata alapján. Megvárjuk valahol a környéken az ebéd végét, vagy menjünk és keressük fel John Hardcotte-ot?

– Csinálhatjuk mindkettőt – mondta Charles. – Keressünk egy kocsmát Ancombe-ban, aztán lássuk, megvan-e még annak a pasasnak a szervize.

Agathát hirtelen erős vonzalom fogta el Charles iránt, de gyorsan elnyomta magában. Valahol a világban van egy fantasztikus férfi, aki az álmait hivatott betölteni.

A kocsma Ancombe-ban szemlátomást tulajdonost váltott. Azelőtt a Kéve nevet viselte, most Beugrónak hívták. Viktória-korabeli épület volt, abban az időben építették a vasutasok kiszolgálására, amikor Ancombe még vasútállomással dicsekedhetett. Aztán sörfőzde lett, és a tulaj úgy döntött, Tudor-stílusúra alakítja át – műanyag agancsokkal, kényelmetlen ülőhelyekkel és díszként szolgáló rézbilikkel, amelyekről a kocsmáros lelkesen hitte, hogy főzésre szolgáló eszközök.

Leültek egymással szembe az egyik kőkemény alkalmatosságra. Agatha összehúzott szemöldökkel próbált kisilabizálni egy feliratot, ami azt hirdette: „Párna, tíz penny”.

– Sosem hittem volna, hogy egyszer ilyet mondok – szólalt meg –, de jobb lenne, ha nálam ennénk. Nem vagyok hajlandó egy párnáért fizetni.

– Zsibbad a fenekem – panaszkodott Charles is. – Úgy emlékszem, van egy kávézó a templom mellett.

– Menjünk. – Kifelé mentükben a pincérnő, akinek hatalmas keblei kibuggyantak a pruszlikjából, éhes pillantást vetett Charlesra, és így szólt:

– Máris?

– Ó, hátrább a dagadókkal, és vegyen melltartót! – förmedt rá Agatha.

– Na de kedvesem! – dorgálta meg Charles odakint. – Ez a szegény lány… Olyan vagy, mint egy vadállat, aki elszalasztotta a prédáját.

– A fenébe is, most kérjek bocsánatot?

– Ne izgasd magad. Valószínűleg ennél rosszabbat is hall záróra táján. Nézd, ott a kávézó.

A Madárfütty hagyományos kisvendéglő volt, két idős hölgy működtette. Csipketerítő és díszes étlap várta a betérőket. Makarónit rendeltek, majd sajtot és almás morzsasütit.

– Látod? – szólalt meg Charles. – Egyszerű, de milyen kiváló étel.

– Kár, hogy nincs engedélyük – jegyezte meg Agatha.

– Kérsz egy gint?

– Nem, ételhez általában bort iszom.

– Ja, igen. Csak vigyázz, nehogy a rehabon végezd.

– Ne beszélj hülyeségeket. Derítsük ki, hol lakik ez a John Hardcotte.

A szerviz a falu másik végében volt. Charles, mivel öreg Bentley-je zabálta a benzint, ragaszkodott hozzá, hogy gyalog menjenek. Agatha már bánta, hogy nem kényelmes cipőt húzott. Amikor az eső rákezdte, már a bakancs tűnt volna megfelelőnek.

A műhelyben egyetlen embert láttak, aki egy Volvót bütykölt. Középkorú, őszes hajú férfi, furcsán kifejezéstelen arccal, egyetlen ránc nélkül. Még akkor sem mutatott sem haragot, sem érdeklődést, amikor a látogatói bemutatkoztak, és elmondták, mi célból jöttek. A férfi felegyenesedett, és beletörölte a kezét egy olajos rongyba.

– El voltunk jegyezve Miss Darbyval. – Enyhe gloucesteri dialektussal ropogtatta az *r* hangot. – A bolondját járatta

velem. Egyszer csak bejelentette, hogy mást szeret. Az én szent emlékű édesanyám, nyugodjék békében, mindig mondogatta, jó kis üzletet viszel, fiam, és a nőknek csak a pénzed kell. Igaza volt. – Elhallgatott és kibámult a műhely dupla ajtaján az időközben függönnyé összeállt esőbe.

– De Miss Darby roppant gazdag nő volt – vetette közbe Agatha.

– Ez a baj, látja. A gazdagok bekeményednek, mint a fakéreg, ha a pénzről van szó.

– Tudom, mire gondol – mondta Agatha, és Charlesra rebbent a pillantása. – Nem volt dühös a szakítás miatt?

– Nem is tudom. Inkább értetlenül álltam előtte. Nem voltunk hivatalosan eljegyezve, néhányan tudtak csak róla. Nem kellett ajándékokat visszaküldeni.

– Mit mondott Margaret, ki a férfi, akibe szerelmes? – kérdezte Charles.

– Nem mondta meg. És én nem is kérdeztem. Talán a régi tiszteletes, ő tudhatta, de ő már meghalt, a felesége pedig öregotthonba vonult.

– Ezért kell visszamennünk hozzá – szólt Agatha. – Megtudhatjuk, ki volt az utolsó vőlegény.

– Feltéve, ha ébren lesz. Nem alszanak az idősek ebéd után?

– Honnan kéne tudnom? – mordult fel Agatha, aki egyre érzékenyebb volt az életkori kérdésekre.

– Csillapodj, öreglány, vagy lelépek – szólt Charles. – Unatkozom.

Ez Charles végzetes gyengesége, gondolta Agatha.

Csapong az izgalmak között, hogy szórakoztassa magát. És egyik nőtől a másikig. Rossz férjalapanyag. Ettől a gondolattól máris elfogta Agathát a nyugtalanság, hogy nem elég független. A mai nők nyilván nem áhítoznak házasság után. Aztán itt van a gyerekkérdés. Talán a borzalmas gyerekkora és részeges szülei miatt nem vágyott soha gyerekre. A házassága Jimmy Raisinnel katasztrófába torkollott, aztán rosszul sült el James Lacey-vel is. Jimmy egy reménytelen alkoholista volt, de James…? James, aki még mindig elég jóképű ahhoz, hogy forogjanak utána a nők. Csak hát ragaszkodott az agglegényrigolyáihoz, és nem akarta, hogy Agatha dolgozzon, és kritizálni kezdte az öltözködését is. Agatha aprót sóhajtott. Valahol van a világban egy férfi, aki térdre fog ereszkedni előtte, és azt mondja…

– Hahó, Agatha! Itt vagyunk, köszönj el az álmaidtól.

– Nem álmodoztam. Az eseten törtem a fejem.

– Ó, tényleg? Na, gyerünk vissza isten várószobájába. Nicsak, egy mentőautó. Egy lakóval kevesebb, attól tartok. Úgy látom, két zsaru is jön, és velük Bill meg Alice. Rosszat sejtek.

Agatha már kiszállt a kocsiból, és odakiáltott:

– Bill!

Bill megfordult, mandulavágású szeme gyanakvóan fürkészte Agathát.

– Meg kell kérdeznem: mit csinálsz itt? – kérte számon tőle.

– Visszajöttünk, hogy újra kifaggassuk Mrs. Smellie-t.

– Miről?

– Megmondom, ha te is megmondod, miért van itt a rendőrség.

– Hirtelen haláleset. És pontosan egy Mrs. Smellie nevű lakóval történt. Szóval, mit akartatok tőle?

– Ő az előző Sumpton Harcourt-i tiszteletes özvegye. Margaret Darbynak volt egy jegyessége, amit felbontott, és azt reméltük, Mrs. Smellie tudja, ki volt az új vőlegény.

– Valószínűleg szívrohamot kapott. Nagyon idős volt már.

– Akkor miért vagytok ti is itt, miért nem csak egy sima rendőr?

– Egy bizonyos Mrs. Bentley, aki nagyon katonás asszonyságnak tűnik, gyanakszik valamire. Mrs. Smellienek nincs élő rokona. Majd meglátjuk. És most ne lábatlankodj itt tovább, Agatha.

Agatha és Charles visszaautóztak a lelkészlakhoz, hogy beszámoljanak Mollynak a legújabb fejleményekről.

– Ez kapóra jöhet valakinek! – kiáltott fel a tiszteletesné. – De akkor is, már túl sok a haláleset. Lehet véletlen egybeesés is. Hacsak nem kapott valami veszélyes drogot.

– Lehetetlen, hogy ilyennel élt volna! – döbbent meg Agatha.

– Ízületi gyulladással küszködött. A betegség megnyomorította őt, és nagy fájdalmai voltak. Valaki kipróbáltatta vele a kannabiszt, és ő úgy találta, jelentősen csökkenti a fájdalmait. Persze, nem úgy van, ahogy sokan hiszik, ilyesmihez egyáltalán nem könnyű hozzájutni,

hacsak nem egy rátermett, utcán élő alakról van szó.

– Nehéz elképzelni, hogy a zord Mrs. Bentley megengedné, hogy fűszag terjengjen a folyosókon – szólt közbe Charles.

– Nem, de Mrs. Smellie meg is ehette.

– Olyasmire gondol, mint amikor a tinik belesütik a süteménybe? – álmélkodott Agatha. – Miket nem tud papfeleség létére!

– Látnia kellett volna az előző nyájat, amit pásztoroltunk…

– De hát nem állhat neki kannabiszos sütit sütni anélkül, hogy ne éreznék meg a szagot, vagy hogy ne kellene engedélyt kérnie a konyha használatához – vetette ellen Charles.

– Szerintem lehetett valami szállítója innen a környékről – mondta Molly. – Biztos, hogy az otthonban rendszeresen kiterelik a lakókat a kertbe friss levegőt szívni. Találhatott valami csendes zugot, ahol pöfékelhetett. Mondjuk, valaki ismeri a szokását, és megkínálja egy kis füves sütivel. Az más, mint a füstölés. A sütiből gyakran esznek többet a kelleténél. Ha cigarettában szívja az ember, rögtön beüt, ezt a hatást várják a sütinél is, de nem jön, és ilyenkor túladagolják. A szív vágtatni kezd, és már ott is a szívroham.

Agatha észrevette, hogy Charles derűs ámulattal figyeli a lelkésznét, amitől mindjárt elfogta a féltékenység. És hogy újra a figyelem középpontjába kerüljön, jó hangosan megszólalt:

– Fogadok, hogy egy ilyen Mrs. Bentley-féle nő nem veszi jó néven, ha a rendőrség félresöpri a gyanúját. Menjünk vissza, és derítsük ki, volt-e Mrs. Smellie-nek látogatója utánunk.

– Te csak menj – mondta Charles. – Ha Molly megkínál egy kávéval, még megiszom, aztán megyek a dolgomra.

– Azt hittem, segítesz! – csattant fel Agatha, majd rögtön elvörösödött.

– Agatha, nem vagyok a beosztottad. Van egy csapat nyomozód. Mozgósíts valakit, ha szükséged van segítségre.

Agatha valami krákogásszerű hangot hallatott, aztán távozott.

– Nagyon magányos és sebezhető hölgy – állapította meg Molly, miután becsapódott az ajtó. – Ami a kávét illeti, nem kap, nekem pedig még pásztori teendőim vannak.

Agatha megszégyenülve érezte magát. Molly okos dolgot mondott. Charles hirtelen mellészegődött, és így szólt:

– Nincs itt a kocsid, nem emlékszel? Majd én elviszlek.

– Jó – felelte Agatha durcásan.

Amikor Charles kitette, egy darabig fürkészte Agatha szomorú ábrázatát, majd így szólt:

– Megvan a saját életem, és megvan a magam dolga, Agatha.

– Tudom – motyogta amaz.

Amikor átült az autójába, észrevette, hogy füst száll fel James Lacey kéményéből. Tehát itthon van. Agatha tétovázott. Mélyen belül ott motozott benne a

visszautasítástól való félelem, közben vágyakozott is rá. Eszébe jutott, hogy olvasta valahol, a rideg szülők mellett felnövő gyerekek összetévesztik az elutasítást a szeretettel.

– Pszichoblabla – motyogta, azzal elhajtott, de elhatározta, hogy felhívja az exférjét.

Rendőrautó már nem állt az idősek otthona előtt, mire odaért. Agatha becsöngetett, és várt.

– Ó, maga az – nyitott ajtót Mrs. Bentley. – Azt hiszem, váltanunk kellene pár szót.

Egy irodába vezette Agathát. Egyszínű kék ruhát viselt fehér gallérral, de mint akit keményítőbe áztattak – átvitt értelemben is.

– A következő a helyzet – kezdte. – Rendőrségi nyomozást nem indítanak, habár boncolást végeznek majd. Azt mondják, szívroham, és miután a hölgy a kilencvenes éveiben járt, ugyan miért ne lehetne ezt elfogadni.

– Nemrég hallottam, hogy kannabiszt szívott.

– Tudtam, hogy füstöl néha odakint, de azt nem, hogy marihuánát. Felírtak neki egy kannabisz alapú gyógyszert, a neve Sativex.

– Ön tehát úgy véli, van valami gyanús a halála körül – mondta Agatha.

– Elmondom, mi történt. Közvetlenül ebéd után látogatóba jött hozzá egy idős hölgy egy doboz süteménnyel. Mrs. Smellie elég édesszájú volt, de mi nem szeretjük, ha sok édességet esznek a lakóink, mert meghíznak, és az megnehezíti a mozgásukat. A látogatója csak pár percet maradt.

Egy órával később bementem hozzá, hogy odaadjam a gyógyszerét. A földön feküdt. Az ablakok tárva-nyitva, süvített be a jéghideg szél. Nyoma sem volt a süteménynek vagy a doboznak, amelyben behozták. Emiatt hívtam a rendőrséget. Én mondom magának, Mrs. Raisin, sose öregedjen meg, mert a rokonai megmérgezhetik, lelökhetik a lépcsőn, a kórházi vagy idősotthonban dolgozó ápolószemélyzet összekutyulhatja a gyógyszereit – de ez mind természetes halálnak minősül majd a törvény szerint. Ha öreg, senkit nem érdekel. Mrs. Smellie szobájában az asztalon egyébként morzsákat találtam. Jött az a kínai külsejű nyomozó. Intelligens, szimpatikus fiatalembernek tűnt. Már épp javasoltam volna neki, hogy vigyék be analízisre a morzsát, de kapott egy telefonhívást, visszarendelték az irodába.

– Megvan még? – kérdezte Agatha.

Mrs. Bentley előhúzott a ruhája zsebéből egy celofánzacskót.

– Adok erről egy elismervényt – mondta Agatha. – Szeretném, ha ön is aláírna egy dátummal ellátott nyilatkozatot, hogy átadta a morzsát elemzésre. Beküldöm a birminghami laborba, jelzem nekik, hogy sürgős – habár azzal a sok DNS-elemzéssel jócskán túlterheltek manapság.

– Ne feledje, ha valaha szüksége lesz itt egy szobára, időben célszerű lefoglalni.

– Remélem, az még nagyon, nagyon messze van – felelte Agatha.

– El sem hinné, de… olyasmi ez, mint amikor az emberek

már aznap beíratják a fiukat Etonbe, amikor megszületik. Várólistánk van. Hallgasson ide, ha kimutatnak valami veszélyeset abból a morzsalékból, azt jelenti, hogy szabadon mászkál egy sorozatgyilkos?

Agatha abban reménykedett, hogy a laborban nem találnak semmit. Egy újabb gyilkosság megint felkavarná a sajtó érdeklődését, ami óriási nyomást helyezne a rendőrségre. Mindenütt ott nyüzsögnének a zsaruk, és ellehetetlenítenék az ő nyomozását. Elautózott Birminghambe, leadta a laborban a zacskó morzsát, és felszisszent az extra díjszabáson, amit a sürgősségi munka miatt róttak ki rá – ráadásul a sürgősség azt jelentette, legjobb esetben két hét múlva lesz meg az eredmény.

Hazafelé beugrott egy élelmiszerboltba, hogy vegyen valami mikrózható ebédet, de megakadt a tekintete egy üvegtálcán, amelyen lekváros fánkok sorakoztak. Úgy döntött, visz belőle Jamesnek. Kivett hármat, és betette őket egy dobozba. Mivel fáradt volt, a kávézópultnál még kért egy papírpoharas kávét elvitelre, hogy megigya az autóban. Az anyósülés felől azonban orra minden kis idegszálát csiklandozta a dobozból felszálló cukros fánkok illata. Egy még nem fog megártani. Kivett hát egy fánkot, de mire észbe kapott, mind a hármat megette, és már érezte is, hogy feszül a derekán a szoknya.

Ó, tovatűnt ifjúság! Agatha jól emlékezett, amikor nem is oly rég még falhatta a zsíros hamburgereket, nyelhette a fagylaltkelyheket, és ugyanolyan fittnek érezte magát, nem

kövérnek és bűnösnek, mint most. A középkorúsággal betoppan a lelkifurdalás: bűntudat az elrontott házasság, az elszalasztott esélyek és az elfogyasztott fánkok miatt.

– Á, a francba az egésszel! – mondta Agatha az esőpettyezte szélvédőnek.

Amikor James ajtót nyitott, Agathának elfacsarodott a szíve. A házasságuk ugyan nem működött, és már nem epekedett James után, de a férfi olyan jóképű volt, akivel még mindig önelégült mosollyal lehetett korzózni: „Nézzétek csak, mi van nekem!”

– Gyere be, aztán mesélj erről a gyilkosságról – invitálta James.

– Gyilkosság*ok* – helyesbített Agatha rosszkedvűen.

James nappalija semmit nem változott: a falak mentén könyvespolcok, a kandallóban lobogott a tűz, mindenütt kifogástalan tisztaság. Amikor Agatha meglátta a dohányzóasztalra precízen egymásra helyezett magazinokat, szélük tökéletes párhuzamban az asztal peremével, átfutott az agyán, vajon James nem szenved-e kényszeres neurózisban. De egy váratlan őszinteségi rohamában arra jutott, az olyan trehány alakok, mint ő, mindig kényszeresnek vélik a rendszerető embereket.

Agatha belefogott a történtekbe, és elmondta, hogyan bérelte fel őt Sir Edward.

– Különös – jegyezte meg James. – Ha jól értem, a pasas nagykövet volt. Miért bérelne fel egy ilyen ember magánnyomozót azért, hogy ő villoghasson?

– Azt hiszem, történt vele valami az afrikai dzsungelben, és egy kicsit zizis lett.

– De azt mondtad, átirányították egy másik szolgálati helyre.

– Igen, de valahová az isten háta mögé.

– Nagyon furcsa ez az egész. Jobb lenne, ha én is megnézném magamnak ezt az alakot.

– Jól van. De nehogy elvedd a kedvét! Meg akarom oldani az ügyet, és más nem fizet érte.

– Mielőtt meglátogatjuk, nézzünk utána, kicsoda. – James felvette a laptopot egy asztalkáról és bekapcsolta. Cotswoldsban elég lassú volt az internet, így eltelt pár perc, mire megszólalt:

– Itt is van. Harrow és Winchester. Oxfordban tanult középkori történelmet. Kitűnő minősítés. Beteges külsejű ember… Várj csak egy kicsit… Felvették a Külügyminisztériumhoz, de gambiai szolgálati hellyel. Katonai attaséként dolgozott.

– Akkor az nem ő. Hadd lássam. Nem, James. Nyilván régi a fotó, de ez akkor sem Sir Edward.

– Várj, lejjebb görgetek. Á, itt is van.

Agatha a képernyőre hunyorgott.

– Igen, ez már az, a mi Edwardunk.

– Nagyon furcsa. A stow-i középiskolában végzett, aztán a Sandhurst Katonai Akadémián. Öt év szolgálat a Brit Királyi Testőrségnél. Nem említik a Külügyminisztériumot, viszont a következő állása valami alacsony beosztású tájékoztatási hivatalnok Gambiában.

– Van egy ötletem – formálta a szavakat lassan Agatha. – Menj vissza a másik Edward Chumble-ra. Kíváncsi vagyok, hogy… Nézd csak! Ez a Chumble megsebesült, továbbá van egy felesége és két gyereke. Nem lepne meg, ha a Külügyminisztérium összekeverte volna kettőjüket. Szerintem a nagyköveti munka amolyan kompenzáció lehetett.

– A bürokrácia zűrzavara – szőtte tovább izgatottan a gondolatmenetét Agatha. – Ki gondolna arra, hogy két Chumble két különböző családból, kétféle múlttal ugyanolyan munkát végez? Annyit tudtak a minisztériumnál, hogy van itt egy Chumble, és kompenzálni akarták, amiért megsérült a lövöldözésben. Valami ilyesmi történhetett.

– Van egy cimborám a Külügyminisztériumban – mondta James. – Felhívom, és megfejtjük a dolgot.

Miután hosszasan beszélt telefonon, James letette a kagylót, és elmagyarázta a helyzetet.

Valóban létezett egy másik Edward Chumble, aki katonai attasé volt Koppenhágában. Amikor olajat találtak Közép-Afrikában, őt találták alkalmas személynek, aki képviselhetné a brit érdekeket, de olyan gyorsan intézték az áthelyezését, hogy tévedésből Sir Edwardot, az alacsony beosztású hivatalnokot repítették az íróasztal mögül Afrikába. Hogy eltussolják a hibát, Sir Edwardnak megígértek egy másik állást, miközben a Külügyminisztérium végigbogarászta azokat az isten háta mögötti állomáshelyeket, ahol külképviseletet készültek

bezárni, és a választásuk Karperidzsagra esett, Moldávia határvidékén.

Nem törődtek a jelentésekkel, miszerint Sir Edward elméje kissé megzavarodott, amikor elveszett a dzsungelben – ugyan kit izgatna egy gyogyós Karperidzsagban, és Putyint sem foglalkoztatta a terület.

– Fejfájást kapok ettől a sztoritól. Menjünk, látogassuk meg az öregfiút!

Agatha megfeledkezett róla, hogy egy James-típusú férfi rögtön felkelti majd Tiffany Chumble érdeklődését.

James sokat utazott, a világ minden tájáról szóló útikönyvei a bestsellerlisták élén álltak. Enyhén napbarnított arcában világított a kék szeme.

– Edward pillanatokon belül itt lesz – turbékolta Tiffany, kidüllesztve szilikonmelleit és összecsücsörítve feltöltött száját. – Maguk rokonok?

– Házasok voltunk.

– Komolya-a-a-a-n? – kérdezte elnyújtva Tiffany. Ámulattal mérte végig Agathát, majd Jamesre mosolygott. – Akkor maga szabad ember.

James egy pillanatig figyelte a nő arcát, aztán így szólt:

– Mióta Agatha elhagyott, rá sem bírok nézni másik nőre.

Isten áldja meg Jamest – gondolta Agatha, miközben Tiffany szemlátomást lehervadt.

Sir Edward lépett be, és bemutatkozott.

– Hogy halad az ügy? – kérdezte vaskos kezét dörzsölgetve.

– Azt hiszem, Margaret Darbynak lehetett egy új vőlegénye, és ez az illető elszántan próbálja megakadályozni, hogy rájöjjünk a kilétére.

Agatha elmesélte találkozásukat az ancombe-i szerviztulajdonossal, és Mrs. Smellie gyanús halálát.

Edward leült, és elővett egy jegyzetfüzetet.

– Jobb, ha leírom. A memóriám már nem a régi.

– Az biztos – motyogta Tiffany.

– Csodás lenne, ha valaki hellyel kínálna – jegyezte meg James.

– Ó, szegény drágaságom. Azok a komisz lábacskák elfáradtak? – Tiffany nem tudta megbocsátani Jamesnek a korábbi megaláztatást, hiszen *csak rá kell nézni* Agatha Raisinre. Minimum ötven, de az a legkevesebb.

Érezte, hogy Agatha maciszemei mélyen beléfúródnak. Mintha ez detektívnő a gondolataiban olvasna. Idegesen ömlengeni kezdett:

– Ó, kérem, üljenek le. Hozhatok valamit? Kávét?

– Feketén, ha kérhetem. Cukor nélkül – felelte Agatha.

– Én tejjel kérem és egy cukorral – mondta James.

– Jöjjön velem a konyhába, James, segítsen egy kicsit, hagyjuk magukra a kopókat.

– Sajnálom, de mint láthatja, én vagyok az egyik kopó.

Tiffany kimasírozott a szobából. „Valószínűleg kihasználja a lehetőséget, hogy legurítson odakint valamit – morfondírozott Agatha. – Ölni tudnék egy piáért. De Edwardot is meg tudnám ölni, ezt az agyament idiótát.” Aztán így szólt:

– Sir Edward, nem volt zavaró, hogy amikor Afrikában teljesített szolgálatot, valaki más a Külügyminisztérium állományából ugyanezen a néven szintén Afrikában dolgozott?

– Nem tudom, miről beszél – motyogta Edward.

James is csatlakozott:

– Próbáljon emlékezni. Amikor én a Sandhurst Katonai Aladémián tanultam, volt egy fickó, akit James Lacey-nek hívtak. Sosem felejtem el, mert egyszer engem büntettek meg helyette, az ő tiszteletlen viselkedése miatt. Biztosan maga is emlékszik arra a másik Edward Chumble-ra.

– Ó, igen, igen, megvan. Igen, ő… Gyengécske fickó volt. Valószínűleg fölvette a nevet. Egy különc lehetett. Én a somerseti Chumble-októl származom.

– Igen, de nem változtatta volna meg a nevét, ha ez a helyzet? – firtatta James.

– Ó, az isten szerelmére, mi köze van ennek a gyilkosságokhoz? Szép munka idáig, Agatha. Csak így tovább! Bizony, bizony, teljes gőzzel!

Ekkor lépett be a felesége egy tálcával, rajta két csésze kávé.

– Vegyenek.

– Drágám – fordult hozzá Edward –, ismersz valakit, akinek romantikus kapcsolata volt Miss Darbyval?

– Még csak nem is ismertem Miss Darbyt. Valószínűleg ő is egy olyan csontkollekció volt, aki folyton ott bolyong a templomban a bő szoknyáiban, kipirosodott orral. Istenem, de gyűlölöm ezt az egész szemétdombot! – Tiffany kirohant

a szobából.

– Szegény drágám. Meg kell bocsátaniuk neki, nagyon érzékeny.

Agatha elővigyázatosan megszaglászta a kávéját. Valami furcsa illat áradt belőle. James ugyanezt tette, aztán mindketten visszahelyezték a csészéjüket a tálcára.

– Pár nap múlva visszajövök, hogy beszámoljak az újabb fejleményekről – mondta Agatha. Mielőbb ki akart jutni a friss levegőre. Azon töprengett, vajon őrült-e a Chumble házaspár.

Ötödik fejezet

– Mit gondolsz, mit tett a kávéba? – kérdezte Agatha. – Furcsa szaga volt.

– Szerintem belepisilt – vélekedett James. – Az enyém vizeletszagúnak tűnt.

– Jaj, James, ez azért túlzás. Ilyet csak nem tenne.

– Szerintem simán. Amikre a nők képesek… Legutóbb, amikor Barcelonában jártam, Maria például… á, hagyjuk. Unalmas sztori.

– Ki az a Maria?

– Mondom, hogy hagyjuk. Viszont az a Sumpton Harcourt-i tiszteletes… Vajon mi történhetett a legutóbbi szolgálati helyén? Azt mondtad, egy East End-i egyházközségben szolgált Londonban. Ez a kis cotswoldsi templom nyaralás lehet az után. Nézzük meg holnap azt a londoni parókiát.

„Remélem, Charles keresni fog, és nem talál itthon” – gondolta Agatha.

Látva, hogy James mennyire ellágyul Molly szépségén,

Agathának összeszorult a szíve. Elmesélték neki, amit kiderítettek Mrs. Smellie haláláról, majd Agatha rákérdezett, tud-e Molly valamit Margaret Darby vőlegényéről.

– Hiába érdeklődtem, senki nem tud róla – magyarázta Agatha.

– Menyasszonya volt valami fickónak Ancombe-ból, de azt páros lábbal rúgta ki.

– Mondja csak – hajolt közelebb James –, melyik templomban szolgált a férje Londonban?

– A Szent Everildában. A régi kelet-indiai kikötő mellett.

– Nehéz volt az áthelyezést elintézni?

– Nem. Meglepően könnyű. Nézzék, nagyon szívesen beszélgetek magukkal, de a pásztori teendők sora végeérhetetlen.

Elbúcsúztak tőle.

– Gondolod, füllentett a helyről? – kérdezte Agatha.

– Utánanézek. – James elővette az okostelefonját. – Itt is van. Szent Everilda tizenhetedik századi szent. De yorkshire-i! Mit keresne egy róla elnevezett templom Londonban, délen? Várjunk csak, van itt valami. Egy *Szent Everilda* nevű hajó hatalmas viharba került, de egy csoda folytán a teljes legénység partot ért az áruval együtt. A hajó tulajdonosa, Josiah Symes kereskedő hálából templomot építtetett a szentnek. A Pennyfarthing utcában áll.

– Molly azt mondta, veszélyes környék.

– Nem hiszem, hogy az East Enden lennének még

veszélyes környékek, miután a kínaiak és az oroszok felvásárolták Londont.

– Mikor induljunk?

– Kilenc után. Ússzuk meg a csúcsforgalmat.

Miután elbúcsúzott Jamestől, Agatha bement az irodába, hogy elmondja a munkatársainak, min dolgozik. A nap végén rendszerint összegyűltek egy kis megbeszélésre. Agatha csalódottan látta, hogy Patrick Mulligan egy jókora doboz lekváros fánk fölé hajol. Toni a maga tökéletes alakjával az egyik asztal tetején ült, egy félig elfogyasztott fánkot lengetett Agatha felé, és így szólt:

– Ez már a harmadik. Egy új pékségből hoztuk.

– Én már ettem korábban – mondta gyorsan Agatha. Beszámolt a többieknek Mrs. Smellie gyanús haláláról, és hogy Jamesszel másnap Londonba mennek. Talán egyedül Toni sejtette a csapatból, hogy Agathát gyakran kínozza a magány és a kétségek. Bárcsak újra összeházasodnának Jamesszel! Charles túl ingatag volt. Ha valami pénzes nő feltűnt a láthatáron, úgy faképnél hagyta Agathát, mint a pinty.

Simon duzzogott. Agatha mindig Jamest vagy Charlest vitte magával az izgalmas munkákhoz, neki meg maradtak a sivár válási ügyek vagy az elveszett kamaszok. Patrick a hatvanas éveiben járt, Phil hetvenes volt – mindketten örültek már annak is, hogy egyáltalán állásuk van.

Phil a nyomozóiroda fotósa volt.

– Phil – fordult hozzá Agatha –, jó lenne, ha le tudnál

kapni pár embert, akinek köze lehet ehhez a gyilkossághoz. Készítek egy listát a nevekről, személyleírásokkal. Még mindig sok újságíró nyüzsög itt, úgyhogy ne kelts feltűnést. Te mehetsz Phillel, Simon. Ne mondd sehol, hogy nyomozó vagy. Barátkozz össze néhány helybéli nővel, és tudj meg, amit lehet, Margaret Darbyról. Ha a Darby-gyilkosságot megoldjuk, rá fogunk jönni a többi nyitjára is.

Szokásos intuíciójával Agatha megérezte, hogy Simon dühös, amiért kimarad a jóból, ezért igyekezett bevonni őt is a nyomozásba. Közben megfeledkezett a korábbi katasztrófákról, amit a fiúnak a szép nők iránt fellobbanó szerelmi rohamai okoztak, és hogy egy olyan gyönyörű nő, mint a tiszteletes felesége, Simon közelében bajok forrása lehet.

Leült a komputer elé, legépelt egy sor személyleírást, majd kinyomtatta több példányban.

– Nem adta le a költségeit – figyelmeztette Mrs. Freedman.

– Holnap leadom. Ígérem – felelte Agatha. Megint éhes volt, de bebeszélte magának, hogy csak képzeli. Jóvá kel tennie azokat a fánkokat. Ma nincs vacsora.

Jamesszel elhatározták, hogy Moreton-in-Marshból vonattal mennek Londonba. A fővárosban lehetetlen volt autózni, csak ülhettek volna egyik dugó után a másikban.

James megtalálta az egyházközség nevét.

– Hanthall Greenben van.

– Sosem hallottam róla – jegyezte meg Agatha –, pedig

oda-vissza ismerem Londont.

– Egy kis negyed Lewisham mellett – mondta James. – Afrikai bevándorlók, segélyeken tengődő fehérek és utcai rablásokból élő vagy börtönben ülő fiatalok vegyesen.

– Nem hibáztatom Roryékat, hogy el akartak jönni.

– Igen, de egyenesen Cotswoldsba? Ez furcsa.

– Mi a neve annak a templomnak?

– Már nem emlékszel? Szent Everilda.

– Nem volt érdemes megjegyezni – jelentette ki Agatha a műveletlenek magabiztosságával.

Paddingtonban szálltak le a vonatról. James engedett Agathának, fogtak egy taxit, habár próbálta meggyőzni, hogy csak a dugóban fognak vesztegelni. És így is lett. Jamest az sem nyugtatta meg, hogy Agatha fizette a taxit, mert ez munkával kapcsolatos költség volt. James szerint a férfi dolga, hogy fizessen mindenért.

A kocsi végül egy keskeny mellékutcában állt meg, ahol az épületek felét lebontották.

– Kipucolják ezt a szeméttelepet – jegyezte meg a sofőr. – Akarják, hogy megvárjam magukat, asszonyom? Elég rossz környék.

– Nem, köszönjük – felelte James határozottan, mielőtt Agatha kinyithatta volna a száját.

A templom egyik oldalán lerombolt házak maradványai álltak, a másik oldalon bedeszkázott bérlakások. A templom kormos falait rég nem érhette festék. Négyszögletes tornya olyan látványt nyújtott, mintha csak úgy kinőtt volna a földből, és nem is emberi kéz építette volna. A régi

tölgyajtót zárva találták.

– Nem látok itt sehol paplakot – jegyezte meg James. – Nézzünk körül.

Csúnya, tépett, fekete felhők úsztak át az égen. A szél végigsöpört az utcán, egy újságpapírt tapasztva James nadrágjához. A férfi lefejtette magáról, aztán elnézett a távolba, és így szólt:

– Úgy látom, van ott egy kis üzlet az utca végén. Próbálkozzunk ott.

Az üzlet kirakatát vasrács védte, fentről egy kamera pásztázta lassan a bejárat környékét. A pult mögött egy tarkabarka száriba öltözött kövér nő fogadta őket. Arról érdeklődtek nála, hol találják a papot.

– Amottan a sarkon túl, ni – mondta a nő vaskos cockney kiejtéssel. – Az öt szám alatt. Házasodni akarnak, vagy mi?

– Nem – vágta rá James. – Gyerünk, Agatha.

– Ismerte az előző tiszteletest? – kérdezte a nőt Agatha, ügyet sem vetve Jamesre.

– A felesége gyakran betért ide, a szegény pára. Meg tudtam volna ölni azokat a szemeteket, amit tettek vele.

– Mi történt? – kérdezte Agatha.

A nő összehúzta barna szemét, úgy méregette Agathát.

– Valamiből élnem kell…

– Állampolgári kötelessége, hogy… – kezdte James, de Agatha határozottan félbeszakította:

– Ötven – vágta rá gyorsan.

– Maga egy úrinő. De előbb ide vele. – Ahogy megkapta, bedugta a pénzt valahová dús keblei közé. – Tavaly volt ez.

A Gorley utcai banda elkapta az asszonykát, amikor az hazafelé tartott. Megerőszakolták szegényt. Leszúrták és elszaladtak, ott hagyták halódni. De egy fickó látta egy kocsibó'. Hívta a mentőket meg a rendőrséget. El is kapták a bandát. A bíró rájuk sózta, amit lehet.

– Nem olvastam erről semmit az interneten – mondta James.

– A férjének voltak valami nagy ember barátai, legalábbis ilyesmit hallottam, és elintézték az újságoknál, hogy ne említsék az asszony nevét.

Agatha megköszönte, és már indult volna kifelé a meglepően jól ellátott üzletből, amikor észrevett egy hűtőt, tele lekváros fánkokkal.

– Erre most nincs időnk – szólt rá James, amikor Agatha kinyitotta a hűtő ajtaját, és valami transzszerű állapotba esett.

– Csönd! – vágott vissza Jamesnek, azzal kivett hat fánkot, betette egy papírdobozba, és kifizette őket.

Odakint vad szél kerekedett, körbesüvítette az elhagyatott épületet, mint egy halálhírt hozó szellem. A paplak egymagában állt egy üres telken, körülötte minden mást lebontottak. Agatha és James becsöngettek, majd vártak. Megszólalt a kaputelefon kihangosítója, egy hang azt kérdezte, ki az.

Agatha elmondta, kik ők, majd várt. Zárak csörgése hallatszott, elhúztak több reteszt, majd egy magas, izmos, brutális kinézetű férfi jelent meg az ajtóban.

– Maga a lelkész? – kérdezte Agatha.

– A testőre. Jöjjenek be. Iannel együtt szolgáltunk a seregben. Kösz a fánkot, beteszem a konyhába. – Azzal Agatha megrökönyödésére a férfi határozottan kivette a kezéből a dobozt.

Egy folyosón előresietett, majd kinyitott egy ajtót. A vendégek láttán a tiszteletes felállt az asztal mögül, ahol addig ült.

– Ian Ferguson vagyok – nyújtott kezet. Enyhe skót akcentusa volt. – Mi szél hoz ide egy magánnyomozót?

Középkorú férfi volt, sűrű fehér hajjal, átlagos vonásokkal, legalábbis Agatha így látta.

Elmagyarázta a tiszteletesnek a gyilkosságokat, és hogy szeretnék kideríteni az okát, miért távozott innen az előző lelkész, és miért épp Cotswoldsba.

– Nem hiszem, hogy szeretnék erről beszélni – válaszolta hidegen a férfi. – Johnny kikíséri magukat.

– Tudunk az erőszakról – mondta Agatha.

– Nem hallotta, mit mondtam? Tűnjenek el! – reccsent rá a tiszteletes.

– Úgy bizony – kontrázott Johnny, ahogy belépett a szobába. – És én azért vagyok itt, hogy megoldjam, ha nem megy szép szóval.

Nem volt mit tenni, hagyták, hogy a testőr kiterelje őket a szeles utcára.

– Figyelj, Agatha – kezdte James –, megtudtuk, amiért jöttünk. Üljünk be egy taxiba, vagy inkább szálljunk buszra vagy metróra.

– Talán megkérdezhetnénk azt a kedves indiai nőt…

– Nem, nincs több fánk – szakította félbe James.

– Tényleg? Nos, nem vagy a főnököm – morogta Agatha, azzal sarkon fordult, és már el is indult a bolt felé.

– Akkor találj haza egyedül! – kiáltott utána James, és elindult az ellenkező irányba. Majd hirtelen megfordult, érezte, hogy nem szabadna egyedül hagyni Agathát egy ilyen környéken. Rémülten látta, hogy egy pasas kést szegez Agathának, miközben egy másik figyeli.

– Hadd nyissam ki a táskám – kérte Agatha elkínzottan, majd előkapott egy flakon könnygázspray-t, és a két fickó képébe fújta. James rohanva érkezett, elővette a telefonját.

– Hívom a rendőrséget!

– Nem, ne! – kiáltotta Agatha. – Futás!

Agatha végigtrappolt az utcán magas sarkújában, James utána. Agatha megkönnyebbülten látta, hogy egy főútra értek ki, és innen nyílt egy metróállomás lejárata. James utolérte, és megragadta a karját.

– Miért nem hívhattam a rendőrséget?

– Könnygázt használtam – lihegett Agatha. – Biztos nem legális. Ó, szegény Molly. Nem hiszem, hogy köze lenne a vele történteknek a gyilkosságokhoz. Itt egy taxi. Hé! Taxi!

– Te vagy az egyetlen ember – morgott James a kocsiban –, aki képes taxiba ülni a londoni dugó közepén, amikor itt van egy jó kis metróállomás.

– Elég a panaszkodásból – intette le Agatha. – Gondolkodom. Figyelj csak. Elmondható Roryról, hogy az a fajta ember, akinek befolyásos barátai vannak?

– A nagyapja York püspöke, a nagybátyja a *Morning*

Herald tulajdonosa, az édesanyja Harrington parlamenti képviselője, az apja dandárparancsnok a királyi lovasságnál, a nővére, Penelope pedig Hadshire hercegéhez ment feleségül.

– De a méltóságoknak manapság már nincs hatalmuk – vetette ellen Agatha.

– Csak próbáld keresztezni az útjukat – mondta James. – Figyelj, még a mi gusztustalan sajtónkban sem akart senki az a szemétláda lenni, aki megírja, hogy Mollyt megerőszakolták.

– Jó, *akkor* nem akadt ilyen. De mi van most, amikor minden fórumon a gyilkosságokról csámcsognak, és attól félnek, hogy a külföldi sajtó viszi el a sztorit?

– Túl cinikus vagy. Ez a taxi csak araszol. Metróval kellett volna mennünk. Ó, istenem! – James kiszállt a kocsiból, odasietett egy újságoshoz, vett egy lapot, aztán visszaszállt a piros lámpánál.

– Mennyire tudsz franciául? – kérdezte.

– Csak az étlapok nyelvén.

– Nézd! – James elé tartotta a magazint. Molly meggyötört arca nézett vissza rájuk egy főcím alól.

– Mit ír? – kérdezte Agatha.

– Pokolból pokolba. A püspökné rémálma.

– Rory nem is püspök, csak tiszteletes.

– Ez egy francia magazin. Ó, szegény asszony. Újra ostromolni fogja a sajtó.

Agatha csendben, gondolataiba merülve ült a hazafeléúton. Ahogy a vonat elhagyta Paddington állomást,

felidézte, amikor fiatal lányként egyre csak ábrándozott, hogy egy nap ragyogó szépségként ébred majd. Korábbi munkakörében, PR-menedzserként gyönyörű és híres lányokat kellett képviselnie. De a legtöbbnek mintha az lett volna a végzete, hogy egy gazdag pasas oldalán végezze, aztán, akár a cotswoldsi trófeafeleségek, hosszú és drága küzdelembe kezdtek a korral, attól félve, hogy egy ráncocska már a válóperes bíróságra repíti őket. James elaludt. Egykor szerette őt. De miféle szerelem az, amelyben a férfi hozza a törvényt, hogy a felesége nem dolgozhat, és előírja, milyen ruhát viseljen? Charles, akivel néha ágyba bújt, az ellenkezője volt. Profi szerető, de csendes típus. Egyetlen szenvedélyes szó sem hagyta el soha az ajkát. Egyszer megkérte Agathát, legyen a felesége, de mindketten arra jutottak, hogy nem működne a dolog.

– Min töröd a fejed? – kérdezte James.

– Csak Mollyról gondolkodtam – felelte Agatha.

– Talán elmenekült a sajtóroham elől Skóciába, a rokonaihoz.

– Nem tudtam, hogy skót.

– A kiejtéséből ítélve a cheltenhami egyetem leányintézményének hallgatója lehetett.

– A családja mivel foglalkozik?

– A tizennyolcadik században rabszolgatartóként alapozták meg a vagyonukat, majd teaültetvények Indiában, aztán a vasút.

Agatha értetlenkedve csóválta a fejét.

– Nem értem. Ez a sok pénz… Átalakíthatta volna ezt a

szörnyű lelkészlakot.

– Csak nemrég költöztek be. Ráadásul nőként, három fivérrel lehet, hogy csak egy kisebb járadékot kap a családi alapból.

– Szupermarketben vásárolt ruhákban jár, de eddig azt hittem, talán csak trendinek akar látszani. Most az a menő, ha egy nő ilyeneket hord. Téged hallgatva az az érzésem, James, mintha nem végezném elég alaposan a munkám. Sejtésem sem volt minderről. De mi az ördögnek mehetett hozzá egy tiszteleteshez, és költözött vele ebbe a londoni pokolba?

– Ezt úgy hívják, hogy szerelem, Agatha. Hallottál róla?

– Valamikor – húzta el a száját Agatha. Lehunyta a szemét, és alvást színlelt, mígnem valóságos alvás lett belőle. Csak akkor ébredt, amikor a vonat begördült Oxfordba. Itt átszálltak a Moreton-in-Marshba induló szerelvényre.

Carselybe visszaérkezvén James behívta egy italra, de Agatha nem fogadta el. Miután megcirógatta és megetette a macskáit, leült és bekapcsolta a számítógépet. Igyekezett elfelejteni a gyilkost, aki végzett a rendőrrel és Mrs. Smellie-vel – már ha ez utóbbi gyilkosság volt –, és Margaret Darbyra koncentrált. A nő kiadta az útját John Hardcotte-nak. De miért? Versengeni próbált volna a testvérével? A nővére háromszor házasodott – ezzel nehéz rivalizálni. Lássuk csak, töprengett Agatha, sok pénzzel egy nő könnyen talál férjet. Margaret talán romantikus alkat volt, aki mindig a tökéletes lovagról ábrándozott. Gondoljunk

bele. Mit is mondtak, hány éves volt? Hatvannégy.

– Hatvannégy, és sosem csókolták meg – mormogta maga elé Agatha.

– Kit nem csókoltak meg? – szólalt meg egy hang mögötte, amitől Agatha hangosan felkiáltott.

– Csak én vagyok, Roy. A takarítónőd engedett be, és elaludtam a kanapén. Doris tudja, hogy régi barátok vagyunk.

Roy Silver egykor Agathának dolgozott, amikor az saját PR-ügynökséget vitt. Cingár és nőies fickó volt. Agatha tudta, hogy Roy látogatásainak egyetlen oka a hírnév utáni olthatatlan szomja. A fiú tisztában volt vele, hogy Agatha Raisin és egy gyilkosság kombinációja mindig jókora sajtóérdeklődést kavar, és ő olyan buzgón kereste a szereplési lehetőségeket, mintha saját maga PR-ügynöke lenne. Míg az Agatha-típusú emberek könnyen elkeserednek a tükörbe nézve, mert úgy látják, nem volt velük kegyes a sors, Roy akárhányszor tükörbe nézett, mindig egy elbűvölő férfit látott. Ezúttal térdben kiszaggatott farmernadrágot és farmeringet viselt.

– Mi ez a retrókülső? – mérte végig Agatha. – Rongyos farmer?

– Ez most újra divat. És menő a csóró kinézet. Egyébként mi újság ezzel a gyilkossággal, vagy inkább gyilkosságokkal? Muszáj bemutatnod annak a tiszteletesnének.

– Viccelsz, ugye? Mostanra valószínűleg el is hagyta az országot.

– De egyszerűen látnom kell azt a falut. Holnap elmegyünk? Kérlek-kérlek, na…

– Nem kéne neked dolgoznod? Várjunk csak egy kicsit… A főnököd kapott egy nehéz ügyfelet, ideküldött, hogy szedj ki belőlem ötleteket, mire te kitaláltad, hogy két legyet ütsz egy csapásra. Ki vele!

– Nem kínálsz meg egy itallal?

– Szolgáld ki magad, nekem meg tölts egy gin-tonikot.

Íróasztalán az itallal Agatha cigarettára gyújtott, és körbefordult irodai székével, hogy Roy szemébe nézzen.

– Ne merj egy szót se szólni a dohányzásra. Na, ki vele, mi járatban vagy?

– Hallottál Pamela Forwithről?

– Ki ne halott volna? Üzletláncörökös, aki a *dolce vita* megszállottja – bólintott Agatha. – Mire készül?

– Valaki fotókat adott el róla a *Husky* magazinnak. Hárman az ágyban.

– És a férfiak vállalják, hogy ők azok ott vele?

– Nem.

– Jól van, hívd fel, és javasold neki, hogy nyisson egy AIDS-hospice intézményt.

– Az már nem divatos. Most már túlélik a betegséget, ráadásul Bill Gates nemrég adományozott ötmilliárd dollárt AIDS-kutatásra.

– Lám, a tisztességes embereknek nincs szüksége ilyen nyomorultakra, mint mi, hogy elsimítsák a maguk botrányát.

– Gondolkodj! Így nem segítesz – méltatlankodott Roy.

– Megvan. William herceg, Kate, Harry és minden fontos ember a lelki egészség ügyét támogatja. Beszéld rá a nőt, hogy nyisson egy mentálisegészség-klinikát, amelyik átveszi a nehéz eseteket az állami ellátástól, és nyerjetek meg valami királyi családtagot, hogy legyen ott a megnyitón. Nálad vannak a fotók? Gondoltam. Lássuk.

Roy átadta a fényképeket.

– Nem igazán lehet kivenni az arcát, az a hunyó, aki a képeket csinálta. Hogy szerezted meg őket?

Roy lehajtotta a fejét.

Agatha lassan elmosolyodott.

– Rávettél valakit, hogy törjön be a szerkesztőségbe és lopja el őket. Képek nélkül viszont a sztori halott. Ó, ó… A fotós a baj, igaz?

– A magazin nem fizet neki, ő pedig perelni fog.

– Hol csinálta a képeket? – kérdezte Agatha.

– A nő Chelsea-ben lévő lakásában.

– Akkor a fotósnak be kellett törnie, hogy beállítsa a masinát.

– Nem biztos – vélte Roy. – Manapság már ébresztőórába épített minikamerák is kaphatók.

– Nem rossz ötlet. Tegyük fel, hogy a nő kap ajándékba egy ébresztőórát. Valószínűleg az ágya mellé teszi. A fotós valahogy… Hogy hívják?

– Barry Jinson.

– Az egyik pasas elkotyogja neki, hogy mi készül. Az orgia után a fotós megjelenik a nőnél, és elmondja, hogy az ébresztőórát tévedésből hozták ki. Bocsánatkérések,

satöbbi. A nő visszaadja az órát, a fickó hozzájut a képekhez. Hívd fel a nőt, kérdezd meg, nem kapott-e az orgia előtt valami meglepő ajándékot, és aztán nem kérte-e valaki vissza. De vidd át a telefont a másik szobába. Utálom hallgatni, ahogy nyájaskodsz.

Agathának megkordult a gyomra. Megint éhes volt. Ahhoz már késő́re járt, hogy kiruccanjon valahová. Cotswoldsban este fél tízkor zártak az éttermek. Persze elmehettek volna Royjal valamelyik út menti bisztróba bekapni valamit.

– Ezt hallgasd meg – jött vissza Roy a másik szobából. – Egy elképesztően gyönyörű antik babát szállítottak ki neki. Egy székbe ültette a hálószobájában.

– De honnan tudhatta bárki, hogy oda fogja tenni?

– Vagy szerencséje volt, vagy aki felbiztatta ezt a Barry nevű újságírót, elég biztos volt a dolgában, hogy tudja: átrakhatja a babát, ha nincs jó helyen.

– Megvan még a baba?

– Nincs. Másnap reggel eltűnt.

– Fenébe – mondta Agatha. – Egy ismeretlen férfival van dolgunk. Mindkét pasit ismerte a nő?

– Egyiküket nem. Harold Petersont, valami birkózó. Elutazott az Államokba, és a magazin nem próbált kapcsolatba lépni vele. A másik Frank Aboty. Utánanéztem. Befektetési bankár.

– Mivel foglalkozik? Mi lehet a baja a nővel? Ó, a francba, nincs időm ingyendetektívet játszani.

– Nekem van – lépett be Charles.

– Ez nem a Liberty Hall – torkolta le Agatha. – Na jó, ülj le, és hallgasd meg a sztorit.

Charles figyelmesen végighallgatta az esetet, majd így szólt:

– Nem végeztél elég alapos kutatómunkát, Roy. Abotynak van egy huszonkét éves fia, aki eljegyezte Pamelát, de a nő dobta őt. Bízd ezt egy profira, csak figyelj és tanulj. Add meg nekem ennek a fotósnak a számát, Roy. Jól van. Agatha, most megy a tévében a *Törlesztés* egyik epizódja. Kapcsold be, és amikor rendőrségi jelenet megy, hangosítsd fel a tévét. Roy, abban a pillanatban, amikor én azt mondom neki, hogy kapcsolom Henry Channing nyomozót, te tárcsázz egy számot a telefonodon, de olyat, amiről tudod, hogy nem veszik majd fel, csak kicsöng, aztán tartsd oda a készüléked az én telefonomhoz.

Charles tárcsázott és várt. Kisvártatva vaskos skót akcentussal azt mondta:

– Mr. Barry Jinson?

– Igen, kivel beszélek?

– Az Új Scotland Yardtól hívjuk, a gyűlölet-bűncselekmények ügyosztályáról. Kapcsolom Henry Channing nyomozót.

Roy odarohant, és odatartotta Charles telefonjához a magáét. Charles ötig számolt, aztán essexi kiejtéssel folytatta:

– Henry Channing nyomozó. Mr. Jinson?

A tévéképernyőn közben két rendőr beszélgetett a háttérben csöngő telefonok zajában. Agatha felhangosította

a készüléket.

– Igen.

Charles a szájával a „magnó!” szót formálta Agatha felé, aki kinyitotta ridiküljét, kivette az ügyes kis eszközt, amit mindig magával hordott, és bekapcsolta.

– Nos, a következő a helyzet. Bizonyítékunk van, hogy egy bizonyos Mr. Aboty összejátszott magával, hogy kompromittáló helyzetben fotózzon le egy hölgyet, mert tönkre akarta tenni annak a hölgynek a reputációját.

– Aboty ötlete volt – tiltakozott siránkozva Barry. – Nézze, csak tréfa volt az egész.

– Csakhogy maga ezután eladta a fotókat a *Husky* magazinnak.

– De eltűntek a fotók – dadogta Barry. – Senkit nem ért sérelem. Nézze, mint már mondtam, csak rossz vicc volt. Ígérem, hogy egyikünk sem lép kapcsolatba többé a hölggyel, a közelébe sem megyünk.

– Lehet, hogy a szaván fogjuk, fiatalember. Hadd váltsak pár szót a főnökömmel. Miss Pamela ugyanis meglehetősen nagyvonalú volt a mi Özvegyek és Árvák Alapítványunkkal. Visszahívom.

Charles letette.

– Lássuk, működik-e. Mi a helyzet a gyilkossági ügyeiddel, Agatha?

– Eddig semmi fejlemény – felelte Agatha, miután úgy döntött, hogy nem beszél Molly megerőszakolásáról Roy előtt. Roy túl sok embert ismert és pletykás volt. – Éhes vagyok. Van kedve valakinek velem tartani valami út menti

csehóba?

– Én már ettem – mondta Charles –, de legfeljebb iszom veled egy kávét.

– Én ölni tudnék egy angol menüért.

Miközben a kabátjukat vették, Roy mobilja megcsörrent. Krétafehérré vált az arca, és annyit mondott, miközben kirohant a szobából:

– Ó, istenem! Ez ő!

Agatha és Charles vártak.

– Miért csinálja? – kérdezte Charles. – Mármint ezt a PR-t. Mindig hozzád szalad segítségért.

– Odavan a hírnévért és a híres emberekért. A PR a belépőkártyája ebbe a világba.

– Talán vegyük le a kabátunkat – morogta Charles.

Türelmetlenül vártak, mígnem Roy boldogságtól sugárzó arccal megjelent az ajtóban.

– Pamela volt! Barry könnyek között hívta fel, és égre-földre esküdözött, hogy senki nem fog beszélni. Elmondtam Pamelának, hogy Scotland Yard-nyomozónak adtam ki magam. Azt mondta, én vagyok a legragyogóbb elme, hogy ilyen trükköt ki tudtam találni. Aztán elővezettem neki az ötletemet, hogy mentálisegészség-klinikát kellene nyitnia, és olyan Diana hercegnős közszereplővé előlépnie, mire azt mondta, olyan fantasztikus vagyok, hogy ezentúl nekem kéne vinnem a teljes PR-ját. Szóval, drágáim, én most azonnal visszamegyek Londonba. Néha elámulok a saját eszemtől, komolyan!

– Igazából az én trükköm volt – köszörülte meg a torkát

Charles. – És néha elámulok az arcátlanságodon, komolyan!

– Mégsem mondhattam neki, hogy megvitattam a barátaimmal a szexuális életét, nem? A legjobb, ha indulok is Londonba – porzott el Roy.

Agatha és Charles megcélozták a körgyűrű mellett található éttermet, a Burgerpincét. Valójában nem pince volt, csak valaki jónak gondolhatta a nevet. Agatha befalt egy sajtburgert sült krumplival.

– Tényleg fogyókúráznom kell – sóhajtott.

– A testmozgás a kulcs. Azt hittem, elkezdtél pilatesre járni.

– El is kezdtem. Csak az volt a baj, hogy olyan büszkeség töltött el minden óra után, hogy csokival jutalmaztam magam.

– Térjünk vissza az aktuális ügyekre – javasolta Charles. – Úgy tűnik, a tiszteletes elég sok követ megmozgatott, hogy távol tartsa a sajtót a felesége ügyétől. Tegyük fel, hogy Margaret Darby rájött, mi történt. Mondjuk, irigykedett Molly szépségére, és piszkálni kezdte vele. A rendőr megtalálta a bizonyítékot, amikor Margaret házában szaglászott, ezért neki is mennie kellett.

– Ebbe a teóriába csak Mrs. Smellie halála nem illik bele. Én egy szeretőre tippelek, aki Margaret pénzére hajtott. Mi van, ha Margaret testvére nem is örököl semmit? Megkérem Patricket, hogy tudja meg a nővér ügyvédjének a nevét.

– Elmehetnénk egyszerűen a hölgyhöz, és meg is

kérdezhetnénk. Hol lakik?

– Nem tudom. Csak annyit tudok, hogy Laura Darbynak hívják. Patrick azt mondta, bent járt a kapitányságon, hogy beszéljen Wilkesszel, és a George-ban szállt meg, tehát nem helybéli. Hívom Patricket.

Patrick meg is találta Laura lakcímét. Oxfordban, A Jericho-negyedben lakott, a Bentley Lane 4. szám alatt.

– Miért hívják Jerichónak? – kérdezte Agatha, miután letette a telefont.

– Állítólag onnan kapta a nevét, hogy a régi városfalon kívül esik, és itt pihentek meg az utazók. Az ötvenes években vörös lámpás negyed volt, le akarták rombolni, de a városvédők megmentették, és ma divatos lakhelynek számít. Menjek veled, vagy James megy?

– Nem tudom, nem beszéltünk róla.

– Későre jár. Vigyél vissza a kocsimhoz, és találkozzunk holnap reggel… mondjuk kilenckor?

– Rendben – egyezett bele Agatha.

Hatodik fejezet

– Ki fog még valaha sütni a nap? – búslakodott Agatha, miközben végighajtottak a Walton Streeten Oxfordban. A szélvédőre eső permetezett, barna, őszi levelek kavarogtak az autó előtt a viharos szélben. – Mindjárt itt kell lennie.

– Itt! Fordulj jobbra – rendelkezett Charles. – Te vagy az utolsó ember a földön, akinek még nincs műholdas navigációja.

– Az is csak egy vacak kütyü – tiltakozott Agatha. – Talán majd jövőre. Itt vagyunk. Parkolj le te ezzel az átkozott autóval. Túl szűk a hely.

– Egy teherautónak is elég – jegyezte meg Charles. – Jaj, ne nézz olyan morcosan! Megcsinálom.

Miközben Charles ügyesen benavigálta a kocsit a szabad helyre, Agatha elfordította a fejét. Utálta, amikor mások parkolnak helyette. Olyan önelégültnek látszanak ilyenkor. Inkább nézte a tucatházat, amelyben Laura lakott. Elöl nem volt kertje. Eredetileg munkásotthon lehetett. Olcsó tégla, északi tájolás, valószínűleg nedves is. Mikre képes a divat,

mélázott Agatha, ha egy olyan gazdag nő, mint Laura, ilyen ócska helyre költözik.

Amikor Charles odalépett hozzá, Agatha így szólt:

– Ott egy tábla, hogy csak a lakók parkolhatnak ide.

– Mire észreveszik, már itt sem leszünk.

A pirosra festett bejárati ajtóban Agatha megnyomta a kapucsengőt.

A csengő felett egy kamera fordult feléjük.

– Ki az? – kérdezte egy vékonyka hang a kaputelefonból.

– Agatha Raisin magándetektív és Sir Charles Fraith.

– Csak nyomják meg egyszerűen a… Charles Fraith-t mondott?

– Igen!

– Várjon egy pillanatot!

Zárak zörögtek a túloldalon, majd kitárult az ajtó.

– Nahát, maga az, Sir Charles! – turbékolta Laura. – Tavaly elmentem az ünnepségre, amit szervezett. Milyen kár, hogy olyan időt fogtunk ki! Fáradjon csak be szerény hajlékomba. – Azzal ügyet sem vetve Agathára, úgy ragadta meg Charlest a karjánál fogva, mint egy rendőr a letartóztatásnál.

– Beszélgethetünk az én kis szentélyemben – terelgette Charlest egy szoba felé, becsapva Agatha orra előtt az ajtót. Charles meglepődve tapasztalta, hogy Agatha nem nyitja ki az ajtót és megy utánuk. Laura „szentélye” valamiféle színpadi díszletre hasonlított. Az egyik falnál könyvespolc állt, rajta végig csillogó, újnak látszó, kemény fedelű könyvek. A kandalló fölött egy zöld-narancssárga akt

függött, de a kandallóban nem tűz éget, hanem ezüstre pingált fenyőtobozok sorakoztak szépen elrendezve. Az asztalokon és az egyéb bútordarabokon bekeretezett képek sorakoztak, mindegyiken Laura, élete különböző időszakaiban megörökítve. Egyetlen stílusosnak látszó berendezési tárgy akadt a szobában, amelyet Charles első pillantásra modern szobornak vélt, végül leesett neki, hogy egy Dyson márkájú fűtőpanel. Valamelyik Henry Moore-alkotásra emlékeztetett.

– Kérem, üljön le – édelgett Laura. – Egy picurka sherry?

– Nem, köszönöm. Azt szerettük volna megtudni, hogy a testvérének volt-e másik vőlegénye is John Hardcotte-on kívül.

– Nem tudok róla, de *célozgatott* rá. Olyasmiket mondott, hogy valami férfi szenvedélyes szerelemet táplál iránta. Szegény Margaret. Az új tiszteletes teljesen elbűvölte, csak hát, amikor meglátta a feleségét… Vele nem tudott versenyezni. Aztán folyton Sir Edwardéknál tűnt fel, mígnem az asszony kiadta az útját, habár *vele* versenyezhetett volna Margaret. Az a szegény Sir Edward igencsak habókos. Azt hiszem, történt vele valami a dzsungelben.

– Bámulatos – jegyezte meg Charles –, ön itt él Oxfordban, és mégis milyen jól informált a Sumpton Harcourt-i pletykákat illetően!

– Rendszeresen látogattam Margaretet, amíg nemrég elő nem állt azzal a mókás ötlettel a gyémántbrossommal kapcsolatban. Azt állította, hogy a mama rá hagyta. Micsoda

ostobaság! Kijelentette, hogy az esküvőjén fel akarja venni. Megkérdeztem, miről beszél, meg miféle esküvőt emleget, de csak elővette azt a „szeretnéd tudni, mi?”-vigyorát. Szegény, becsapott Margaret. Mindig valami szerelemről képzelgett, hol ezzel, hol azzal. Rendszerint valami elérhetetlen férfival. Így anélkül ábrándozhatott, hogy ténylegesen *cselekednie* kellett volna.

Charles a kandalló mellett ült egy fotelban.

– *Nekem* viszont sosem jelentett gondot, hogy elkövessek mindenféle *csintalan rosszaságot!* – A férfi rémületére Laura felemelkedett a szófáról, átszelte a szobát, és lehuppant a fotel karfájára.

Charles felpattant, kis híján lefejelve a nőt.

– Te jó ég, már ennyi az idő? Ilyen remek társaságban elfeledkeztem róla, hogy a bankárommal kell találkoznom. – Azzal kiszáguldott a szobából a szeles utcára. Agathát a volán mögött találta, békésen dohányzott.

– Taposs bele! – parancsolt rá Charles, miközben beugrott az anyósülésre.

– Fogadok, hogy megpróbált elcsábítani – húzta el a száját Agatha, miközben végigkaristolta a kocsi oldalát egy lámpaoszlopon.

– Meghúztad a kocsit! – rivallt rá Charles.

– Tudom. Végre megkönnyebbülhetek. Az a baj az új kocsival, hogy az ember folyton retteghet, mikor ejti rajta az első ronda karcolást. Most megtörtént, úgyhogy nem kell többé idegeskednem.

– Te teljesen becsavarodtál.

– Attól még jó nyomozó vagyok. Miközben a nő a bugyijába próbált téged csalogatni, én belopóztam, és kicsit körülnéztem az emeleten. A falon poszterek, mint egy tini hálószobájában. David Bowie, aztán a színész *A Poldark család*ból csupasz mellkassal és Neil Oliver, a skót pali, hosszú hajjal. Az ágyakon babák és mackók. Pfúj, ez a nő dilis!

– Excentrikus. Talán. Figyelj, sok embernek vannak ilyen David Bowie-s cuccai, a poldarkos fickó meg most a nagy őrület. Neil Oliver annyit jelent, hogy normális tévéműsorokat néz. Láttad a dokumentumsorozatát a skót felfedezőkről? Zseniális.

– Ez az egész ügy olyan, mintha sűrű iszapon kellene átvergődnöm. És tudod mit? Edward egy pennyt nem fizetett, úgyhogy összetépem a szerződést, és életemben először a rendőrségre hagyom az egészet.

– Mi van, ha kiderül, hogy valaki tényleg megölte az öreg Mrs. Smellie-t?

– Nem tudom. De akkor is kiszállok. Sosem hittem volna, hogy a válási ügyek és az elveszett macskák keresgélése ilyen vonzó kilátás lehet.

– Szerintem ez természetes – vélekedett Charles. – Mármint, a kor megteszi a hatását.

– Szeretnél kiszállni és taxiba ülni?

Agatha épp befordulni készült a Beaumont Streetre, hogy igyanak meg valamit a Randolph-ban, amikor Charles felkiáltott:

– Állj! – Kiugrott a kocsiból, és mielőtt becsapta volna az

ajtót, még visszaszólt: – Vonattal megyek vissza, az előbb megláttam egy barátomat.

Agatha belenézett a visszapillantó tükörbe. Egy combcsizmás szőkeség nyaktörően magas sarkakon éppen betipegett a Randolph-ba. Agatha leforrázva érezte magát. Nem tudta, hogy az az ember, akit Charles látott belépni a vendéglőbe, a köpcös Giles Mirfett volt, Charles szomszédja és feltörekvő földtulajdonos. Charlesnak volt valami elintézetlen ügye vele egy birtokhatároló falról. Agatha hajtűkanyart vett a kocsival, ügyet sem vetve a sofőrök dühös dudálásaira, akiket majdnem letarolt.

Morcosan hazaautózott. Bár Doris, a takarítónője hagyott neki egy cédulát, hogy megetette a cicákat, Agatha eléjük tett egy adag csirkemájpástétomot, amelyet Mrs. Bloxby készített – bizonyára nem azzal a szándékkal, hogy macskák egyék meg. Hodge és Boswell. Hülye nevek… Hodge-nak Samuel Johnsonhoz volt valami köze, akiről Agatha vajmi keveset tudott, legfeljebb annyit, hogy valami régi irodalmi nagyság, akit Cotswoldsban szívesen idézgetnek a partikon.

– Őket is egye meg a fene – motyogta, miközben megsimogatta Hodge-ot. Az szinte emberi pillantással nézett fel rá: „Nem látod, hogy eszem?”

A zsúpfedélben szél motozott, eső kopogott az ablakon. Holnap, fogadkozott Agatha, megmondja Edwardnak, hogy befejezi a nyomozást.

Rosszul kezdődött a nap. A lehullott levelek eltömítették az

esővízcsatornát, ennek eredményeként a koszos víz befolyt a konyhai bejáratnál, és tócsákban állt a padlón. Agatha feltörölgette, aztán kiment, hogy kitisztítsa a csatornát, de nem vett fel kabátot, és ronggyá ázott a hideg szél korbácsolta szakadó esőben. Mire elkészült, ugyancsak rossz hangulatba került.

Edwardéknál más fogadtatásra számított. A férfi szeme egészen piros volt.

– Találkozott vele? – siránkozott. – Hol van Tiffany?

Agatha követte Edwardot a nappaliba.

– Egész éjjel fenn voltam – panaszolta a férfi. – A rendőrség most ment el, de azt mondják, még korai bármit is tenni.

– Nem mehetett el valami barátjához? – vetette fel Agatha, de elkomorult, amint eszébe jutott, hogy Tiffany azzal hencegett, tudja, ki a gyilkos.

– Felhívott volna! – nyöszörgött Edward. – Nem jött haza tegnap éjjel.

Csengettek. Edward kinézett az ablakon, és egy tévés furgont látott a ház előtt. Egy férfi közeledett szőrborítású mikrofonnal az ajtó felé, mögötte egy operatőr a kamerájával.

– Tévések! – horkant fel Edward. – Megmondom nekik, hogy tűnjenek el.

– Ne ezt csinálja – javasolta Agatha. – Kimegyünk, és használni fogjuk őket. Így eljut a dolog Tiffanyhoz, és felhívja magát.

Agatha a bejárati ajtóhoz ment, és kitárta.

– A nevem Agatha Raisin – közölte. – Sir Edwardnak dolgozom, aki aggódik, mert eltűnt a felesége. – Agatha előretuszkolta Edwardot. A férfi nyilvánosan esdekelt Tiffanynak, hogy jöjjön haza, mert szabadlábon van egy gyilkos. Az utolsó szavai zokogásba fúltak, úgyhogy visszasietett a házba. Agatha utánament.

Edward a kanapén gubbasztott, fejét a két kezébe temette. Agatha úgy döntött, nem ez a megfelelő idő arra, hogy közölje vele, leadja az ügyet. De hirtelen biztos lett benne, hogy Tiffany fel fog bukkanni.

Valamivel később, aznap délután két falusi kölyök iskola után felmászott a boszorkányok fájára, és leültek egy alacsony ágra. Carl Emery és barátja, Joe Ash nyolcévesek voltak. Carl felcsatolta az apja fejlámpáját, amit az barlangászáshoz használt.

– Azt mondják, van ebben a tóban egy szörny. Levilágítok, és talán megláthatjuk.

– Én félek, hogy a boszorkányok elkaphatnak – mondta Joe.

– Na, ne csináld már – vigyorgott Carl. Ő maga nemrég jött rá, hogy nincs Mikulás, és azóta keserűen legyintett minden természetfölöttire. Matatott egy kicsit a kapcsolóval, mígnem erős fénysugár világította meg a tó ködös mélységét. A szél hullámosra borzolta a vizet.

– Így nem megy – jelentette ki Carl. – Visszajövünk, ha sima lesz a víz. Nem látunk így kutyafülét se.

– Én igen – suttogta Joe. – Egy fehér arcot, ott lent.

– Hülye – torkolta le Carl. – Anya azt mondta, hívjalak el uzsonnára. Almás pite van és tejszínhab.

Lemásztak a fáról és elporzottak. Sam Wherry, a tévés riporter látta őket elszaladni. A kocsma felé tartott, hallotta a fiúkat a tónál, és elcsípte, amit Joe mondott a fehér arcról. Sam Wherry kihalófélben lévő újságírófajta volt: a való életben mozgott, még a régi iskolán nevelkedve, aki ott is kiszimatolta a sztorit, ahol más feladta. Beült hát a kocsijába, elhajtott Mircesterbe, és vett egy nagy teljesítményű halogénlámpát. Felhívta a fotósát, aki épp az előző esti murit próbálta kialudni, és odarendelte a tóhoz. Szerencséje volt, hogy a tévés hírszerkesztő úgy döntött, a határás hírek előtt nem adják le Edward nyilatkozatát.

A fotós, Chris Ramsay minden idők legkínzóbb másnaposságával küzdött. Szitkozódott, amiért esőben-szélben kell várakoznia, mialatt Sam végigaraszolt az ágon, amelyen a fiúkat látta ülni, és a lámpájával a zavaros vizet pásztázta.

Erősen markolva a fényforrást Sam lebámult a víztükörre. Mint villódzó délibáb, egy fehér arc meredt vissza rá.

– Gyere ide mellém! – kiáltott oda Chrisnek. – Nézd meg, tudsz-e csinálni egy képet.

– Menj odébb – morogta Chris. – Mit kellene lefotóznom?

– Esküszöm, egy ember van ott lent. – Hátrébb tolatott az ágon, előreengedte Christ, aztán utánamászott, és áthajolt a fotóson, hogy újra levilágítson a vízre a lámpával.

– Szállj le rólam! – förmedt rá Chris, és a könyökével Sam

bordái közé döfött.

Sam elvesztette az egyensúlyát, ijedten belekapaszkodott Chrisbe, és mindketten a tóba pottyantak. A víz egyáltalán nem volt mély, Sam a maga száznyolcvan centijével nem süllyedt el. Érezte, hogy valami puhán áll. Megborzongott. Lehajolt, húzni kezdte, ami a lábánál volt, ruhafélének érződött. De bármi volt is, túl nehéznek bizonyult, hogy felemelje. Chris közben partot ért, azt kiáltozta, hogy tönkrement a kamerája, és Samnek ki kell fizetnie. Sam alig figyelt rá. Kivergődött a tóból, és szólt a falusiaknak, akik közben a zajra összegyűltek a parton, hogy hívják a rendőrséget.

Agatha Raisin még a rendőrök előtt odaért, mivel Molly megtelefonálta neki a felfordulás hírét.

Elsőként a tűzoltók jöttek ki. A reszkető Sam forró teát kapott és takarókba bugyolálták, mert nem volt hajlandó elhagyni a helyszínt.

– Mi folyik itt? – sietett oda Agatha Samhez.

– Kérem, maradjon távol! – rendelkezett a tűzoltóparancsnok.

– Agatha, szükségem van egy kamerára – esdekelt Sam.

– Itt van a telefonomon, tessék. Van valaki a vízben?

– Láttam egy arcot. És azt hiszem, egy testet éreztem. Én…

– Távozzon, hölgyem. Most! – rivallt rá a tűzoltó.

– Később beszélünk – mondta Sam, és a tűzoltókocsi hátsó üléséről, ahova beültették, fotózni kezdte a tűzoltókat.

Habár Sam biztosított mindenkit, hogy a víz nem mély, az

egyik tűzoltó búvárruhát vett, és beleereszkedett a tóba. A víz mindössze a válláig ért. Lehajolt, bedugta az arcát a vízbe, és a homlokára rögzített lámpa fénysugara áttört a sötét hullámokon. A hüvelykujja a magasba emelkedett. Agatha felmordult magában. „Remélem, öngyilkosság” – gondolta.

A tűzoltó valamilyen vágóeszközt és segítséget kért, mire egy másik tűzoltó is beöltözött. Agatha rémülten látta, hogy Edward feltűnik a tömegben és előresiet.

– Ó, igyekezzen! – hallotta Agatha Sam hangját. – Mindjárt itt lesznek a többiek.

A tömeg felmorajlott, ahogy a két férfi, aki addig belehajolt a vízbe, felemelték a fejüket, és kezük között egy holttest bukkant elő, nyitott szeme a boszorkányok fájának fekete, érzéketlen ágaira meredt. A mentősök Edwardhoz rohantak, aki elájult. Közben befutott egy tévéstáb, és a rendőrök dühösen látták, hogy a helyszín máris úszik az erős reflektorfényben.

Agatha a bámészkodó helyiek arcát fürkészte. Kiszúrt egy tízes csoportot, hét nő és három férfi, összehajolva, az arcukról sugározott az elfojtott vidámság. Ők a tó másik oldalán álltak. Az egyik pillanatban még ott voltak, a másikban már eltűntek. A szél zúgott, a fa két ága összedörzsölődött és nyüszítő hangot hallatott.

Agatha szorosabbra húzta a kabátját a vállán. Úgy döntött, elmegy Mollyhoz. De hol lehet a tiszteletes? Mindenképp itt kellett volna lennie a tónál, hogy lelki támaszt nyújtson.

A parókián Molly nyitott ajtót. Agatha ijedten látta, hogy az asszony sírt, és ettől elfogta a kellemetlen érzés, hogy csak lábatlankodik itt. Más nőkből valószínűleg egy spontán ölelés tört volna elő, de Agatha elég ügyetlen volt ilyesmiben.

– Jólesne most valami egy pohárkával – jegyezte meg végül. – Magának nem?

– De, bizony. Most kaptunk Mrs. Castle-től ajándékba egy kis kökénygint. Van kedve hozzá?

– De még mennyire! Bármihez, ami üt.

– Még nem próbáltam. Jöjjön, a konyha kellemesen meleg. Kifogytam a spanyol brandyből, de szilvapálinkával is remekül működik. Elnézést a festékszagért. Próbáltam kicsit barátságosabbá tenni a helyet.

Az egyik falat fehérre festették.

– Csak azt ne mondja, hogy maga csinálta! – ámult el Agatha. – Borzasztó magas a plafon.

– Sportos vagyok. Üljön le. Mi az a felfordulás odakint?

– Azt hiszem, megtalálták Tiffany holttestét a tóban.

– Mindig is úgy láttam, instabil lelkileg.

– Nem, a testet rögzítették valami súllyal. El kellett vágni, hogy kiszabadítsák.

– Üljön le, Agatha. Ez a lila itt a gin. Szolgálja ki magát.

– Azt hittem, a történtek miatt sírt – mondta Agatha kertelés nélkül.

– Nem, csúnya leveleket kaptam, pontosabban Rory kapta őket. Mind ugyanazt állítják. Hogy nem erőszakoltak meg. Hogy én elcsábítottam férfiakat, aztán erőszakot kiáltottam

és így tovább, és így tovább. Múlt éjjel jólesett volna az ágyban egy kis vigasztalás, de Rory elhúzódott, azt mondta, fáradt. Esküszöm, mélyen belül minden férfi azt gondolja, hogy a nők *akarják*. Töltsön egy pohárkával.

Agatha észben tartotta, hogy még haza kell vezetnie, ezért keveset töltött.

– Tósztot! – jelentette ki Molly. – A pokolba minden férfival! Kinek van rájuk szüksége? Szia!

– Nekem nem jönne rosszul most egy – mondta Agatha. – Valaki, akiről álmodozni lehet, és megóv a világ ellen.

– Különös nő vagy te – jegyezte meg Molly. – De, gondolom, megvannak az érzékeny radarjaid, hogy jó nyomozó lehess.

– Szörnyű élmény lehetett az erőszak – jegyezte meg Agatha hunyorogva, ahogy az erős ital leszaladt a torkán.

– Nem akarok róla beszélni.

– Pedig biztosan jólesne kiadni magadból – felelte Agatha. – Ezt Mrs. Bloxbytól tanultam, Carsely szentjétől. Nem bánod, ha töltök még egy kis gint?

– Csak tessék. Sosem beszélek róla.

– Soha? Úgy érted, még egy terapeutának vagy segítő csoportnak vagy Rorynak sem?

– Ha beszélnék róla, az valóságossá tenné.

– Inkább segítene megszabadulni tőle – vélekedett Agatha.

– Ó, tényleg? Megerőszakoltak már valaha?

– Jó, akkor ne beszélj róla – csattant fel Agatha. – Ott egye meg a fene.

Molly újra töltött. A konyhára csend telepedett, csak a szél járt odakint, zúgott az ereszcsatornában, zörgött a borostyánlevelek között.

Molly halkan felzokogott. Aztán beszélni kezdett. Agatha döbbenten ült és hallgatta. Az állatiasságot, a bántalmazást, a mocskot.

– Hát így volt – mondta végül Molly.

– Nincs hatása a szexuális életedre?

– Nem, az a furcsa, hogy nincs. Ha csak a legkisebb jelét vettem volna, hogy Rory úgy gondolja, valami közöm volt hozzá, örökre kihűltem volna. Beszéljünk valami vidámabbról. Rory testvére bármikor megjöhet.

– Ő is pap?

– Nem, építész. – Kopogtatás hallatszott. – Talán meg is érkezett.

– Te csak maradj, majd én kinyitom – intett Agatha. – Lehet, hogy az újságírók.

Agatha kinyitotta a nehéz tölgyajtót. Egy magas figura állt odakint, a tévéstábok kék fényétől övezve.

– Maga Molly sógora? – kérdezte Agatha.

– Igen. Ön kicsoda?

– Egy barátja. Molly a konyhában van.

A férfi befelé indult. Agatha úgy döntött, hazamegy. Nyugalomra és csendre volt szüksége, hogy gondolkodhasson. Szeretett volna messzire menekülni ettől az ügytől, ez volt a legrosszabb, amivel valaha dolga volt. Holttestek mindenfelé, és egy falu, ahol állítólag boszorkánygyűléseket tartanak.

Követte Rory testvérét a konyhába. A huzattól a plafonról lelógó egyetlen villanykörte hintázni kezdett a madzagján, arany fénykörbe vonva Molly sógorának sűrű, fehér haját. A férfi termetes volt és jóképű a maga darabos módján. Amolyan páncélos lovag, a „tedd minden gondod az én vállamra” típusú hős, gondolta Agatha, és megszédült.

– Bemutatkoztatok már? – érdeklődött Molly. – Ő itt Guy. Guy, bemutatom Agatha Raisint, a híres nyomozót.

Agatha kezet rázott vele, zavartan és spiccesen, aztán hirtelen elöntötte az eufória, mintha valami hőn szeretett, hazai terepre érkezett volna. Charles felismerte volna a tüneteket. Feltűnt a láthatáron Agatha Raisin újabb nagyszabású romantikus tébolya.

– Mit iszogattok? Kökénygin? Én is megkóstolom. Mi az ördög folyik ebben a faluban?

– Én elfáradtam, Agatha – sóhajtott Molly. – Mondd el neki te.

Agatha így is tett, beszéd közben megfigyelve, hogy a férfi nem hord jegygyűrűt – igaz, sok angol férfi nem viseli. Gyönyörű szeme volt, akár valami ékszer. Először barnának látszott, de aztán Agatha észrevette, hogy az íriszét arany árnyalat öleli körül, ragyogó zöld pettyekkel.

Épp a történet végére ért, amikor Molly megkérdezte a sógorát:

– Annie nem jött veled?

Agatha arcáról úgy tűnt el a ragyogás, mintha lekattintottak volna egy lámpát.

– Mennem kell – motyogta.

– Annie már történelem – legyintett Guy. – Egyébként sosem kedvelted.

– Nincsenek ínyemre a középkorú nők, akik vadóc gyereknek képzelik magukat

– Annie negyvenhárom éves.

– Az már matuzsálem!

Agatha a maga ötvenhárom évével összerezdült.

– Csak a Biblia szerint – cukkolta a sógornőjét Guy.

Agatha felállt, és enyhén megtántorodott.

– Ó, istenkém, kicsit sok volt a kökénygin.

– Hagyd itt a kocsid meg a slusszkulcsot – erősködött Molly. – Guy majd hazavisz. Agatha Carselyben lakik. Csak pár mérföld.

– Boldogan – mondta Guy.

– Köszönök mindent! – kiáltott Molly Agatha után.

– Mit köszönt meg a sógornőm? – kérdezte kíváncsian Guy, amikor Agatha behuppant mellé a Range Roverébe. Mivel Agatha nem akart az erőszakról beszélni, inkább azt mondta, Molly már korábban szorgalmazta, hogy járjon utána a gyilkosságoknak, és ezt köszönte meg.

Amikor megérkeztek az Orgona közbe, Agatha bosszúsan látta, hogy Charles kocsija a ház előtt parkol. Nem hívhatta be Guyt, Charles biztosan lehűtené valamivel.

Annál inkább felragyogott Guy javaslatára:

– Folytassuk ezt a beszélgetést valamikor. Mit szólna egy ebédhez vagy vacsorához?

– Csodás ötlet. Itt van a névjegykártyám az irodám címével. Viszlát, Guy.

Agatha dalolászva ment be a házba. Charles ezüstszín köntösben lépdelt le a lépcsőn.

– Éjszakába nyúlt a programod – jegyezte meg. – A szád meg csupa lila. Múzsák szent patakjánál jártál, hol a gyöngyszélű pohár öble setét bíbor?[{6}]

– Kökénygin.

– És ki volt az, akitől, mint hallottam, elköszöntél?

Agatha a hazugság mellett döntött.

– Csak egy zsaru. Még egy gyilkosság történt.

– Mi?! Mrs. Smellie-t mégis…

– Nem, Tiffany.

– Hát, ő maga hencegett azzal, hogy tudja, ki a gyilkos. És milyen ez a zsaru?

– Kicsoda?

– Aki hazahozott.

– Ja, hogy ő. Nekem mind egyformák. Fáradt vagyok, nem beszélgethetnénk majd reggel?

Charles szívesen megkérdezte volna, ki csempészte vissza a rég látott ragyogást Agatha maciszemébe, de végül lebeszélte magát. Ilyesmihez csak egy férjnek vagy szeretőnek van joga. Megfordult, és felment a lépcsőn a vendégszobába. De nem aludt el rögtön. A mellkasára fektette a kezét, bámulta a fekete plafont a sötétben, és azon tűnődött, miért környékezi valami megfoghatatlan szomorúság.

Agatha várakozásokkal telve ébredt. Ma találkozhat Guyjal. Charlesról meg is feledkezett, mígnem lement a konyhába,

és ott találta a barátját, feltűnően vidáman.

– Egy Guy Harris nevű fickó járt itt. Visszahozta az autód. Azt mondta, tegnap este hazafurikázott. Nem tűnt zsarunak.

– Charles, olyan fáradt voltam, azt sem tudtam, ki hoz el. És az a hírem, hogy nem viszem tovább ezt az ügyet.

– Nem vall rád, hogy pipogya legyél, Aggie.

– Ezt inkább elővigyázatosságnak mondják. Egy őrült gyilkos járkál szabadon. Eddigi pályafutásom során kis híján eltemettek élve, majdnem belefulladtam a Canal Grandéba Velencében, hajszál híján megégtem, és még sorolhatnám. Nincs kilenc életem. Nem akarok meghalni. Vetted? Iszom egy jó erős kávét, aztán odaállok Sir Edward elé, és megmondom neki, hogy nem csinálom tovább.

– Hogy aztán rohanhass a parókiára csillogó szemekkel?

– Ó, dugulj el, Charles. – Agatha lehuppant a konyhaasztalhoz.

Charles nézte egy darabig, aztán a kávégéphez lépett, és lefőzött Agathának egy feketét. Odacsúsztatta neki az asztalon a cigarettásdobozt és az öngyújtót, majd kiengedte a macskákat. Végül csendesen felment az emeletre.

Miután lezuhanyozott és felöltözött, épp elindult volna köszönés nélkül, amikor megtorpant a kicsi előszobában. „Mi történik velünk? – gondolkodott el. – Az élet szörnyen unalmas lenne Agatha barátsága nélkül.” Hirtelen megfordult, visszament a konyhába, és leült az asztalhoz Agatha mellé.

– Idd meg a kávéd – mondta. – Veled megyek.

Agatha megszorította a kezét, és erőtlen mosolyra húzódott a szája. Charles elrántotta a kezét.

– Na, elég ma reggelre a szappanoperából. Furán nézel ki a szokásos harci díszed nélkül.

A megjegyzés hatására Agatha már rohant is az emeletre, hogy megcsinálja a sminkjét.

Edwardot a legutóbbi vacsoraparti vendégeinek vigasztaló gyűrűjében találták. Elhatározásától függetlenül Agatha nem tudta megállni, hogy ne vegye közelebbről szemügyre a vendégeket. Tiffany nagynénje, Mrs. Ruby átkarolta Edward rázkódó vállát. Lord Thurkettle bíró azt mondogatta:

– Bátorság, öregfiú. Holnap új nap jön.

– A baj nem jár egyedül – tette hozzá Bengy Gentry, akihez a húga, Brenda csatlakozott egészen halkan:

– Minden rosszban van valami jó.

Mindenki sherryt ivott, ezt általában megfelelő gyászitalnak tartják.

Mielőtt Edward könnyekben tört volna ki, még esdekelt egy sort Agathának, hogy találja meg azt a szörnyet, aki elvette tőle az ő gyönyörű feleségét. Agatha tehetetlenül nézett rá.

– Menjünk, sétáljunk egyet a faluban – súgta oda Charlesnak. – Szeretnék tájékozódni azokról a boszorkányokról.

Az eső újra rákezdte.

– Láttam egy kis boltocskát, mikor beértünk a faluba,

kávézóként is hirdette magát. Mókás, hogy így nyakalják a sherryt már reggel. Egyszer volt egy dajkám, aki állandóan mentolos cukorkát szopogatott a templomban. Azt mondta, Isten nem haragszik a mentolos cukorkáért, de a csokoládén összevonja a szemöldökét – mesélte Charles.

– Mrs. Bloxbyn kívül eddig nem találkoztam mással, aki sherryt inna. Én addig szeretem, amíg nem édes.

A veranda oltalmából egyenesen Agatha kocsijához rohantak.

A kávézó, mint kiderült, egy bolt hátsó részében működött. Öt asztaluk volt, kockás abrosszal borítva, gyertyatartóként régi chiantis üvegek szolgáltak, kétségtelenül azzal a szándékkal, hogy itáliai hangulatot kölcsönözzenek a helynek, amit velencei poszterekkel igyekeztek fokozni.

Az üzletet és a kávézót egy gyöngyfüggöny választotta el. Sápatag asszony bukkant elő a függöny túloldaláról, és begyújtott egy olajkályhát.

– Olyan hideg van itt, mint a boszorkányok odújában – motyogta mintegy üdvözlésképp.

Aztán újra eltűnt a függöny túloldalán.

Néhány perccel később egy fiatal lány jelent meg, pattanásos arccal, rózsaszín hajjal, és jókora hátsóval, amit az olajkályha fölé tartott.

– Mit szeretnének? – kérdezte.

– Van valami reggelijük? – kérdezte Agatha, mert rájött, hogy éhes.

– Olyan tojásra meg sonkára gondó’?

– Igen.

– Nemtom. Anya!

A sápadt nő visszajött.

– Olyan reggelinek valót akarnak.

– Mint bacon és tojás?

– Csodás lenne – bólintott Agatha.

– No, hát lát itt ilyent? Tea, sütemény vagy semmi.

Charles megdöbbenésére Agatha csendesen azt mondta:

– Nem is csatlakozom ehhez a boszorkányegylethez, ha ilyen savanyú, vén banyák a tagjai, mint maga.

– Azér gyütt, hogy csatlakozzon?

– Nem szeretnék, ha ilyen tagjai vannak.

– Na, na, csak ne aggódjon, kedvesem. Mindjárt jön az a baconös tojás.

Amikor a nő és a lánya kimentek, Charles azt sziszegte Agathának:

– Elment a maradék józan eszed?

– Úgy döntöttem, folytatom a nyomozást – közölte Agatha. – Annyiszor törtek már az életemre, tulajdonképpen már hozzá is szoktam. Fogadok, hogy azt akarja, lépjek be a körükbe.

Agatha győztes pillantást vetett Charlesra, amikor megérkezett a szemlátomást ínycsiklandó baconös tojás pirítóssal, és az asszonyság letette elé.

– Egye jó étvággyal – mondta, és a kezét a kötényébe törölgetve kiment.

Charles elhúzta Agatha elől a tányért, és közelebbről megvizsgálta.

– Gondoltam. A vén spiné beleköpött egy egyik tojásba. Nézd csak! Az a koszos kis csepp az oldalán.

Agatha felkapta a tányért, és a falhoz vágta. Aztán a gömbölyű porcelán teáskannát is útnak indította a konyhaajtó irányába.

– Hibbant egy tyúk vagy – morgolódott Charles. – Kihívhattuk volna a tisztiorvosi szolgálatot. Nézd meg, hova vezet a forrófejűséged. Na, gyerünk a parókiára.

Agatha csalódottan konstatálta, hogy Guy nincs a tiszteleteséknél, de mivel Charles képéről lerítt az önelégült cinizmus, nem mert rákérdezni Mollynál, hol van a sógora. Ennél azonban még rosszabb is jött. Miközben Molly megtöltötte a teáskannát, Charles így szólt:

– Ne robotoljon itt. Menjünk, kapjunk be valamit. Aggie imádja a gyorskaját.

– Nincs étvágyam – közölte Agatha. – Egy csésze tea tökéletesen megteszi.

– Mollynak viszont nem. Nyilván alig várja, hogy kimozduljon innen, és ne kelljen minden látogatónak teát főznie. Vedd a kabátod!

– Mondta már magának valaki, hogy igazi keresztény? – szólalt meg Molly.

– Ez nagyon hízelgő.

– Hova akarsz menni? – kérdezte Agatha. Még körülnézett, reménykedve, hogy felbukkan Guy.

– Mi lenne, ha Harry Reggelizőjébe mennénk a körgyűrűnél?

– Az remek – örvendezett Molly.

– Nem akarsz üzenetet hagyni a férjednek? – kérdezte Agatha. – Lehet, hogy utánunk jönne.

– Rory és Guy elmentek fácánt lőni.

– Ki szervezi a vadászatot?

– Lord Thurkettle. Nem túl népszerű, szeretne egy kicsit javítani a pozícióján, így Guynak és Rorynak megengedte az ingyenes részvételt, feltéve, ha fejenként csak egy-egy madarat visznek el. Szereted a fácánt, Agatha?

– Igen, ami azt illeti, szeretem.

– Akkor el kell jönnötök vacsorára.

– Pár napra fel kell akasztani őket – emlékeztette Charles Mollyt.

– Öt napja lógatok egyet. Rendszerint fél madarat számolok egy főre, de jut mindenkinek.

– Hozok magának még két fácánt – ajánlotta Charles. – Mi több, meg is vannak kopasztva.

– Azt hiszem, jobb, ha én megyek és nyomozok – szólalt meg Agatha.

– De csak most jöttünk – panaszkodott Charles. – Úgy értem, te jöttél meglátogatni Mollyt, nem, drágám?

Charles szarkasztikusan megnyomta a „drágám” szót. Agatha fészkelődni kezdett. Azt remélte, találkozhat Guyjal, a férfi azonban nem volt sehol, mi értelme lett volna hát maradni?

– Persze – mondta Agatha. – Molly, ki tudsz menni az utcára? Úgy értem, minden este ezt a falut mutatják a tévében. Itt nyüzsög a nemzetközi sajtó.

– Még turisták is özönlenek ide buszokkal – panaszolta Molly. – Valami falusi liba azt nyilatkozta a *Sun*nak, hogy Rory feketemiséket tartott a templomban.

– Fogadni mernék, hogy az a randa tehén lehetett a kávézóból – mondta Agatha.

– Ó, Mrs. Fawkes? Á, csak morog, zsémbel, de nem árt az senkinek.

– Amíg bele nem köp a vendég ételébe – jegyezte meg Charles.

– Az ki van zárva!

– Pedig úgy van. Szerintem azért tette, mert Agatha savanyú vén banyának nevezte.

– Azt is mondtam, hogy nem akarok csatlakozni a boszorkányklubjához – toldotta meg Agatha. – Csak kíváncsi voltam, hogy reagál.

– Ó, istenem. Én csak nemrég tudtam meg, hogy van egy boszorkánygyülekezet a faluban, és még hirdetik is a találkozóikat a *Misztika* magazinban.

– Megyek és kerítek egy példányt belőle – állt fel Agatha. – Aztán Charlesszal elmegyünk egy összejövetelükre.

– Menj magad, Aggie. Egyébként sem az év azon szakában járunk, amikor a meztelenül táncikálnának.

– Miután egy hasonló ügy olyan rossz sajtót kapott korábban, fogadok, hogy most magukon tartják a ruhát. Ne légy ostoba, Charles. Jó mulatság lesz.

Charles üres tekintettel Agathára nézett, majd lassan azt mondta:

– Az időmmel és az életemmel én rendelkezem. Mi több,

nem neked dolgozom.

Agatha megdöbbent, aztán vállat vont.

– Ez azért van, mert elkényeztetsz – bökte ki. – Mindig elfelejtem, hogy van egy csapat nyomozóm. Igazából jobb is, ha megyek és megnézem, mit csinálnak. Akarod, hogy elvigyelek az autódhoz?

– Taxival megyek – felelte Charles.

– Ne fáradjon – szólt közbe Molly. – Sarah Bloxbyt készülök meglátogatni, úgyhogy elviszem magát.

– Kitalálok magam is – mondta Agatha, majd kilépett a szeles sötétbe, és furcsa reményvesztettség fogta el. Ha legalább Charles dühösen beszélt volna vele, most nem lenne ilyen nyomott hangulatban. De ez rosszabb volt mindennél. Charles unta őt.

Az irodában csak Toni volt bent. Csillogó haja ragyogott a lámpafényben – fel kellett kapcsolni a világítást, olyan sötét volt.

– Valami előrelépés? – érdeklődött Toni.

– Nincs, de szeretném tudni, kik tartoznak ebbe a boszorkánygyülekezetbe. Állítólag hirdetnek a *Misztika* magazinban. Szereztem egyet.

– Biztosan a lap hátulján, az apróhirdetések között lesz. Volt az a hasonló ügyünk korábban.

– Mondd meg nekem őszintén, Toni, szerinted én kihasználom Charlest?

– Azt gondolnám, épp fordítva van. Hotelnek használja a maga házát, hol felbukkan, hol eltűnik, ahogy épp kedve

tartja. James is jön-megy. Szüksége lenne egy férfira, aki elköteleződik.

– Az én koromban a férfiak jellemzően már elköteleződtek vagy egy szerencsés nőnek, vagy a bolondokházának, vagy a saját tükörképüknek. – Hirtelen Guyra gondolt. Vajon nős? Vagy az volt valamikor? Molly Mrs. Bloxbyt készült meglátogatni, tehát Mrs. Bloxby már biztosan tudja.

Agatha átpörgette az apróhirdetéseket.

– Á, itt is van. „Sumpton Harcourt” – miért hívják ezeket a falvakat mind úgy, mintha egy P. G. Wodehouse-regényből léptek volna elő? –, „boszorkánygyűlés november 15-én az Akasztott ember dombján.” Az ma van!

– Blockley és Chipping Camden között van egy ilyen nevű hely – mondta Toni.

– Lehetetlen. Az nem efféle környék.

– Megnézem a Google-n. Ó, mindenfelé van ilyen gyülekezőhely. A legismertebb Epping Forestben.

– Valószínűleg maguk neveztek el valami dombot így a falu közelében – vélekedett Agatha. – Kérdezősködöm kicsit, úgyhogy megyek is. Itt minden rendben?

– Igen, lezártam a báró válási ügyét.

– Nem akarsz velem jönni? Meghátráltam, ki akarok szállni és visszaadni Edwardnak a pénzét.

– Ez nem vall magára, Agatha!

– Csak tölts egy kicsit több időt abban a nyomorult faluban, és te is hideglelést kapsz.

Mire megérkeztek Mrs. Bloxbyhoz, Molly már elment. Hálásan telepedtek le a tollpárnák közé a szalon kanapéjára. Ropogott a tűz, Mrs. Bloxby teával és vajas scone-nal kínálta őket. Az ablakon túl a templomkertben az ódon sírkövek mintha nekifeszültek volna a szélnek.

Tényleg már csak a tévében lehet olyat látni, hogy a templomkertbe temetkeznek, gondolta Agatha. Manapság mindig hamvasztanak.

– Agatha kíváncsi rá, vajon ön tud-e valamit a faluban rendezett boszorkánygyűlésekről – szólalt meg Toni.

– Mókás, hogy említed – felelte Mrs. Bloxby. – Azt gondoltam, ezeknek már rég vége. Az Erkölcscsősz becenevű hölgy a faluban – attól tartok, ezt a férjem aggatta rá, mert a hölgy folyton panaszkodik, hogy Alf istentiszteleteiben nem lobog eléggé a pokol tüze, szóval úgy tűnik, a bűn a rögeszméje –, na, hol is tartottam? Ó, igen, tehát az igazi neve Joanna Bentley, és mint mondja, úgy hallotta, újraalakult a Sumpton Harcourt-i boszorkányegylet. És ma az Akasztott ember dombján találkoznak.

– Hol van az? – kérdezte Agatha.

– Valójában Borzhegynek hívják, a falu fölött. Egykor tényleg akasztottak ott embereket, egy bitófa állt ott. De már vagy száz éve Borzhegy a neve. Csak nem azon gondolkodnak, hogy odamennek?

– De bizony – bólintott Agatha. – Látni szeretném, elég megátalkodottak-e ahhoz, hogy embert öljenek.

– Ó, legyen óvatos! – intette a lelkészné. – Nagyon az az

érzésem, drogokat szednek. Régen ezt csinálták. Beledörzsöltek valamit a genitáliáikba, és ettől úgy érezték, repülnek.

– Bárcsak nekem is valaki beledörzsölne valamit a genitáliámba – motyogta Agatha, aztán céklavörös lett, mert rájött, hogy hangosan mondta.

Mrs. Bloxby kisietett a szobából, és Toni hallotta, ahogy elfojtja a kuncogását odakint.

– Korai vacsorát kéne megejtenünk – mondta Agatha. – Nem írtak időpontot. Bár mi van, ha éjfélkor tartják? Nincs sok kedvem megfagyni ott a bokrokban.

– Van egy ötletem – mondta Toni. – Maga menjen ma este a parókiára, én meg körbeérdeklődöm.

– Óvatos leszel? Simon esetleg elkísérhetne.

– Nem. Simon ne.

– Miért? Megint beléd habarodott?

– Nem, de megint ábrándozik valakiről. Ismerem a jeleit.

Hetedik fejezet

– Köszönöm – mondta Molly aznap este, amikor megkapta Charlestól a fácánpárost. – Guy a szakács. Nem sajnálja a csíkozott bacont. Úgy szeretem, ha baconbe csomagoljuk, aztán bedugjuk a sütőbe. Még a férceléssel se bajlódom. Ó, csengettek. Lehet, hogy újságírók.

– Majd én nyitok – ajánlkozott Charles. – Szerintem Agatha. Ide érzem a francia parfümjét.

Agatha egy nagy üveg áfonyaszósszal jelent meg.

– Mrs. Bloxby ajánlotta a fácánhoz – mondta. – Jó estét, Guy.

Charles bosszankodva vette észre, hogy Agatha műszempillát tett fel. Aztán magára lett mérges. Miért is ne cicomázhatná fel magát Aggie?

– Csak nem fogfájás gyötri? – hallotta Charles váratlanul Rory hangját. – Olyan elkínzott arcot vág.

– Egy kis fejfájás – füllentette Charles. – Még mindig üldözi magukat a sajtó?

– Nem, leszámítva egy fiatal fickót, akinek olyan viccesen

paprikajancsis képe van. A bozótosban ólálkodik, hogy megszólíthassa Mollyt.

– Egyébként nagyon aranyos – szólt közbe a tiszteletesné. – Meghámoztam a burgonyát, Guy, felteheted őket a rácsra. Amikor kicsit élesebben rászóltam, hogy tűnjön el és hagyjon engem békén, olyan bánatosan nézett, hogy azt mondtam neki, muszáj lesz megedződnie, különben nem viszi sokra riporterként.

– Bámulatos – szólalt meg a férje –, Mollynak sosem tűnik fel, amikor a férfiak odavannak érte.

Beszélnem kell Simonnal, gondolta Agatha. Esküszöm, ez ő, megint elkapta a hoppáré. Miért nem képes már felnőni?

Észrevette, hogy Guy őt nézi, mire hirtelen elmosolyodott, de nem a szokásos krokodilvigyorral, hanem tétován, nőiesen, amitől felragyogott az arca.

Guy csak nézte. Charles hangosan megszólalt:

– Megint jött valaki. Majd én megyek, megnézem.

Pár pillanattal később Tonival tért vissza, a lány gyönyörű volt, mint mindig, szőke hajában esőcseppek fénylettek.

– Tizenegykor van, Agatha – újságolta, miközben kibújt vörös színű pufidzsekijéből, kivillantva lágy esésű, kék felsőjét, amely alól előnyösen felsejlett kicsi, hegyes melle.

– Szerintem felejtsük el – válaszolta Agatha. – Kösz, Toni. Nem szükséges maradnod.

Rory sietve szólalt meg:

– Ó, dehogynem, maradjon csak vacsorára. Rengeteg étel van.

Toni feszengve nézett Agathára. Guy előrelépett.

– Ha senki nem mutat be bennünket egymásnak, akkor tegyük meg magunk. Én Guy Harris vagyok, feltételezem, kegyed pedig Agathának dolgozik.

– Igen, Toni Gilmour. De attól tartok, mennem kell. Ígértem Simonnak egy italt.

– A barátja?

– Nem, a kollégám. Azt mondta, a szabadidejében segít Agathának a lehető legtöbbet megtudni a faluról.

– Menjen, hívja be őt is – javasolta Molly. – Csúnya az idő.

Toni pár perc múlva vissza is tért Simonnal, aki a tiszteletesnére pillantva elvörösödött.

– Mi a csodának kellett magának itt leselkednie? – meredt rá Molly. – Elég lett volna, ha becsönget, és megmondja, hogy Agathának dolgozik.

– Azt gondoltam, épp eleget zaklatták – nyögte Simon.

– Van valami innivaló – kérdezte Guy –, vagy mindent rálocsoltatok erre a hitvány tűzhelyre?

– Ott van egy kanna Merlot a pulton – mutatta Molly –, vagy van még a kökényginből.

Milyen fantasztikus, gondolta Agatha irigyen, ilyen természetességgel ajánlani kannás bort a vendégeknek, meg amolyan házi tütükét. Azokban a sznob, puccos magazinmellékletekben ilyesmi elképzelhetetlen, na meg az affektáló tévésorozatokban, ahol egyre azt hajtogatják, „ó, meg is halnék, drágám, ha ezt kellene a vendégeimnek felszolgálnom!” Ezek tartják életben az osztálytársadalmat. A színes magazinok meg a csilivili mellékletek egykor

amolyan etikett-tanácsadóként szolgáltak. Ki is volt az a nyeszlett spiné, aki a *Szuperelit* magazinnak dolgozott? A társalgás neki kimerült a gúnyolódásban, ki milyen módon vágta a salátát, istenkém, és ki használt kést-villát a spárgához.

Guy egyre kíváncsibban figyelte Agatha beszédes arcát, amelyen, mint átsuhanó felhők árnyai, kergették egymást az érzelmek. De ott volt Charles Fraith is, aki hideg, vizsla tekintettel méregette őt.

A vacsora kellemesen alakult, úgy tűnt, mindenki jól érzi magát, kivéve Charlest, akiről lerítt az idegesség, és Agathát, aki egyre inkább elkomorult. Muszáj Toninak mindig ilyen fiatalnak és ragyogónak lennie? Bármit mesélt, a férfiak jóízűen nevettek, pedig csak az aktuális munkái kapcsán állt elő néhány sztorival. Simon csak ült, és bámulta Mollyt.

Végül Agatha bejelentette, hogy ha meg akarja nézni a boszorkánygyűlést, ideje indulnia.

Amikor felállt, Toni is talpra szökkent.

– Ez a kabátod túl élénk – nézett rá Agatha. – Simon, inkább te gyere. Charles?

– Rám nincs szükséged – felelte a férfi lustán.

– Igazából kicsit megfáztam – hebegte Simon. – De bármikor felhívhat, és akkor szívesen…

– Felejtsd el. Tonival elintézzük.

Szakadt az eső.

– Biztos nem fognak összegyűlni ilyen időben – latolgatta

Agatha –, de azért elnézünk a helyszínre.

Gyorsan behúzódtak az autó védelmébe. Agatha beindította a motort, amitől életre kelt a rádió. Az Air Supply zenekar arról énekelt, mi van a szerelmen túl. Agatha kinavigált a bokrok közül, és összerándult az arca, amikor érezte, hogy az ágak végigkarcolják a kocsi oldalát.

Rácsapott a rádió gombjára, és kikapcsolta.

– Helyes – kommentálta Toni. – Ne is hallgassunk ilyesmit.

– Ugyan már, miket beszélsz. Merre kell menni ahhoz az átkozott dombhoz?

– A boszorkányok fája után a bal oldali úton. Lehet, hogy le kellene parkolnunk a domb alatt, és kiszállni.

– Behúzódom azokba a bokrokba az út mentén – mondta Agatha.

Előrearaszolt a kocsival a bozótosba, mire újabb csikorgás hallatszott.

– Ez valami tüskebokor lehet – vélekedett Toni. – Sebaj. Már úgyis karcos volt a fényezés.

– Arról nem én tehetek! – védekezett Agatha olyan hangon, ahogy a nők szokása, amikor már mindkét oldalon meghúzták a kocsijukat. – Folyton belém jönnek.

– Esetleg lekapcsolhatná a fényszórókat – javasolta Toni.

– Épp azt akartam! – csattant fel Agatha. – Nincs annál idegesítőbb, amikor megmondják, mit csinálj, pont, amikor arra készülsz. Menjünk, nézzük meg ezt a hülye gyűlést. Jön egy autó!

Behúzódtak a bokrok védelmébe.

– Azt hittem, mindenki gyalog érkezik – suttogta Agatha. –

Igaz, ez nem város. Falun az emberek nem gyalogolnak. Esküszöm, elsorvadtak az izmaim, mióta ide költöztem.

A keskeny gyalogutat mindkét oldalán magas sövény határolta. Éppen kilépni készültek a sövény védelméből, de végül meglapultak. Az út egy tisztásban végződött, ami egy romos tanya udvarának tűnt. Négy, feketébe öltözött nő ácsorgott az udvaron és dohányzott.

– Elkezdhetnénk az éneket – szólalt meg az egyik. Agatha biztos volt benne, hogy felismerte a hangot: a nő a kávézóból. – Azt mondta, eljön.

Énekelni kezdtek, először halkan, aztán egyre hangosabban és hangosabban.

– „Jöjj, ó, urunk, szolgáidhoz itt, a földön. Emelj fel a mélységből.”

– Tényleg hisznek ebben a marhaságban? – suttogta Toni.

Agatha azonban valami gonoszat szimatolt. Ez a különös kántálás, a fekete éjszaka, az ágak között süvítő szél mind valami rossz hírnökei voltak.

A tanyaudvart ekkor lila füst töltötte be, és kanyarogva, tekergőzve szállt fel a magasba az egyre erősödő énekkel együtt.

Agatha azt érezte, valaki áll a háta mögött. Megfordult, de abban a pillanatban egy fecskendőt döftek a nyakába.

A kora hajnali fényre tért magához. Majd’ megfagyott. A két bokáját és két kezét összekötözték, ez utóbbit a háta mögött. Meztelen volt. Fölötte a boszorkányok fájának csontvázszerű ágai himbálóztak a szélben.

Két idősebb falubeli férfi kíváncsian méregette.

– Nédd a’, nincsenek is striái – szólalt meg az egyik. – Nem lenne rossz az ágyamban éccakánként.

– Oldozzanak el! – kiáltott rájuk Agatha.

– Nem lehet, asszonyság. Felhíttuk a rendőrséget, oszt mondták, hogy ne nyúljunk semmihez.

A távolban szirénák harsantak. Molly közeledett futva, mögötte Guy és Rory. Mindhárman takarókkal felszerelkezve.

– Mi történt? – kérdezte Molly. – Nem nyúlhatunk semmihez, de ezeket a pokrócokat rátok teríthetjük.

– Tonival mi van? – kérdezte Agatha. – Őt is megtámadták?

– Itt fekszik melletted. De még nem tért magához. Ez egy kasmír stóla, finom meleg, és a régi szőrmekabátom is rád adom. Rory, takard be a plédekkel Tonit.

Egy rendőrautó kanyarodott oda, Bill Wong és Alice Peterson szálltak ki belőle.

– A lelkünkre kötötték, hogy ne nyúljunk semmihez, de titeket be kell vitetni kórházba, különben végzetes lehet a kihűlés – mondta Bill. – Ó, itt is van a mentő. Alice, vágd le légy szíves a ragasztószalagot, és tedd be a darabjait a bizonyítékos zacskóba. Ki tette ezt, Agatha?

– A boszorkányok gyűlést tartottak. Tonival elmentünk meglesni, amikor mindkettőnket megszúrtak, és végül ide kerültünk. Bill, biztos vagyok benne, hogy az egyik az a nő volt a bolti kávézóból.

– Később beszélünk – mondta Bill. – Felhívom Dorist, és

megkérem, hogy szedjen össze neked ruhákat. Toni lakáskulcsát majd megszerzem. Ő még mindig nincs magánál.

Miután a mentőautóban újra elájult, Agatha egy privát szobában tért magához a mircesteri kórházban. Oldalra fordította a fejét, látta, hogy Toni fekszik a szomszédos ágyon.

– Toni! – kiáltotta. – Hát magadhoz tértél?

– Igen – motyogta Toni. – Alice bejött, magához vette a kulcsomat, és elmondta, hogy mindkettőnket anyaszült meztelenül találták a fa alatt.

– A te korodban, a tökéletes alakoddal ebben semmi rossz nincs, na de mit szóljak én? – siránkozott Agatha. – Legyantáztattam a lábam múlt héten, még azt a nyomorult intim gyantát is végigszenvedtem, de a hónaljam olyan, mint King Kongé. És így láttak?!

– Kik? Az öregek, akik ránk találtak?

– Nem, Rory meg a testvére, Guy.

– Nem hiszem, hogy a meztelen nők látványa buja gondolatokat ébreszt a férfiakban – bölcselkedett Toni. – Ha melltartót meg fodros bugyit viselt volna, az talán más lett volna.

– Én buja gondolatokat akarok ébreszteni – morogta Agatha.

– Nyilván Guyban – szűrte a foga között Toni, megsejtvén, hogy Agathánál újabb rögeszme van soron.

– Mit mondtál?

– Semmit – felelte Toni.

– Charles sokáig maradt?

– Nem Guynak el kellett vinnie őt a kocsijához.

– És Simon?

– Ő Molly oltáránál áldozott, de Guy elküldte őt, mielőtt Charlest elfurikázta.

A nap folyamán Agatha és Toni tanúvallomást tettek, majd közölték velük, hogy másnap reggel hazamehetnek.

Toni észrevette, hogy minden alkalommal, amikor nyílik az ajtó, Agatha a haját kezdi igazgatni és kiegyenesedik a párnák közt, aztán csalódottan hervad le. Még Mrs. Bloxby látványa is csalódással töltötte el.

Amikor kiengedték őket a kórházból, Agatha visszafuvarozta Tonit a sumptoni lelkészlakhoz, ahol a lány a kocsiját hagyta.

– Ugorjunk be Mollyhoz – javasolta Agatha.

Toni vállat vont.

– Nem szeretnék.

– Miért?

– Az ő egyházközségükben támadtak meg bennünket. Azért nyomozunk, mert eredetileg ő könyörgött magának. Valójában nagyon okosan manipulálta Edwardot, hogy magát kérjék meg. Szerintem bent járhatott a kórházban, hogy megnézze, hogy vagyunk.

Agatha tétovázott, aztán így szólt:

– Hát jó. De én még mindig reszketek. Nagyon szeretném kideríteni, mit fecskendeztek belénk. Ma nem megyek be az

irodába, és neked is ki kellene venned ezt a napot.

Mielőtt elhajtottak, Agatha belenézett a visszapillantó tükörbe. Vajon gondol rá Guy?

Szerencsére Agatha nem hallotta a lelkészlakban folyó beszélgetést.

– Van benne valami nagyon szexi – mondta Guy álmodozón.

– Agatha…? – motyogta Molly, miközben teát töltött. – Kétségkívül szemrevaló.

– Nem ő! A fiatalabb. Toni.

– Hátrább az agarakkal, vén kéjenc. A lányod lehetne.

– Csak pár éve múltam negyven!

– Ő meg feleannyi. És még valami. Agatha anyatigrisként vigyáz a kis Tonira, és biztosan nem akarnád olyasvalaki útját keresztezni, mint ő.

Agatha úgy tervezte, vesz egy ráérős fürdőt, aztán alszik még. De alighogy bemászott a kádba, megcsörrent a telefon. Beleszólva boldogan hallotta Guy hangját.

– Magát is feldúlta a dolog? – kérdezte a férfi. – Arra gondoltam, vacsorázhatnánk ma együtt, ha van kedve.

– Az remek lenne – felelte Agatha, és a fejében újabb szerelmi mánia tűzijátéka kezdődött.

– Nyolckor felveszem a kocsimmal. Viszlát!

Agatha gyorsan lefürdött, felöltözött és elrohant egy eveshami szépségszalonba, hogy – miként ő fogalmazott – megszabadítsák ősemberbundájától. A lábát valójában nem

kellett volna újragyantáztatni, de azért megcsináltatta. Úgy döntött, az intimszőrzetét meghagyja – azt olvasta valahol, hogy azok a férfiak, akik vonzódnak a borotvált nőkhöz, burkolt pedofilok. A szája környékéről minden kóbor kis pihét kitépetett, a szemöldökét is formára szedette. Szentül hitte, hogy minél több munkát fektet a külsejébe egy randevú előtt, annál nagyobb a siker esélye – dacára annak, hogy ez az elmélet időről időre tévesnek bizonyult.

Hazaérve elővett egy vörös kasmírruhát, belebújt, és rémülten felsikkantott. A hasa, mint egy kerek domb dudorodott ki. A hasleszorítón gondolkodott, de akkor eszébe jutott az esetleges levetkőzés reménye. Az idő rohant, az ágyon gyűltek a félredobott ruhák. Végül egy rövid fekete szoknya mellett döntött, egy hosszú, aranyszínű selyemblúzzal, alulra combharisnya, francia bugyi, a lábára pedig magas sarkú.

Épp lefelé tipegett a lépcsőn Givenchy Haute Couture-be burkolózva, amikor Charles tekintetével találta szembe magát.

Ebben a pillanatban csengettek.

– Kinyissam? – kérdezte Charles.

Agatha már rá is reccsent volna, hogy kinyitja ő maga, ha Charles nem teszi hozzá:

– Feldobtad a *Sun* címlapját.

– Mi? Meztelenül?

– Mint a ma született baba.

– Van egy példányod?

– Itt van. Kinyitom az ajtót. Guy lesz az, már alig várja,

hogy mindent kiszedjen belőled Toniról.

– Engem hívott meg vacsorázni! – A csengő türelmetlenül berregett.

– Nekem elmondta, hogy néhány jó tanácsra van szüksége Toni meghódításához. Közöltem vele, ha megpróbálja, kitöröm a nyakát. Te meg nem nézted a postádat. Jött egy levél a labortól.

Agatha mereven megtette a lépcső maradékát, és kikapta Charles kinyújtott kezéből a levelet. Leült az alsó lépcsőfokra, nem törődött a csengővel sem. Elolvasta az értesítést, és így szólt:

– Se méreg, se drogok. Az öreglány természetes halállal halt meg.

– Nem akarod, hogy kinyissam az ajtót? – kérdezte Charles.

– Nem. De igen. Mondd meg neki, hogy beteg vagyok, és fel fogom hívni. Add azt a *Sun*t.

Agatha dermedten bámult a címlapra. A fotón ő volt és Toni, meztelenül, összekötözve az alatt az átkozott fa alatt. Toni öntudatlan volt, de Agatha pont a fotósra meredt a képen. A cím így szólt: „A szépség és a szörnyeteg” – tréfásan utalva Agatha hírhedetten nyers modorára.

– Elmondtam a kint gyülekező újságíróhadnak, hogy még kórházban vagy.

Ekkor fellibbent a levélbedobó nyílás füle.

– Agatha! – hallatszott Guy hangja. – Jól van?

Charles csak úgy visszakiabált:

– Nem jól érzi magát. Holnap telefonál!

– Miért nem nyitottad ki az ajtót? – kérdezte Agatha.

– Amiatt, ahogy ülsz. Ezek a combharisnyák sosem maradnak a helyükön. Az egyik lepödrődött, és a szép, fodros francia bugyid mutogatod.

Charles elnézte Agatha bánatos képét, majd így szólt:

– Figyelj, én most elmegyek. Ne kergesd tovább az álmokat, vegyél fel valami kényelmeset, és feküdj le korán.

Miután barátja távozott, Agatha pontosan azt tette, amit Charles javasolt. Letelepedett a kanapéra, bekapcsolta a tévét, végigzongorázta a csatornákat, és végül elégedetten megállapodott az *Oxfordi gyilkosságok* egy epizódjánál, amit még nem látott.

Már el is bóbiskolt, amikor újra Guy hangját hallotta a levélbedobón át:

– Nézze, csak mondja meg, hogy jól van, és elmegyek. Molly nagyon aggódik magáért.

Agatha sóhajtott egyet, feltápászkodott, aztán ajtót nyitott.

– Tessék. Jól vagyok.

– Azért is jöttem – mondta Guy –, hogy beszámoljak a hírekről. Többeket letartóztattak. Mindjárt *négy* embert.

– Jöjjön, mondja el – tárta ki az ajtót Agatha, bágyadtan a megkönnyebbüléstől. Csak most érezte át, mennyire ijesztő ez az egész ügy. A konyhába mentek.

– Kávét?

– Köszönöm, kérek.

Guy nézte Agathát, ahogy tesz-vesz, előkészíti a csészéket, a cukrot és a tejet. Egy laza, fekete kasmírpulcsi volt rajta és

egy fekete harangszoknya. A lábán vörös, magas sarkú, szőrös papucs. Francia parfümtől illatozott. Az összhatás sokkal szexibb volt, mint a korábbi szerelése. Mindehhez hozzáadódott a közönye. Ha Agatha vadászni kezd, mint Charles egyszer rámutatott, attól szó szerint összemegy alul a férfiak ékessége.

Agatha rágyújtott.

– Ó, muszáj ezt? – kérdezte Guy.

– Ez az én házam, és ha nem tetszik, el lehet menni – förmedt rá Agatha –, vagy bírja ki és meséljen, kit tartóztattak le.

– Négy nőt. A boszorkányklubból.

– Biztos, hogy ők azok?

– Igen, egy helybéli lefényképezte, amint kivonszolják magát egy kisteherautó hátuljából, levetkőztetik, megkötözik, és a fa alatt hagyják.

– Bevallották a gyilkosságokat?

– Nem tudom. Az egyik rendőr Molly takarítónőjének a rokona, és azt mondja, a boszorkányok valami jajveszékelő hangot véltek hallani, amint azt mondja: „Gyerünk, kapjátok el a kémeket!” A vezetőjük valószínűleg az az asszonyság a Sumpton Harcourt-i boltból.

– Az a szörnyű tehén! Beleköpött az ételembe. Várjunk csak egy kicsit. Az utolsó emlékem, hogy tűt döfnek a nyakamba. Még tartanak a labortesztek, milyen anyag volt.

– Szóval? Mi a véleménye?

– Figyeltem őket. Vén szatyrok, mágiát játszanak, ennyi az egész. És valaki ezt megelőzően már rám akart ijeszteni. Ez

az egész nagyon dühítő.

– Toni hogy viseli?

– Egész jól, amennyire tudom. De sejtésem szerint ahhoz, hogy egy magakorabeli férfi a bugyijába próbáljon jutni, nem ez a megfelelő időszak.

– Muszáj ilyen nyersnek lennie? Toni gyönyörű lány, és maga nyilván hozzászokott, hogy elbűvöli a férfiakat.

– Így van. És semmi mást nem kívánok jobban, mint hogy állapodjon meg egy korban hozzá illő mellett. Jó éjszakát!

– Hogyan?

– Azt mondtam, jó éjszakát. Ezt azt jelenti, hogy húzás, tűnés, *au revoir*.

Guy kibattyogott a konyhából. Már csak az ajtó csapódását hallotta maga mögött.

– Miért kell, hogy folyton igaza legyen Charlesnak? – kérdezte Agatha a cicáitól, amikor visszatért a nappaliba. Az *Oxfordi gyilkosságok*nak épp vége lett. Híradó következett. Halál, nyomorúság, katasztrófák. Agatha kikapcsolta tévét, és aludni tért.

Amikor másnap reggel felébredt és belebámult a feketeségbe, eltűnődött, vajon kisüt-e még a nap valaha. Fent valami motozott a zsúpfedélben. A romantikus hajlam komoly hátulütőkkel bír, gondolta Agatha. A nádtető kívülről remekül néz ki, de fenntartani szörnyen drága.

Aztán gondolatban visszatért a gyilkosságokhoz. Milyen megkönnyebbülés volna tudni, hogy a tetteseket kapták el, de Agatha nem hitte, hogy a boszorkányosdit játszó nők

bármelyikének köze volna az ügyhöz. El kellene őket engedniük. Nincs bizonyíték, ez biztos.

Az ágy mellett élesen csörögni kezdett a telefon. Az egyik hírügynökség riportere volt, azt kérdezte, mit súgnak a tapasztalatai.

– Dühös vagyok, bárki támadott is meg – jelentette ki Agatha. – Mi? Nem, nem hiszem, hogy ezek közül az ostoba nők közül lehetett valamelyik. Olyanok, mint a gyerekek, akik beöltöznek halloweenkor.

Alighogy letette a kagylót, újra csörgött a készülék. Edward hívta.

– Idefigyeljen, Agatha. Most, hogy a gyilkosságok megoldódtak, a megbízását lezártnak tekintem. Miután nem csinált semmit, nem fizetek semmiért.

– Csak épp bizonyos költségekért – felelte Agatha ridegen –, különben a kis perértékű ügyek bíróságára citáltatom magát.

– Amit mondtam, megmondtam.

Agatha lecsapta a kagylót.

Az irodában tartott egy kis eligazítást.

– Van néhány elvarratlan szál, amit még meg kell oldanom. Mrs. Freedman, elküldene egy számlát Sir Edwardnak? Toni, te helyrejöttél teljesen?

– Persze – bólintott Toni. Egy fiatal orvos a kórházból elvitte őt előző este vacsorázni. Göndör, barna hajú doki, kisportolt alkat, és csupán pár évvel idősebb Toninál.

Agatha anyai ösztönei rögtön bekapcsoltak. Szegény lányt

szörnyű sokk érte.

– Van kedved velem vacsorázni ma este? – kérdezte Agatha.

– Nem tudok. Ma randim van.

– Kivel?

– Agatha, csak most az egyszer, ne üsse bele az orrát.

Agatha vállat vont.

– A te életed.

– Pontosan – vágta rá Toni.

Ó, istenkém, gondolta Agatha. Mindig az idősebb pasasokhoz vonzódott ez a lány. Biztosan Guy az, az a vén kéjenc. Nos, akkor egy kis meglepetésben lesz része.

Lassan vánszorgott az idő, mialatt Mrs. Freedman segítségével Agatha különféle adminisztratív tennivalókat tudott le. Toni visszaérkezett egy megfigyelésről, és gépelni kezdte a jelentését. Hamarosan a többiek is befutottak, és az irodát betöltötte a billentyűzetek kopogása. Végül Toni könnyű sminket tett föl, és magára öltött egy fehér műszőrme kabátot.

Agatha a saját kabátja után nyúlt, azt tervezte, követi a lányt, de ebben a pillanatban nyílt az irodaajtó, és volt férje, James Lacey lépett be.

– Gondoltam, kedved volna egy vacsorához, Agatha – mondta. – Épp most értem vissza egy útról.

– Jó, rendben – vágta rá Agatha, mert mindig megszédült James külsejétől. Sötétbarna haja éppolyan sűrű volt, mint valaha, a halántékánál őszes csíkokkal, szeme tengerkéken ragyogott ki napbarnított arcbőréből. A romantikus

gondolatokat viszont nyomban elfojtották James basáskodásának emlékei, amikor ő írta elő, hogyan öltözködjön Agatha, és el akarta tiltani a munkától.

A George Hotel éttermében üldögéltek, amikor Agathának beugrott, hogy Tonit tervezte meglesni. Azzal vigasztalta magát, ha Toni csak megneszelné, hogy figyeli, dühében felpattanna és elrohanna. Ráadásul hízelgő volt egy ilyen jóképű férfi társaságában vacsorázni, mint James, aki még jó hallgatóság is.

Amikor Agatha a története végére ért, James gondolataiba feledkezve ült egy darabig, majd azt mondta:

– Szerintem rátapintottál a lényegre. Pontosabban jó volt a megérzésed még a boszorkányos ügy előtt. Csakugyan lehetett egy férfi Margaret Darby életében. Valaki a pénzéért ölthette meg. A nővére az örökös?

– Gondolom, igen – felelte Agatha. – De még nem jártam utána. Hátha Patrick kiderít valamit.

– Talán azok az emberek a vacsoravendégségről többet tudnak. Lord Thurkettle bélyegeket gyűjt. Találtam egy bélyeget, ami szerintem ritka darab. Ez jó ürügy lehet, hogy konzultáljak vele.

– Nem is tudtam, hogy bélyegeket gyűjtesz.

– Még kissrácként csináltam. Ki akartam dobni a gyűjteményt, de egy barátom felhívta a figyelmem, hogy az egyik ritkaság lehet. Egy egypennys bélyeg Viktória királynő portréjával.

– Nem fizet tovább senki, hogy nyomozzak – mondta Agatha. – Persze jó lenne egy napig a többiekre hagyni az

összes gusztustalan válási ügyet meg bolti tolvajlást. Beszéljünk valami másról. Hol jártál?

Agatha nem láthatta Guyt az étterem másik felében, mert egy cserepes pálma eltakarta. De Guy észrevette őt, és hogy egy jóképű férfival vacsorázik. A fény Agatha csillogó haján játszott, az arca csupa élénkség. A kis harcias, gondolta Guy. Nagyon harcias. A férfi egy cimborájával iszogatott, miután Toni korábban visszautasította a meghívását. Guy az iroda előtt várta meg a lányt és hívta el vacsorázni.

– Sajnálom – vetette oda az gyorsan, és már szaladt is egy fiatal sráchoz, amitől Guy vén szatírnak érezte magát. De ha sikerülne ágyba vinnie a főnököt, és jól megprütykölhetné, az esetleg elmondaná Toninak, és a lány rájönne, mit mulasztott. Efféle szokásos férfigondolatok kergették egymást Guy fejében. A férfiak elképesztő hányada gondolja úgy, hogy egy Viagrával felturbózott éjszakától a hálószoba óriásai lesznek a nők szemében. Közben csupán kihasználják és megalázzák őket.

James és Agatha külön autókkal indultak Lord Thurkettle-hez, mert Agatha úgy tervezte, utána bemegy az irodába. A csupasz ágak felett a nap sápadt tányérja lebegett. Cuckleton egész kellemes helynek tűnt Sumpton Harcourthoz képest. Egy boltocskával kiegészített posta, egy fogadó, néhány ajándékbolt és egy Mondd Csak Be nevű vendéglő is volt a faluban. Agatha úgy sejtette, a jópofa név arra utal, hogy bármit mond a vendég, azt ők felszolgálják.

„Forduljon jobbra” – hallatszott Agatha vadonatúj

navigációs műszerének nevelőnőhangja.

Lord Thurkettle háza olyan volt, mintha a régi reptéri út mellől felkapták volna és lepottyantották volna a faluban. Építészeti stílusát egykor tőzsde-Tudornak becézték, mivel minden csak utánzat rajta – a harmincas években épült, nem a Tudor-korban. A homlokzata fehéren világított, a fagerendákat fekete csíkokkal imitálták. És nem zsúpfedeles, állapította meg Agatha. Az okosabbak leálltak ezzel a hóborttal. Lehet, hogy nekem is meg kellene szabadulnom tőle, és palatetőre cserélnem.

– Miről ábrándozol? – kérdezte James, miután kiszállt a kocsijából.

– Egy palatetőről.

– Ugye milyen jó is az? Nekem már nagyon elegem van a zsúp fenntartásából meg a költségekből – mondta James. – Na, gyerünk.

Lord Thurkettle úgy festett, mint akit nagyon rég ért napsütés. A bőre hófehér és púderszerű volt, a szemével kissé hunyorgott.

James bemutatta őket egymásnak Agathával, és így szólt:

– Elhoztam a bélyeget. Nagyon kedves tőled, hogy fogadsz bennünket.

– És őt miért hoztad? – pillantott Lord Thurkettle Agathára. – Ó, ne is törődj vele. Gyertek be. Mary! Kávét kérünk a szalonba.

– A felesége? – érdeklődött Agatha.

– Nem, a lányom. Maga az a detektívnő, igaz?

Kíváncsiskodik és szaglászik. Le lehet ülni. Te ne, Lacey! Hozd azt a bélyeget a fényre. Hmmm. Viktória-korabeli egypennys bélyeg postabélyegzővel és borítékkal. Nem rossz. De vagyont nem fogsz vele keresni. Legjobb esetben úgy háromszázötven font. Ennyi. Hadd mutassam meg az én gyűjteményem legjobb darabjait.

Egy méretes mahagóni íróasztalhoz telepedtek le, miközben Agatha magára hagyatva ücsörgött.

Manapság, amikor a DNS alapján minden kideríthető, és annyi bűntényt oldanak meg a laboratóriumokban, dinoszaurusznak érezte magát. Mégis, sok sikerét köszönhette az intuícióinak. A kormányok nem egy hírszerzési baklövést követtek el a múltban, csak mert túlságosan is a műholdjaikra hagyatkoztak, és megfeledkeztek arról, hogy egy ember a földön sokkal hasznosabb volna. Ez ma sem változott: mialatt a rendőrség a technológiára bízta magát és hónapokat várt egy DNS-teszt eredményére, Agatha kutakodott, megfigyelt és következtetett. Most például ahelyett, hogy beleszólt volna Jamesék tereferéjébe – ahogy azt nem is olyan rég még tette volna –, csendben ült és tanulmányozta Lord Thurkettle-t. Mielőtt eljött otthonról, utánaolvasott a Lordnak. Jogi tanulmányai előtt a hadseregben szolgált. A felesége elhagyta, egy lánya van. Semmi botrány, semmi, ami beárnyékolja az életét.

Lord Thurkettle hirtelen ránézett.

– Egy ír azt mondaná magára, hogy felsrófolja az ember agyát, Mrs. Raisin. Szinte érzem, ahogy a fejemben

kutakodik. Fejezze be. Nem öltem meg senkit. Fogjon egy magazint és olvasson!

Ijesztő, gondolta Agatha. Patricktől tudja, hogy bizonyos nyomozóknál működik egyfajta radar, aminek segítségével belelátnak a bűnösök fejébe, és meg tudják mondani, hazudik-e az illető vagy sem. Felvette az előtte heverő *Cotswoldi Élet* egy számát a kávézóasztalkáról, és belemerült egy andalító cikkbe a levendulaültetvényekről.

A férfiak csatlakoztak hozzá, amikor Mary megjelent egy zsúrkocsival, rajta kávéskanna, csészék és egy kis sütemény.

– Elnézését kérem, Mrs. Raisin – szólalt meg Lord Thurkettle. – Remélem, nem bántottam meg.

– Nem, inkább kíváncsivá tett. Ha így működik a hatodik érzéke, talán lehet ötlete, ki ölte meg Margaret Darbyt.

– Érdemes lenne a közepén kezdeni.

– Minek a közepén?

– Hallottam, hogy maga eddig szegény Margaret Darbyra koncentrált. Mi lenne, ha inkább Tiffanyra figyelne? Azzal hencegett, hogy ismeri a gyilkos kilétét, és biztos vagyok benne, maga is úgy gondolja, hogy hazudott. De a gyilkos talán nem így gondolta. Szóval, ki lehet az? Kérdezősködjön Tiffany férjénél az asszony barátairól. Úgy volt, hogy Tiffany Londonba megy meglátogatni valamelyiket, nem? Miféle barát ez? Mondott valamit neki? Tiffany nyilvánvalóan nem utazott el, de esetleg elejtett pár szót, amikor felhívta az illetőt, hogy elhalasztja az utazást.

– Az a szomorú helyzet, hogy a megélhetésemért kell

dolgoznom – szólalt meg Agatha –, és Sir Edward felmondta a megbízásomat.

– Rám ne nézzen ilyen reménykedve – hűtötte le a vén bíró. – Az öregedés ijesztően drága mulatság. Hamarosan ápolókra lesz szükségem, akik letörlik a nyálat lefittyedő ajkamról.

Amikor kijöttek a Lordtól, Agatha így szólt:

– Keressünk egy kocsmát, és felhívom Patricket. Biztos, hogy a rendőrségnek megvan az információ, kinél járt Tiffany.

– Mi lenne, ha a Sumpton Harcourt-i kávézóba mennénk?

– Nem, én inkább itt próbálnék valamit. Ha megjelenünk abban az átkozott boszorkányfészekben, netán valaki újra tűt döf a nyakamba.

A Fogadó Károly Királyhoz nevű söröző cégéreként őfelsége gyatrán megfestett portréja himbálózott a szélben.

A tulajdonos próbálta otthonossá tenni a helyet, de a sárga-piros geometrikus mintázatú vastag szőnyeg sehogy sem illett a György-stílusú csíkos tapétához, na meg a szörnyen amatőr festményekhez, amelyek, James úgy tippelt, a helybéliek művei lehetnek. Az összhatást fokozandó egy magnóról csendes háttérzene szólt.

– „Beléptem a klubba reggel, likőrtől ragadt a kilincs…”

– Mit motyorászol? – mordult fel Agatha, ahogy a félműveltek bosszankodni szoktak. Megsejtette, hogy megint egy irodalmi idézet van soron.

– John Betjemant idéztem.

– Mi köze neki bármihez is?

– Mert rögtön ez a sor jutott eszembe annak a szétlapított paradicsomos szendvicsnek a látványától a padló közepén. Próbálkozzunk valahol máshol.

De Agatha gin illatát érezte, csodás, zsibbasztó ginét, amely bűvös csápjait nyújtogatta felé.

– Nem, maradjuk. Telefonálásra megfelel. Csendes hely.

– Ahogy akarod. A szokásosat?

– Duplán.

– Emlékeztetnélek rá, hogy vezetsz. Még ha én vinnélek haza…

– Elfelejtettem, hogy még korán van – füllentette Agatha, de a világért sem ismerte volna be, hogy szörnyen jólesne neki egy kis pia. – Akkor legyen egy kávé.

Miután elhelyezkedtek a párnázott padon, amit a tulajdonosnő büszkén „az egyik új szófánk”-nak nevezett, Agatha felhívta Patricket, hogy megkérdezze, mit derített ki Margaret Darby végrendeletével kapcsolatban.

– Folyton változtatott rajta – mondta Patrick. – De végül mindent a Kutyajóléti Alapítványra hagyott.

Miután Agatha letette, James így szólt:

– Thurkettle ötlete, hogy Tiffanyra kellene koncentrálni, nem rossz elképzelés.

– Igen, de engem sehogy sem hagy nyugodni egy dolog. Valaki talán nem tudott arról, hogy Margaret Darby megváltoztatta a végrendeletét. A testvére azt hihette, ő örökli majd a vagyont.

Agatha ismét hívta hát Patricket, hogy tudja meg, ki volt a

kedvezményezett a kutyaalapítvány előtt.

Az efféle kocsmák miatt nyúlnak az emberek az italhoz, gondolta Agatha. Micsoda kosz! És micsoda ócska kávé.

– Valamit elfelejtettél megkérdezni Patricktől – figyelmeztette James.

– Mit?

– Hogy kit látogatott meg Tiffany Londonban.

– Ha csak ülsz itt és kioktatsz, hogyan kéne végeznem a munkám – reccsent rá Agatha –, jobb lett volna, ha otthon maradsz a könyveid között.

– Csak azért vagy ilyen morgós, mert szomjazol egy italra. Megfontoltabbnak kellene lenned. Ha…

Megcsörrent Agatha mobiltelefonja. Beleszólt, figyelmesen hallgatott, majd lassan azt mondta:

– Biztos vagy benne? – Félig felemelkedett, aztán hirtelen visszahuppant a padra.

Amikor letette a telefont, döbbenten annyit mondott:

– A végakaratában a nővére és a kutyák előtt Margaret a teljes vagyonát Guy Harrisre hagyta.

Nyolcadik fejezet

Agatha és James egymásra néztek.

– Gondoljuk csak végig – szólalt meg James. – Ha a pasas egy haszonleső, akkor bizonyosan olyasvalakit üldözne, mint te, és nem Tonit, habár Toni van olyan elbűvölő, hogy minden férfit magába bolondítson.

– Ahogy téged is egyszer – emlékeztette Agatha Jamest az esetre, amikor bolondot csinált magából a lány miatt.

James felállt.

– Te pedig gondoskodsz róla, hogy soha, de soha ne felejthessem el.

– Jól van, ülj már le! Csak visszafizettem a kölcsönt, miután arra céloztál, hogy egy ilyen Guy típusú fickót egyetlen dolog érdekelhet belőlem: a pénz.

James fél lábon állt, mereven nézett lefelé, és erősen gondolkodott.

– Úgy festesz, mint egy dühös gólya – ugratta Agatha, mire James leült. – Hol tartottunk?

– Ha Guy az emberünk, talán nem tudott a változásról a

végrendeletben. Talán szüksége volt a pénzre. Esetleg Margaret elmondta neki, hogy változtatott a végakaratán, és Guy dühében megölte. Ó, istenem…

– Mi „istenem”?

– Szerinted Molly és Rory azok, akiknek látszanak?

– Annyi bizonyos, hogy nem régóta élnek itt. Guynak viszont nyilván hosszabb időbe tellett annyira körüludvarolni Margaretet, hogy az megváltoztassa a végrendeletét. Tehát régebben kellett ideköltöznie, mint Roryéknak. Egyébként mindjárt itt lesz Patrick. Moretonban volt egy munka miatt, utána idejön.

Agatha megitta a kávéját, aztán a műanyag faliórára nézett, amely fél tizenkettőt mutatott. Mindig összekülönböztek Jamesszel ezen a puritán szokáson, hogy inni csak tizenkettő után lehet. Régen Agatha még szörnyű dolgokat vágott emiatt a férfi fejéhez. Most rosszkedvűen újabb kávét rendelt, és felpattintotta az iPadjét.

– Nézzük csak, mi tudható Guyról. Meg is van! Mircesterben él. Könyveket ír! Érdekes, hogyhogy erről Charles nem tudott?

– Miket ír? – kérdezte James. – Még sosem hallottam róla.

– Mert James Wither néven jelenteti meg a könyveit. Olyan romantikus-kosztümös regényeknek látszanak. *A szilaj lovag* és még vagy egy tucat hasonló könyv. De nem túl felkapottak. Nem emlékszem, hogy láttam volna bármelyiket is a bestsellerlistákon. Ó, itt van egy, amit olvastam két éve egy nyaralásomon. Egy háromrészes családtörténet, *A Lancesterek*. A reptéren halmokban állt.

De akkor miért volna Guy pénzszűkében?

– Mert ezek már régi megjelenések. Ha új szerző lenne, akit adnak-vesznek a Frankfurti Könyvvásáron, egy vagyont keresne.

– Lehet, hogy kifogyott az ihletből. Ezért Sumpton Harcourtba jött, a bátyja *előtt*. Talán elment egy falusi ünnepségre, ahol találkozott Margarettel. Az asszony könnyű prédának bizonyult. Jaj, istenem, úgy kedvelem Mollyt. Remélem, nem keveredtek bele.

– Menjünk és kérdezzük meg a fickót, hogyan ismerte meg Margaretet. Lássuk a reakcióját – javasolta James. – Itt van Patrick. Biztos van mesélnivalója. Iszol valamit, Patrick?

– Köszönöm. Egy pohár Hook Nortont.

Türelmetlenül várták, míg kihozzák Patrick sörét, és ő belekortyol. Aztán elővette a jegyzetfüzetét, és felpörgette a lapokat.

– Lássuk csak. Miss Darby körülbelül egy éve változtatta meg a végakaratát Guy Harris javára.

– Ez különös – töprengett Agatha. – Rory akkor még nem volt itt lelkész.

– Ahogy megmondtam – bólintott James. – Induljunk és kérdezzük meg őket!

Mielőtt beléptek volna a parókiára, Agathát ismét elfogta az a furcsa érzés, hogy az egészet a rendőrségre kellene hagynia. Nemegyszer az életére törtek a régebbi eseteknél is, és félni kezdett a haláltól.

Molly pont olyan szívélyesen és jókedvűen fogadta őket, mint máskor.

– Csináltam scone-t! – kiáltotta. – Lassan egészen cotswoldsi leszek. Látniuk kellene, milyen szakértő mozdulattal húzom össze a csipkefüggönyt. Na jó, nincs csipkefüggönyünk, de képzeletben megteszem. Jöjjenek a konyhába. Guy is itt van.

Agathának elszorult a szíve. Azt remélte, Molly egyedül lesz, így rögtön a tárgyra térhet. Egy közvetlen konfrontáció Guyjal véget vethet a barátságának Mollyval.

Agatha bemutatta Jamest, és leült a konyhaasztalhoz Guy mellé.

– Ez amolyan déli uzsonna. Vegyél jó meleg scone-t, Agatha. Maga is, James. Van tejszínhab és eperdzsem is.

Agatha elfordította a székét, úgy, hogy egyenesen Guyra nézzen.

– A segítségére lenne szükségem – kezdte. – Tudja, amikor gyilkosság történik, megpróbálok minél többet megtudni az áldozat jelleméről.

– És én hogy jövök a képbe? – érdeklődött Guy.

– Nos, maga jól ismerte Margaret Darbyt.

Hosszú csend állt be.

– Mire gondol? – bökte ki végül Guy.

– Mielőtt megváltoztatta a végrendeletét, és a Kutyajóléti Alapítványra hagyta volna a vagyonát, magát nevezte meg kedvezményezettnek. Ebből logikusan következik, hogy ismernie kellett.

Molly arcára kiült a döbbenet.

– Nem tudtam, hogy ismerted Margaretet. Sosem meséltél erről!

– Megint romantikus családregényt írok, vikáriusok, püspökök és így tovább. Az itteni templomra voltam kíváncsi, ahogy sok más templomot is felkerestem. Egyik alkalommal összetalálkoztam Margarettel. Az egyházközség pletykáiról mesélt, ami nekem jól jött. Ebédelni is meghívtam. Rájöttem, hogy szerelemre lobbant irántam, ekkor visszavonulót fújtam. Éppen Mircesterben volt egy dedikálásom, amikor Margaret felbukkant a könyvesboltban, és mindenki előtt megvádolt, hogy becsaptam őt. Teljesen feldúlt volt, összevissza beszélt. Amikor hallottam Margaret meggyilkolásáról, úgy döntöttem, nem beszélek róla nektek, hiszen én magam bátorítottalak benneteket Roryval, hogy gyertek ide. Épp elég bajotok van. Őszintén mondom, hogy ennyi volt az egész történet.

Agatha hirtelen nagyon szeretett volna hinni neki. Olyan… *normálisnak* látszott. Charlest nem lehetett volna annak nevezni, ő folyton a saját érdekeit leste. James megrögzött agglegény volt. Itt ül viszont álmai életerős, biztos kapaszkodót jelentő férfija. Rámosolygott Guyra, vakító mosollyal, amitől kigyúlt az arca. A férfi rákacsintott.

Aztán egy árny suhant át Agatha arcán. Guy Tonitól jött lázba. Miféle középkorú férfi vágyakozik egy fiatal lányra? Az összes – válaszolta meg magának elkomorodva a kérdést, és közben észre sem vette, hogy Guy egyre inkább érdeklődik iránta.

Agatha haja csillogott a lámpafényben, amelynek muszáj volt mindig égnie a lelkészlak konyhájában, mivel a borostyán elzárta a kinti fényt. A hatást fokozta formás alakja, hosszú lába és francia parfümjének illata.

– Menjünk – jelentette ki James váratlanul.

Odakint találkoztak Simonnal, aki épp kiszállt a kocsijából.

– Nagyon fel vagy dobva! – jegyezte meg Agatha. – Nem azon a válási ügyön kellene dolgoznod?

– Minden szál elvarrva – jelentette Simon.

– Van más munka is. Toni miért nem adott neked feladatot?

– Nem a főnököm!

– De az, amikor én távol vagyok. Ezt nagyon jól tudod, mert már elégszer elmondtam.

– Hagyjuk a fiút – szólt közbe James. – Inkább ebédeljünk meg valahol.

– Később beszélünk – szólt még oda Agatha, de Simon már meg is nyomta Mollyék csengőjét.

Molly kávét és scone-t tett Simon elé.

– De nem maradhat soká – intette a fiút. – Nekem dolgom van, most mennem is kell.

– Akkor segíthetnék! – ajánlkozott a fiú lelkesen.

– Nem tud, ez női munka. Majd kitalálnak Guyjal együtt, viszlát.

Guy együtt érzően nézte Simon elfelhősödött arcát.

– Molly folyton ide fut, oda fut – vigasztalta. – A maga

főnöke milyen?

– Nem könnyű néha – felelte Simon. – De azért rendes.

– Van valaki mellette? Ez a James nevű fickó az aktuális partner?

– Ő az exférje.

– Miért váltak el?

– Nem tudom! – vágta rá Simon türelmetlenül. – Miért nem kérdezi meg őt? Mit gondol, Molly hová ment?

– Fogalmam sincs. Annyi mindent felvállal. Várjunk csak, azt hiszem, egy filmet vetít a közösségi házban a nyugdíjasoknak, talán *A dzsungel könyvé*t.

Miközben Simon a templom közösségi terme felé igyekezett, úgy tervezte, besurran a sötétben hátulra, csak hogy az ő istennője közelében lehessen.

De amikor betoppant, a fényárban úszó helyiségben Moly épp teát és süteményt osztott. Simont megpillantva összeráncolta a homlokát, de aztán kisimult az arca.

– Akar segíteni? – kérdezte.

– Bármit! – lelkesedett Simon.

– Fogja ezt a tálca süteményt, kínálja körbe, és kérdezze meg, nem kérnek-e még egy csésze teát.

Simon elindult a tálcával, igyekezett, hogy mielőbb visszatérhessen Mollyhoz. Már épp azt gondolta, senki nem fog kérni semmit, amikor egy idősebb férfi jelezte, hogy inna még egy csésze teát. Simon visszasietett a teáskannával az asztalhoz, ahol Rory trónolt.

– Hol van Molly? – kérdezte a tiszteletest.

– Ha a feleségemre, Mrs. Harrisre gondol, a mosdóban van valakivel, aki megszédült.

– Én csak segítettem neki – mondta Simon morcosan.

– Jól van, jól van. Megtenné, hogy elmossa a csészéket és a tányérokat?

Simon az orra alatt motyogva nekilátott mosogatni, amikor felhangzott egy sziréna vijjogása, és egyre közelebb ért. Kisvártatva két mentős rontott be.

Simon megfordult, és Roryra bámult.

– Nem kéne segítenünk?

– Csak nyugalom. Ez itt isten várószobája. Már hozzászoktunk.

Simon borús kedvvel mosogatott, és felsorakoztatta az edényeket a csöpögtetőn.

Aztán Molly hangját hallotta:

– Elmentem a kórházba, drágám!

– Rendben. Majd hívj, ha végeztél.

– Én megyek is – szólt Simon.

Rory megpördült.

– Hogy mi? Ja, persze-persze, köszönöm.

Amikor nem a szerelmet hajszolta, Simon jó nyomozó volt, szívós, mint egy bulldog. Úgy tervezte, a kórház előtt várakozik majd. Feltűnt neki, hogy Molly kicsi autója ott áll a lelkészlak előtt. Vagyis a kórházból hazafelé szüksége lesz egy fuvarra, és ő, Simon kéznél lesz, hogy kisegítse. A fiúnak rendben volt a szexuális élete, mindig akadt lány, aki szívesen ágyba bújt vele, de Simon romantikus alkat

volt, és a nagy szenvedély után sóvárgott.

Miután egy órát várt a kórház előtt, Molly felbukkant, és körülnézett. Simon kipattant a kocsiból, aztán megdermedt. Rory ölelte át a feleségét, az asszony a szemébe nézett és mosolygott. Simon hirtelen ostoba kölyöknek érezte magát.

Úgy döntött, elmegy Carselybe és beugrik Agathához. De nem találta őt otthon.

Visszahúzódott hát a kocsija oltalmába. Az eső már elállt, de nagyon hideg volt, vörös és arany őszi levelek táncoltak a csípős északkeleti szél hátán. Simon beindította a motort és felkapcsolta a fűtést, majd azonmód elaludt. Előző éjjel felszedett a diszkóban egy energikus lányt, aki olimpiai futóversenyzőnek készült. Az ágyban éppolyan virgoncnak bizonyult, mint amilyen a táncparketten volt.

Arra ébredt, hogy Agatha zörgeti a kocsiablakot.

– Beszélni szeretnék magával – mondta Simon kikecmeregve az autóból.

– Ha a Molly iránt érzett tiszta és nemes szerelmedről van szó, ahhoz túl fáradt vagyok.

– Gondoltam, szívesen beszélne a gyilkosságokról, de ha túl fáradt…

– Gyere be.

– Olyan vagyok, mint maga: egy ital mindig jólesne – bökte ki Simon.

Agatha bosszúsan beharapta az ajkát. Most már nem csak Charles, Simon is arra célozgat, hogy problémái vannak az ivással.

A pokolba velük, gondolta Agatha, miközben letelepedett

a kandalló elé, egyik kezében egy jó nagy gin-tonikkal, a másikban cigarettával.

Simon elvigyorodott.

– Maga a politikai korrektség megcsúfolása.

– Süsd meg a politikai korrektséget. Mit tett az bárkiért?

– Nos – felelte Simon –, kapásból megóvott egy csomó embert a korai haláltól azzal, hogy leszoktatta őket a dohányzásról.

– És bezáratta a falusi kocsmákat, romba döntötte a gazdaságot, telezsúfolta a kórházi osztályokat, miközben ha hagyja dohányozni a szerencsétleneket, mostanra már meghaltak volna. Azt hittem, a gyilkosságokról akarsz beszélni.

Simon az imént meggyújtott tűzről a színes könyvespolcokra fordította a tekintetét, majd a jókora vázára, amelyben bronzszínű krizantémok virítottak.

– Otthonos itt – mondta. – Ki gondolna magára házias tyúkanyóként? Az otthonosságról inkább valaki jóságos jut az ember eszébe, például Mrs. Bloxby.

– Én nem vagyok jóságos, te pimasz kis disznó?

– Bocsásson meg, Agatha. Bóknak szántam. Szóval, a gyilkosságok. Elolvastam a jegyzeteit. Volt az a hang a kéményből. Más fenyegetést is kapott?

Agatha megrázta a fejét. Csengettek.

– Majd én nyitom – állt fel Simon.

Az ajtóban egy férfi a kezébe nyomott egy csokrot és egy nagy doboz bonbont.

– Itt írja alá – mondta.

Simon aláírta az elismervényt, aztán bevitte a virágot és a bonbont Agathának.

– Ez különös – méregette amaz. – Úgy látszik, kártya nincs hozzá.

– Jobb, ha megszabadulunk ezektől – vélte Simon. – Lehet, hogy mérgezett bonbon. És a virágok is lehetnek mérgezők. Emlékszik, amikor többen meghaltak a farkasfűtől? Az bárkinek a kertjében megterem.

– Van a kert végében egy tűzrakóhely. Dobd rá ezeket a vackokat és gyújtsd meg.

Simon kiment a virággal és a bonbonnal. Agatha épp rágyújtott volna egy újabb cigarettára, amikor megint csengettek. Kiment az előszobába, és kikukucskált a kémlelőnyíláson.

– Charles! Mi szél hozott?

– Csak érdekel, rájöttél-e valami újabb részletre. Ó, ez itt az ajtó előtt hevert. – Egy kártyát nyújtott oda Agathának. Ez állt rajta: „Csodálatom jelképes apróságaiként. Guy.”

– Ó, az ördögbe! A bonbon! – Agatha átszáguldott a házon, ki a hátsó kertbe, ahol Simon bohócarcát megvilágította a lobogó máglya fénye.

Agatha némán a kezébe nyomta az üdvözlőkártyát. Simon elolvasta a tűz fényénél.

– Hát, legalább vigyáztunk az alakjára – jegyezte meg.

– Hogy a csodában tudtál ekkora tüzet csiholni?

– A fészerben találtam egy kanna benzint. Lelocsoltam vele.

Mire visszatértek a nappaliba, Charles már kinyújtózott a

kanapén, hasán a macskákkal.

– Nem vagy legalább kíváncsi? – szegezte neki a kérdést Agatha. – Üvöltve keresztülrohanok a házon, a kertemben egy máglya ég, és te az érdeklődés leghalványabb jelét sem mutatod.

– Teljesen világos a helyzet, kedves Watsonom. Én odaadok neked egy ajándékkártyát, mire te bonbont kiáltasz és kirohansz. Ebből levontam a következtetést, hogy nem találtál kártyát az ajándék mellett, és feltételezted, hogy mérgezett a bonbon. Szóval, hogy állunk a gyilkossági ügyekkel?

– Guy az első számú gyanúsított, mivel Margaret úgy tervezte, rá hagyja a pénzét, mielőtt az a kedves kiskutyákra szállt volna.

– Mondtad a rendőrségnek?

– Tudják. Patrick tőlük szerezte az információt.

– És kihez ment Tiffany, amikor azt mondta, Londonba utazik?

– Ezt még nem derítettem ki.

– És nem volna itt az ideje?

– Ne piszkálódj velem, Charles. Egy csomó munkám van, ezért viszont nem fizet senki.

Charles letette a cicákat a padlóra, majd töltött magának egy kis brandyt. Kivett egy cigarettát Agatha dobozából, és visszasüppedt a kanapéba.

– Patricket már kérdezted?

– Nyilván mondta volna.

– Talán nem is jut eszébe, hogy Guyról beszéljen. Patrick

amolyan magányos harcos.

– Ó, jól van, megkérdezem. – Agatha felhívta Patricket, és győztesen nézett Charlesra, miután letette a telefont. – Nem tudja.

– Bill Wong tudhatja.

– Sose árulná el magának – kottyantotta közbe Simon.

– Akkor csak hallgass és tanulj, gyermekem – mondta Charles. – Dobd ide a telefont, Agatha.

Charles legörgette a telefonban a számokat.

– Miért nem használod a saját telefonod? – szólt rá Agatha.

– Mert a mobil drága dolog.

Charles tárcsázott.

– Á, Bill, Charles vagyok. Igen, Agatha jól van, legalábbis remélem. Elrohant, hogy felkeresse azt az illetőt, akit Tiffany látogatott meg, mielőtt meggyilkolták. Aggódom érte, veszélyben lehet. Hogyan? Ó, értem. Ez mókás. Ne haragudj, hogy zavartalak. Nem, nem tudom, hogy jött rá. Viszlát.

– Szóval nem jutottál sehová – jegyezte meg Agatha.

– De bizony. Tiffany egy langyi pasast ment meglátogatni a Gloucester Road egy mellékutcájában, a Kynance közben. Ismerem azt az utcát. Nem túl hosszú. Holnap menjünk el.

– Dolgoznom kell – mondta Agatha.

– Majd én megyek – ajánlkozott Simon.

– Nem, neked sok tennivalót szánok. Jamesnek kellene szólnom.

– Mi köze ehhez Jamesnek? – kérdezte Charles némi

bosszúsággal a hangjában.

– Tegnap segített nekem. Tudnia kellene a legutóbbi fejleményekről.

– Ahogy gondolod. De ehhez nem kell átmenned hozzá. Hívd fel.

– De hát itt van a szomszédban.

Az igazság az volt, hogy Agatha morfondírozni kezdett, talán nem volna rossz ötlet újra belevágni a házasságba Jamesszel. Még magának sem ismerte be, de rettegett a gondolattól, hogy egyedül élje le élete hátralevő részét.

Beleszimatolt a levegőbe. Füst. Nyilván az ő kertjéből jön. De amikor átment Jameshez, rémülten látta, hogy a bejárati ajtó lángokban áll. Hazarohant, tárcsázta a 999-et, és megpróbálta kinyögni, hogy James halálra fog égni.

– Több vödörnyi föld kell! – kiáltotta Charles Simonnak, mikor már ők is James ajtaja előtt álltak. – Nézd, ott egy ásó. Te kezdj ásni, én hátra kerülök és a hálószobaablakot dobálom. Agatha, hozz vödröket. Dobj annyi földet az ajtóra, amennyit csak tudsz.

Charles hátrafutott a ház mögé. Jó nagy darabokat tépett ki a gyepes földből, és hajigálni kezdte az ablakra. A távolból felhangzott a tűzoltóautó szirénája. A hátsó ajtó közelében megpillantott egy féltéglát, beütötte vele az ajtó üvegét, benyúlt és kinyitotta az ajtót. A házban felszaladt a lépcsőn, egyenesen a hálószobába. James mélyen aludt. Charles rázni kezdte, kiabált neki, de csak ekkor jött rá, hogy bedrogozták. James több mint száznyolcvan centi

magas volt, és irgalmatlan nehéz. Charles megpróbálta tűzoltófogással kiemelni az ágyból, aztán káromkodva a földre zuhant vele. Kiszabadította magát, Jamest egy takaróra gördítette, és a lépcső felé kezdte húzni. Arra gondolt, addig kell kijutniuk a házból, mielőtt az első ajtó lángjai beljebb terjeszkednek. Hál' istennek elég sok eső esett, hogy az ajtó fölé nyúló zsúpfedél ne kapjon lángra. Charles legnagyobb rémületére azonban recsegést-ropogást hallott a feje fölül. Mégis kigyulladt a nádtető!

James magatehetetlen testét bevonszolta a fürdőszobába, és becsapta az ajtót. A takarót alul odanyomkodta az ajtó réséhez, felkapott egy kancsót, és lelocsolta vízzel. Megkönnyebbült, amikor hangokat hallott kintről, majd a szirénák villódzása is elárasztotta a fürdőszobát. Leült a földre James mellé, rosszul volt és kimerült. Nekitámaszkodott a fürdőkádnak, és elaludt.

Arra ébredt, hogy felemelik.

– Tudok járni – tiltakozott morcosan, aztán rögtön elmosolyodott, amikor meglátta, hogy egy tűzoltónő az, magas amazon, gyönyörű szemekkel. Halványan derengett neki, hogy a Moreton-in-Marsh-i tűzoltóakadémián van valami elsősegélynyújtó részleg. Talán érdemes volna csatlakozni.

Gyötrelmes este kezdődött. Charles nem volt hajlandó kórházba menni, de Jamest bevitték. Charlesnak el kellett mondani a történteket a mentősöknek, a tűzoltóknak, a rendőrségnek, majd Bill Wongnak és Alice-nek is.

Végre aztán Charles és Agatha maguk maradtak. Simon idővel hazament, akárcsak Mrs. Bloxby és a többi falubéli, akik izgatottan szaladtak Agatha házához, hogy megtudják, mi történt.

– Biztos, hogy jól vagy? – faggatta Charlest nyugtalanul Agatha. – Az a tűzoltónő azt mondta, hogy eszméletlennek látott.

– Elaludtam – mondta Charles. – Mindig így reagálok a halál gondolatára. De miért James háza égett? Valaki azt hihette, a tiéd.

– A kérdés, hogy ki járt fent a tetőmön, amikor megpróbált rám ijeszteni.

– Lehetséges, hogy valamelyik elfajzott idióta abból az átkozott faluból, és semmi köze a gyilkosságokhoz.

– De James eljött velem, hogy kifaggassuk Lord Thurkettle-t, már elfelejtetted?

– Én sosem felejtek el semmit. Figyelj, Aggie, szálljunk meg valami hotelben útban London felé, aludjunk egyet, aztán próbáljuk megtalálni azt a meleg tündérkét. Őrizd meg a nyugalmad. Vagy elkapjuk azt a szemétládát, vagy folyamatos veszélyben lesz az életed. Induljunk, most rögtön!

Charles ragaszkodott hozzá, hogy ő vezesse Agatha kocsiját. Megálltak egy London-közeli motelnél. Szokásos zsugoriságával Charles kijelentette, hogy közös szobát vesznek ki, de különálló ággyal, és Agatha túl fáradt volt, hogy vitatkozzon. Rögtön elaludt. Órák múlva arra ébredt,

hogy Charles rázogatja:

– Öt óra van! Gyakorlatilag átaludtuk a napot. De talán este több esélye van, hogy otthon találjuk az embereket.

A Gloucester Roadnál egy autó épp kihajtott egy parkolóhelyről, ahová Charles győztes kiáltással beslisszolt.

– Látod, van isten!

– Nos, mi a terv? – kérdezte Agatha. – Ne merj úgy kérdezősködni, hogy ismernek-e itt egy langyit vagy tündérkét, de még homoszexuálist se mondj, mert rád veti magát a gondolatrendőrség.

– Fogadok, hogy a pasas utaskísérő, ha már ez a Tiffany egy légicica volt.

– Jól van, Charles, senki nem vádolhat azzal, hogy meghajolsz a politikai korrektség előtt. Szóval annyit tudunk, hogy a fickó meleg. Ez rendszerint azt jelenti, hogy ad magára. Lehet, hogy nős is, úgyhogy óvatosnak kell lennünk. Egyszerűen úgy kellene kérdezősködni, hogy ismernek-e valakit, aki korábban egy légitársaságnál dolgozott.

A napközbeni alvás ellenére Agatha kimerültnek érezte magát, és a gyomra nagyokat kordult.

Már majdnem feladták a keresgélést, amikor az utca másik végén kinyílt egy ajtó, és egy jól öltözött, negyvenes nő lépett ki rajta. Agatha fáradt érdeklődésére, hogy ismer-e valakit, aki egy légitársaságnak dolgozott, a nő meglepő módon azt felelte:

– A férjem. Tiffanyról van szó? Akkor jöjjenek be.

Agatha és Charles bemutatkoztak.

– Én Geraldine Green vagyok. A férjem, Clive Tiffany kollégája volt. Üljenek le. Szólok Clive-nak.

Leültek a kitűnő ízléssel berendezett kis nappaliban. Clive ruganyos járással megjelent az ajtóban, és Agatha eltűnődött, hogy a csodában gondolhatta a rendőrség nőiesnek ezt az embert. Erős testfelépítés, őszes haj, okos arc.

De amikor megszólalt, erősen affektált, és a kiejtése ausztráliai akcentusra emlékeztetett. „Íme, Priscilla, a sivatag királynője”[{7}], gondolta Agatha.

– Gerry említette, milyen ügyben jöttek. De szegény Tiffany nem jutott el ide végül. Az isten háta mögül telefonált, hisztérikusan kiabált, hogy üldözi a sajtó. Mire azt mondtam, bárcsak engem üldöznének, drágám. Mire azt kiáltotta, hogy túl sokat mondott nekik. Hogy azt állította, tudja, ki a gyilkos a faluban, és hogy el kell tűnnie. Nos, drágám, tedd azt, mondtam, de az én házamban egy hajszálat nem lehet leejteni, nemhogy elszállásolni egy vendéget. Felajánlottam neki, hogy egy éjszakára elalhat a nappaliban a kempingágyon. De soha nem érkezett meg. Legközelebb egy zsaru jelent meg az ajtónkban, és közölte, hogy valaki megölte Tiffanyt. Egy időben jó barátok voltunk, de Tiffany azért nagy hantás volt. Mondtam is neki: „Idefigyelj, nincs értelme családi birtokról hablatyolni, amikor a kiejtésed tiszta manchesteri. Még a Manchestert is úgy mondod, mint az ottaniak.” Amikor végül megfogta magának Sir Edwardot, azt gondoltam, egyenesbe ért. Szerintem hazudott, hogy tudta volna, ki a

gyilkos, csak épp a gyilkos nem így gondolta.

Agatha felmérte, hogy innen nem jut tovább. Tiffany még csak meg sem érkezett ide. Valaki már akkor feltartóztathatta, mielőtt elhagyta volna a falut.

Elmentek bekapni egy hideg ebédet.

– A rendőrség nem ügyel a nyelvhasználatra? – kérdezte Agatha. – Elvégre a „langyi” durva sértés, nem?

– Igen, de csak egy zsaru mondta egy volt zsarunak. A pasas persze hazudhat is. De nem látom be, miféle oka lehetett volna elintézni Margaret Darbyt. Hacsak nincs valami régi kairói kapcsolat, amiről mi nem tudunk.

– Vagyis Edward azért bérelt fel, hogy tévútra vigye a rendőrséget? Nem, azért bérelt fel, hogy a nagy detektív szerepében tetszeleghessen. A fickónak nincs ki mind a négy kereke. Micsoda időpazarlás volt ez a londoni út.

– Nem feltétlenül – mosolygott Charles. – Kivehetünk egy hotelszobát, és vad szeretkezésbe foghatunk.

De Agatha kifelé bámult a kávézó kirakatüvegén, és nézte, ahogy a maradék őszi levelek örvénylenek aprócska forgószelek hátán a járda fölött. Csak homályosan érzékelte, hogy Charles mondott valamit.

– Azt hiszem, Jamesnek hozzám kell költöznie – szólalt meg végül.

– Miért? A biztosítása nyilván fedez egy átmeneti lakást.

– Igen, de…

– Figyelj, Aggie, nőj fel, és add fel az álmaid, hogy te és James talán… Ez sosem fog megtörténni. Gyere vissza a földre. *Carpe diem!*

– Kár pediglen – húzta el a száját Agatha. – Menjünk.

Carselybe visszaérve Agatha beugrott a lelkészlakba, és megtudta Mrs. Bloxbytól, hogy James kapott egy átmeneti lakást Mircesterben.

Agatha a kanapé puha párnái közé telepedett, és nagyot sóhajtott.

– Ez az ügy bántja? – érdeklődött Mrs. Bloxby.

– Nem. Charles. Egyre ingerültebb, és folyton gúnyolódik velem.

– Például?

Agatha elmesélte barátnőjének Charles megjegyzését, amikor ő felvetette, hogy James hozzáköltözhetne.

– Aggódik maga miatt – jegyezte meg Mrs. Bloxby diplomatikusan. Magában úgy gondolta, Charles jó eséllyel féltékeny, de ha ezt orrára kötné egy olyan álmodozónak, mint Agatha, azzal tönkretenné a barátságukat. – Mi van Guyjal? Biztos benne, hogy ártatlan?

– Igen, eléggé biztosnak látszik. Amikor hazaértem, egy üzenet várt tőle, hogy hívjam fel.

– És miért nem hívja? Vonzó férfi. Igen, találkoztam vele. Ha gyilkos, legalább a híres intuícióival kiszimatolhat valamit. Ha nem, akkor meg lesz egy szép estéje egy jóképű férfival.

– Miből gondolja, hogy randevúra akar hívni?

– Mondott valamit arról, milyen csinosnak találja magát.

Agatha felragyogott az örömtől. Amint hazaért, felhívta Guyt. A férfi meghívta másnap estére a lakására vacsorázni. Agatha elfogadta a meghívást, de amikor letette a telefont,

már megbánta, hogy nem ragaszkodott az éttermi találkához.

Másnap Agatha megadta Toninak Guy telefonszámát, és megkérte a lányt, hívja fel az este folyamán, csak hogy megbizonyosodjon, nem történt semmi baj.

Agatha, rá cseppet sem jellemző módon, nem rittyentette ki magát. Sötétkék nadrágkosztümöt húzott fehér blúzzal, hozzá lakkbőr bokacsizmát.

Guy sétatávolságra lakott. A lakás egy kis indiai bolt felett helyezkedett el, az üzlet még nyitva volt, tarkabarka árukészlete csillogott a fényben. Agatha meglepve látta, hogy a bolt melletti beugróban, a ház bejáratánál négy név is ki van téve. Megnyomta a Harris feliratú csengőt és várt. Pár perc múlva kitárult az ajtó. Guy ragyogva állt előtte, és vodkától bűzlött. „Remélem, nem részeg – gondolta Agatha. – Jellemzően csak az nem érzi büdösnek a vodkát, aki részeg.”

Guy előremenet a roskatag lépcsőn, majd kinyitott egy ajtót, és beterelte Agathát a lakásba. Olyasféle otthon volt, amelyet az ingatlanosok stúdióként emlegetnek. Egyetlen nyomorúságos helyiségből állt, ötvenes évekbeli hajszálcsíkos szőnyeggel a padlón, amin három alkalmi szék állt. Inkább egy diáklakásra emlékeztetett, különösen a Velence-poszterrel az egyik falon, egy másikon meg Robin Williams díszelgett. A gázkandalló melletti könyvespolcot téglákra rakott deszkákból tákolták össze.

– Sajnálom, szegényesen élek – tárta szét a kezét Guy. – Asszonytartás. Csak fizetem és fizetem. De a jövő hónapban

végre férjhez megy. Csupa ünnep!

– J. K. Rowling példáján hajlamos vagyok azt képzelni, hogy az írókat felveti a pénz – mondta Agatha.

– A világon az írók mindössze négy és fél százaléka tudja magát fenntartani az írásból. Nem lesz több bajom, ha az a céda férjhez megy. Italt?

– Igen, kérek. Mije van?

– Csak bor. Ajánlhatok egy finom Merlot-t.

– Jó lesz. Mi történt a vodkával?

– Miféle vodkával?

„Azzal, amitől bűzlesz”, gondolta Agatha.

– Csak vicceltem – mondta hangosan.

Guy a pulthoz ment, töltött egy pohár bort Agathának, aztán lehajolt a gázkandallóhoz, és bekapcsolta a készüléket a mű fahasábokkal.

– Gondoltam, itt otthonos lenne elfogyasztani a vacsorát.

Agatha lenézett a kis ablak mellett felállított asztalkára, amely két személyre volt terítve. Elfogta a klausztrofóbia. Mintha egy időhurok tartotta volna fogva egy diákszálláson. A könyvhalmok majd’ ledőltek a könyvespolcról, biztos volt benne, hogy kizárólag azok Guy saját tulajdonai.

– Meglep, hogy a testvére nem ajánlotta fel, hogy költözzön hozzájuk – jegyezte meg Agatha.

– Megkérdeztem őt. De azt mondta, szeretnének kettesben lenni. Azt hiszem, Molly nem kedvel engem, hogy őszinte legyek.

„Nyilván rámozdult a sógornőjére, és az visszautasította – gondolta Agatha rosszkedvűen. – Miért van az, hogy az

olyan nőket, mint magam is, arra nevelték, hogy ne bántsa meg a férfiegót? Pedig úgy megmondanám neki, hogy legszívesebben hazamennék!”

Charles az autójához ballagott a mircesteri parkolóban. Odapillantott a keskeny utcácskára, ahol Agatha irodája állt, és látta, hogy az ablakban ég a villany. Úgy döntött, benéz hozzá. De csak Tonit találta ott.

– Most akarom felhívni Agathát – mondta Toni. – Egy randin van.

– Ki a szerencsés lovag?

– Guy Harris, a tiszteletes öccse.

– Megvárom, míg felhívod.

Agatha épp azt mondta Guynak:

– Nézze, sajnálom, hogy ilyen nehéz anyagi helyzetben van. Hadd hívjam meg valahová vacsorázni, aztán ha rendeződnek a dolgai, maga is meghívhat.

Guy habozott egy pillanatig, végül így szólt:

– Ez roppant kedves magától.

– Egyébként mi lett volna a vacsora?

– Indiai tikka masala.

– Azt jól ismerem – bólintott Agatha. – Ötperces dobozos, mikrózható?

– Pontosan.

– Abból épp eleget ettem. Na, menjünk.

– Nem veszik fel – szorongatta a kagylót Toni. – Most már

aggódom.

– A címe megvan?

– Lehet. Megnézem Agatha számítógépén. Általában rögzíti mindenki lakcímét, amikor dolgozik egy ügyön.

Charles le-föl járkált.

– Á, itt van! – mondta Toni. – Swan Lane 50B. Nincs messze.

– Veled megyek – jelentette ki Charles.

De senki nem nyitott ajtót, amikor megnyomták a Harris feliratú csengőt. Charles bement az indiai boltba, és elmagyarázta, hogy az itt lakó író nővére miatt aggódnak, aki epilepsziás, és egyedül maradt, miközben az öccse egy dedikálásra ment, és ó, borzasztó fontos lenne, hogy ha Mr. Patelnek van itt egy kulcsa, azt megkaphassák. Mr. Patel odaszólt egy száriba öltözött törékeny kis teremtésnek, hogy vigyázzon a boltra, és aggodalmasan átsietett a bejárathoz Charlesékkal.

De amikor beléptek a lakásba, látták, hogy Agatha nincs sehol.

– Koszfészek – kommentálta a látványt Charles.

– Velem nem használni ilyen hang! – horkant fel Mr. Patel. – Olcsó. Mások kicsinosítják. Egy kis festék, ez-az. Ő nem csinál. Mondom neki, Mr. Harris, én úgy beszél magához, mintha a fiam lennél, aki nincs, ne járogassál abba a fogadóirodába.

– Ó, te jóságos ég – motyogta Charles. – Hova mehetett az a lökött tyúk?

– Guy vacsorázni hívta, úgyhogy valószínűleg étterembe

mentek – felelte Toni.

– Benézhetünk pár helyre.

– Sosem volt jó detektív, Charles. Visszamegyek az irodába, és körbetelefonálok.

Az irodából Toni jó néhány éttermet felhívott, de nem járt sikerrel. Charles feltette a lábát az asztalra, és a helyi lapot olvasta.

– Próbáld meg ezt – bökött rá egy hirdetésre. – Egy új olasz hely.

Agatha élvezte a vacsorát. Guy egy amerikai írói körútjáról mesélt neki szórakoztató történeteket.

– Úgy tudom, maga javasolta, hogy Rory vállalja el az itteni lelkészi állást – mondta Agatha. – Szegény Molly nyilván minél messzebb akart kerülni arról a helyről.

– Idehallgasson. Kérte, hogy erőszakolják meg. *Könyörgött* érte.

– Mi az ördögöt beszél maga? – kiáltott Agatha.

– Illegeti magát.

– Na de… Ó, az isten szerelmére. – Agatha egy pillanatig bűntudatosan nézett a tányér bolognai spagettire, aztán felállt, és Guy fejére borította az egészet.

Az üzletvezető sebesen közeledett.

– Hívja a rendőrséget! – kiáltotta Guy.

– Már megnyomtam a pánikgombot – sietett a válasszal az üzletvezető.

Charles és Toni a rendőrséggel egy időben érkeztek. Guynak peche volt, a rendőrségen épp aznap tartottak

oktatást a nemi erőszak áldozataival szembeni empátiáról. Abban sem volt szerencsés, hogy az étterem jókedvre derült közönsége egymás után készítette spagettis fejéről a fotókat. Az üzletvezető hamar felengedett. Agatha rögtön felajánlotta, hogy megtéríti a károkat. A férfi egyébként hallott a híres Mrs. Raisinről, és rájött, micsoda jó reklám ez az étteremnek, úgyhogy elállt a feljelentési szándékától.

– Én viszont nem állok el tőle! – kiáltotta Guy.

– Ó, én nem tenném, uram – szólt rá egy magas rendőr. – Ön azt állította, hogy a lelkész felesége, akin csoportos erőszakot követtek el, *megérdemelte*, hogy megerőszakolják.

Guy, akit legyűrt az ital és az indulat, könnyekben tört ki.

A rendőrök elvezették, közben azzal csitították:

– Most hazavisszük, és a legjobb, ha azonnal lefekszik.

Charles hazafuvarozta Agathát.

– Nem megyek be – mondta. – Feküdj le aludni.

– Próbálok. Csak éhes vagyok. Nem maradt időm enni.

A házba belépve Agatha megcirógatta a macskáit, enni adott nekik, aztán beletúrt a mélyhűtőbe, és előhúzott egy doboz indiai tikka masalát. „Na, ez jó – gondolta –, az istenek most biztos nevetnek rajtam. De akkor sem fogok mást keresni.”

Később a konyhaasztalnál ülve, miközben villáját a tányér fölé lógatta – a tartalma leginkább valami göröngyös narancsmasszára emlékeztetett –, hirtelen eszébe jutott valami. A gyilkosságok indítéka nyilvánvalóan a pénz. Azokat a boszikat valószínűleg már el is engedték. Guy

nyomorúságos körülmények között él. Vajon Margaret belengette a gazdagság ígéretét Guynak, csak hogy elhalássza őt a többiek orra elől?

Mindössze pár villányit evett, majd kikotorta a tányér tartalmát a szemétbe. Fáradtnak érezte magát, de biztos volt benne, hogy James hamarosan megjelenik. A helyszínelők itt dolgoznak a szomszédban, a házában. Agatha úgy döntött, megkérdezi őket, mikor várható James.

– Mr. Lacey ma a biztosító embereivel járt itt – felelte az egyik névtelen, fehér anorákos figura.

– Akkor még visszajön?

– Azt mondta, külföldön van munkája, és hogy ez a legjobb alkalom erre, még úgy is, hogy a biztosító felajánlott neki egy lakást Mircesterben.

Agatha bánatosan hazament. Egyre jobban gyötörte a magány.

Miután a cicák füle hallatára magára pirított, hogy ne legyen már ilyen anyámasszony katonája, elment lezuhanyozni, aztán ágyba bújt.

Furcsa zajra riadt hajnali kettőkor. Odalépett az ablakhoz, félrehúzta a függönyt, majd rémülten visszarántotta. Öt nő járt odakint körbe-körbe, kezükben magyalágakkal, és valami furcsa, földöntúli dalt kántáltak. Egy üstből zöld füst szállt felfelé.

Agathát elöntötte a harag, egész beleremegett. Bemasírozott a fürdőszobába, megtöltött egy vödröt vízzel, kinyitotta az ablakot, és a kántálók nyakába zúdította.

– Átkozott légy, átkozott légy! – visítoztak a boszorkányok.

Nemsokára megállt a háznál egy rendőrségi furgon, és letartóztatták őket.

Agatha lement a földszintre, hogy a csengetésre ajtót nyisson. Egy rendőr udvariasan megkérdezte tőle, óhajt-e zaklatásért feljelentést tenni.

– Még szép – válaszolta nyúzottan. – Ha fel kell vennie a vallomásom, jöjjön a konyhába.

– Hölgyem, meg ne fázzon. Talán jobb, ha felvesz valamit – mondta a rendőr a plafonnak.

Agatha halványkék miniháló ingjére felvett egy kabátot, és a konyhába vezette a rendőrt. Pár perc múlva újra csengettek, de Agatha megkönnyebbülésére csak Mrs. Bloxby volt.

– Az egész falu ezt beszéli – újságolta. – Tudta, hogy ezek az ostoba nők mind a Vidéki Nőszövetség tagjai? Sumpton Harcourt azelőtt egy barátságos falu volt.

– Csak felveszem ezt a vallomást, aztán nyugodtan csacsoghatnak a hölgyek – szólt közbe a rendőr.

– Fölényeskedő fafej – morogta Agatha, de szerencsére túl halkan ahhoz, hogy a rendőr meghallja. Végül aztán távozott. – Menjünk a nappaliba – mondta Agatha. – Van egy kis töményem.

– Nem volna jobb egy tea?

– Biztosan, de én még szeretnék aludni ma éjjel.

– Hát jó. Ha van egy kis sherryje, elfogadom.

Agatha elmesélte a balul sikerült vacsorát, aztán az ablaka alatt táncoló boszorkányokat. Végül ezt kérdezte:

– Miért csinálják? Nem veszik észre, milyen idétlenek?

– Általában valami drogot fogyasztanak. Hallottam egyszer egy előadást arról, hogyan terjedt el a seprűnyélen lovagló boszorkányok meséje. Az anyarozsban található vegyület hatása hasonló az LSD-hez. Ha ezt a seprűnyéllel bejuttatják a nők… szóval, *oda,* akkor jön a repülés. Mármint, ugye, így szokták mondani, amikor valaki elszáll a szerektől.

– Lehet, hogy nagyon hülye voltam… – mondta lassan Agatha. – Nekünk talán csak egy rakás bedrogozott, ostoba nő, de nagyon veszélyesek is lehetnek, amikor tele vannak nyomva szerekkel. Az egyik beleköpött az ételembe. Fel kellett volna jelentenem és bezáratni a kávézót. De nem akartam végigcsinálni a hercehurcát a hosszú kikérdezéssel, miegyébbel, úgyhogy hagytam, hogy Charles meggyőzzön és hagyjuk a csodába. Látja, még azt is megbántam, hogy zaklatásért feljelentettem őket, mert nem érik meg a bosszúságot.

A lelkészné elfojtott egy ásítást.

– Ideje mennem – vagy akarja, hogy maradjak?

– Nem, elleszek egyedül.

Mrs. Bloxby még visszafordult az ajtóból.

– Eszembe jutott valami. A macskákat Mrs. Simpson gondjaira kellene bíznia. Lehet, hogy megpróbálják ilyen módon is bántani…

Agatha elnyomta a borzongását.

– Holnap megkérem Dorist, hogy vegye gondjaiba őket.

Kilencedik fejezet

Másnap reggel Agatha átvitte a cicákat Dorishoz, majd hazament és összepakolt egy bőröndöt.

Toni épp akkor toppant be, amikor betette a kocsijába a csomagot.

– Bill Wong telefonált – újságolta Toni. – Aggódik maga miatt. Azt mondja, a boszorkányok itt kísértettek tegnap. Megőrültek ezek?

– Nem is olyan bolondok – ingatta a fejét Agatha. – Hallottam ma reggel egyikőjüket a rádióban. Úgy érzik, celebek lettek, és most nem tudnak betelni vele. Átköltözöm a George-ba. Csak idő kérdése, mikor szállja meg a sajtó a falut újra. Úgy érzem, üldöznek, Charles meg mostanában csak a fenekét vakarja. – Agatha szeme megtelt könnyel.

Toni komolyan aggódni kezdett. Mikor hullajtott valaha Agatha egyetlen könnycseppet is Charles miatt?

– Rendezkedjen be a George-ban – mondta Toni. – Ha bármire szüksége van az irodából, odaviszem. Simon még mindig epekedik Mollyért, ezt kihasználva el is küldhetné,

hogy megfigyelje a parókiát. Az az érzésem, ez az egész ügy valahogy az új tiszteletes körül forog.

Amikor Toni megérkezett az aktákkal az irodából, Agatha már elrendezkedett egy kényelmes szobában, ami szokatlanul tágas volt. Cotswolds hasonlóan régi, drága hoteleiben rendszerint kisebbek a szobák.

Agatha kávét rendelt mindkettőjüknek, és nekilátott gyorsan átolvasni a gyilkosságok anyagait.

– Azt hiszem, fel kéne keresnem ezt a testvérpárt, Bengy és Brenda Gentryt. Ott voltak Edward vacsorapartiján, aznap pedig, amikor Tiffany eltűnt, a kocsmában ültek a nővel. Van egy címem hozzájuk. Fox End, a boszorkányfaluban. Elküldted Simont, hogy kifigyelje, mi zajlik a lelkészlak körül?

– Igen, majd' kivitte az ajtót, és már robogott is a motorjával. Patrick hozzájutott valami érdekes információhoz?

– Nem igazán.

– Bosszantó – ingatta a fejét Toni –, hogy semmi nincs a kezünkben, ami a rendőrségnek. Csak a filmekben mondják az emberek a rendőröknek, hogy húzzanak el, ha bekopogtatnak. A valóságban mindenki belesápad a bűntudatba, és rögtön behívja őket teára.

– De nincs az a sok megoldatlan ügy sem, amivel nekik foglalkozniuk kell – mutatott rá Agatha. – Ha megittad a kávét, menjünk el ehhez a testvérpárhoz, aztán mondd el, mit gondolsz.

A Fox End egy „édes” kis házikó volt a tó túloldalán, szemközt a boszorkányok fájával. Rózsaszínre festették. Az udvarában műanyag kerti törpék díszelegtek. A kopogtató egy vigyorgó ördögfejet formázott.

– Már előbb is el kellett volna jönnünk – suttogta Agatha. – Furi alakok ezek.

– Szerintem meg nagyon is tipikusak – állapította meg Toni. – Magával ellentétben nekem túlságosan ismerős a műanyag kerti törpék világa. Anyám imádja őket.

Az ajtó mellett megtalálták a fehér csengőgombot. Agatha megnyomta, mire felcsendült az *English Country Garden* dallama.

Az ajtó hirtelen kitárult, és Brenda Gentry bámult rájuk.

– Nem veszek semmit – közölte nyersen.

– Én meg nem adok el – vágott vissza Agatha. – Agatha Raisin vagyok, már találkoztunk.

– Ó, jöjjenek be. Talált valamit? – Brenda hátravezette őket a konyhába. – Üljenek le. Csinálok kávét. Muszáj megkóstolniuk a morzsasütimet, messze földön híres. Rory azt mondja, *hihetetlen* finom.

– Hol van a testvére? – kérdezte Agatha.

– Az odújában. A Sumpton Harcourt-i boszorkányokról ír könyvet. Már rég be kellett volna fejeznie. Eladhattuk volna a sok kíváncsiskodónak, akik elárasztják a falut. Mit tagadjam, jól jönne a pénz. Azok a nyavalyás, bebetonozott családi vagyonkezelő alapok… Kezdetben kényelmesen éldegél az ember, semmi nem ösztönzi, hogy munkát találjon, aztán a megélhetés egyre drágább, de a befolyó

jövedelem meg ugyanannyi.

– Még mindig találhat magának munkát. Végezzen el valami tanfolyamot – javasolta Toni.

– Muszáj Bengy mellett lennem. Elveszne nélkülem. – Brenda arcán valami anyai szeretet ragyogott fel.

– Azon az éjszakán, amikor a vacsora volt – kezdte Agatha –, nem érzett valami különöset?

– Csak az olcsó bor hatását a gyomromban. Az étel is elég vacak volt, na és szegény Edward… nem százas az az ember.

Nyílt az ajtó, és Bengy lépett be. Toni igen vonzónak találta sűrű, szőke hajával. Agatha inkább nőiesnek látta. Elmélázott, milyen lehet egy ilyen férfi feleségének lenni. Lehet, hogy érdemesebb volna olyasvalakiben gondolkodni, aki nem annyira férfias, mint Charles vagy James? „Ó, persze – gúnyolódott egy hang a fejében –, együtt vásárolhatnátok kerti törpéket.”

– Mit gondol Margaret Darbyról? – kérdezte tőle Agatha.

– Nem túl sok jót. Belém volt zúgva, aztán átnyergelt Roryra. Nem hagyott nyugtot neki. „Megölöm ezt a vén banyát, ha nem száll le rólam!” – így dühöngött szegény tiszteletes. Hoppsz, ezt nem kellett volna mondanom. De hát Rory túl jóképű ahhoz, hogy vikárius legyen, a felesége meg egy farokcukkoló.

– Mocskos fantáziája van magának – közölte Agatha hidegen. – Fogadni mernék, hogy Molly visszautasította, ezért beszél ilyen gonoszul. Esküszöm, megmondom Rorynak, miket mond a feleségéről.

– Csak vicceltem – vágta oda élesen Bengy. – És nem fogok segíteni, ha maga fenyeget engem.

– Elnézést – visszakozott Agatha, kíváncsian pillantva a férfira. Az hirtelen rámosolyogott, ettől a sármos gesztustól ellágyult az arca, és Agatha azon kapta magát, hogy viszonozza. Vajon meleg? – tűnődött. Milyen lehet egy meleggel élni? Legalább nem kéne folyton a szexszel kapcsolatos hűhók miatt aggódnom, lábborotválás, testápolózás, minden nyavalyatörés. De szexet azért csak akarna. Bár talán egy ilyen Bengy-féle pasasról még az is kiderülhet, hogy aszexuális. Olyan androgün arca van.

– Nos, drágáim, nekem vissza kell mennem írni – jelentette ki Bengy. – Mi lenne, ha együtt vacsoráznánk ma este, Mrs. Raisin?

– Van egy ötletem – csillant fel Agatha szeme. – Meghívom magukat a nővérével. Mit szólnának ahhoz az új trattoriához Mircesterben?

– Csak én megyek – felelte határozottan Bengy. – Brendának sok dolga van. – A testvérek úgy néztek egymásra, mintha telepatikusan kommunikálnának. – De én hívom meg magát.

– Rendben – bólintott Agatha. – Találkozzunk nyolckor a helyszínen.

– Laza szerkó?

Agatha értetlenül meredt Bengyre, úgyhogy Toni lefordította neki:

– Arra kíváncsi, hogy a hétköznapi öltözék jó lesz-e.

– Igen, tökéletes.

– Szerintem rábukkantunk valamire – vélekedett Agatha. – Menjünk abba a vacak kocsmába.

Ahogy közeledtek a fogadóhoz, meglátták, hogy Simon épp belép oda, úgyhogy utánasiettek. Bent leültek az ablak mellé, Agatha mindenkinek rendelt egy italt. Kint halovány napsugarak csillantak meg a tó szélén formálódó jégszilánkokon.

– Ki szórakozott a fával? – kérdezte Agatha, aki csak most vette észre az ágakon a világos, nyers foltokat.

– Szuvenírvadászok – felelte Simon. Aztán vörösre váltott az arcszíne, amikor Agatha szimatolgatni kezdett.

– Szex! – jelentette ki. – Szexszagot érzek a levegőben. És nem én vagyok a forrása, nem is Toni… mit műveltél, Simon?

– Ez csak a maga piszkos fantáziája – morgott a fiú.

– Nem érted, hogy ez milyen fontos? – csattant fel Agatha. – Guy mondott valamit arról, hogy Molly megvezeti a férfiakat. Ha egy ilyen szirén, mint a tiszteletes felesége összevissza kokettál, az indíték lehet egy gyilkossághoz. Mi van, ha Margaret Darby tudott valamit?

Simon bohócarca hirtelen elkomorult. Felsóhajtott.

– Csak azért ugrottam be a parókiára, hogy letelepedhessek a lábainál – kezdte. – Tudom, hogy meg kellett volna próbálnom információhoz jutni tőle, de rám mosolygott és kávéval kínált. Aztán letörölgette a konyhaasztalt, és lenézett rá. „Mindig ki akartam próbálni” – ezt mondta. Aztán: „Gyere! Dobd le a ruhád.” Gyors volt, heves, aztán amikor végeztünk, megigazgatta a haját, és azt

mondta, el kell mennie valami vásárlást elintézni, csak csukjam be magam után az ajtót. Csak úgy futtában kapta fel a bugyiját meg a nadrágját, és már el is tűnt.

– Nimfomániás lehet – gondolkodott el Agatha. – Vajon tudja a férje? Aligha kérdezhetem meg. Majd Bengyből kiszedem ma este.

Agathának hirtelen eszébe jutottak Charles látogatásai a paplakban. Lehet, hogy…? Hát tényleg…? Felállt, kiment a női mosdóba, és tárcsázta Charles mobilszámát. Nem sűrűn fordult elő, hogy a férfi felvegye, de most beleszólt, és figyelmesen hallgatott, míg Agatha elmesélte Simon kalandját.

– Ahányszor ott voltam – mondta Charles –, a férje a dolgozószobájában volt, vagy jött-ment, és a nő egy szempillarezdüléssel sem jelezte, hogy kokettálni óhajt velem. Elveszthettem a vonzerőmet.

– Cccha! – ciccegett Agatha, azzal letette.

Estére harapósan hidegre fordult az idő, úgyhogy Agatha inkább melegen, mint divatosan öltözött fel a vacsorához. Ritkán ilyen zord a november. Az Orgona köz aszfaltján csillogott a fagy, amikor Agatha elhajtott James kagylóként bezárult, sötét háza előtt.

Izgatott várakozással nézett egy nagy tányér tészta elébe – legutóbb nem evett épp sokat, az öve is kényelmesen lazán ölelte körül a derekát. Fittyet hányva az olasz konyha szofisztikáltabb örömeire, Agatha egyszerűen egy bolognai spagettire vágyott.

Bengy már várt rá. Kék-fehér mintás pamutinget viselt, eperszín kordbársony nadrágot és kék kasmírkardigánt. A hangja és a modora meglehetősen nőies volt, de Agatha megérzése egyértelműen azt súgta, hogy nem meleg. Valami erős maszkulin jelleg ellensúlyozta a nőiesnek mutatott oldalát.

Miután kiválasztották az ételt és a bort, Agatha a gyilkosság előtti vacsora-összejövetelről kezdte faggatni.

– Elég szörnyű volt – idézte fel Bengy. – Úgy értem, Tiffany jó társaságnak bizonyult, de a bor rémes volt. Nem azért, mert kannás, én nem vagyok sznob, van néhány új-zélandi fajta például, ami egész jó, de ez savanyú volt, és szerintem még fel is vizezték. Az az igazság, a nővéremmel a hecc kedvéért mentünk. Annyira eltökélten játszották a vidéki nemes házaspárt, de aztán a móka komolyra fordult. Edward konkrétan nem normális. Tudja, Cotswolds lassan már olyan, mint egy kalandpark. „Találd meg, ki az Igazi Falusi!”, ez lehetne az új társasjáték.

– Szerintem a Sumpton Harcourt-i boszorkányok elnyerhetnék a címet – vélekedett Agatha.

– Azok is mind agyamentek. Kisebb vagyont kaphatnának, ha eladnák a házukat, ehelyett drogokkal kereskednek, amennyire én tudom. Mircester és Birmingham diszkóiban házalnak. Előre elkészítik az adagokat, meg varázsgombát árulnak, ilyesmik. És jó sokat kérnek érte. Láttam, hogy árulják a cuccot a folkfesztiválon, mind úgy voltak felöltözve, mint a három boszorkány a *Macbeth*ből, és az emberek azt hitték, valami legális tripre

fizetnek be a történelmi Angliába. Én mondom magának, Agatha, amikor a leigázott középosztályt halálra adóztatják, amikor az ember már nem ereszthet meg egy ír viccet, amikor ügyelni kell a szavainkra, nehogy megsértsük a politikai korrektséget, akkor a népnek jól el lehet adni a mi szép, zöldellő földünk mítoszát. Adják vissza az országunkat! Küldjék haza a bevándorlókat!

– A jóisten segítsen meg bennünket, ha mind hazamennek a bevándorlók – mondta Agatha. – Alig maradna szakorvos az országban. Persze maga is ironikusan mondta, nyilván.

– Hát persze – felelte Bengy lágyan. – Nem szokása merészen rendelni, igaz? Csak egy bolognai?

– Imádom – mondta Agatha. – De most meséljen nekem Margaret Darbyról.

– Mit mondhatnék? Az egyházközség vénkisasszonya. Már majdnem hozzáment egy csődörhöz Ancome-ból, de a nővére meglátogatta a pasast, mire az visszalépett.

– Várjunk csak egy kicsit. A férfi azt mondta, Margaret dobta őt.

– A kis hazug. Esküszöm magának, drágám, a nővére volt az. Tudom, mert történetesen megkérdeztem a fickót.

– Hogyhogy? – húzódott össze hirtelen Agatha maciszeme.

– Ancombe-ban jártam egy nap, belefutottam, és érdeklődtem, mikor lesz az esküvő. Erre azt mondja, az esküvő törölve. Rákérdeztem, miért, mire ő, hogy Laura Darby mondott neki valamit, és ezek után nem akar nősülni. Próbáltam kiszedni belőle, mit mondott Laura, de

nem árulta el. Most beszéljünk magáról. Meséljen a nyomozós kalandjairól!

Agatha általában szeretett hencegni, de most csak gépiesen megemlítette néhány esetét, míg magában egyre azt forgatta, amit Bengytől hallott. Laura nem akarta, hogy a húga hozzámenjen ahhoz a szerelőhöz. Margaret testvérének sok pénze volt, de mikor mondja egy kapzsi alak, hogy elég? Azt állította, ő az örökös, ám ez nem igaz. Margaret mindent a kutyaalapítványra hagyott. De Laura tisztában volt ezzel?

Elérkeztek a kávéhoz. Amikor Agatha elhallgatott, Bengy így szólt:

– Micsoda elbűvölő nő maga! Csak attól tartok, hogy most nagyon, nagyon dühös lesz rám, mivel…

– Otthon felejtette a pénztárcáját – fejezte be Agatha.

– Ó, istenem, hogy ennyire, ennyire megértő legyen valaki! Ki kell mennem a mosdóba.

Agatha kérte a számlát. Észrevette, hogy Bengy a szék támláján hagyta a zakóját, mivel meleg volt az étteremben. Kísértést érzett, hogy átkutassa a zsebeit, de inkább úgy döntött, felhívja Patricket.

Amikor a kollégája felvette, Agatha megkérdezte:

– Hallottál valamit a boncolás eredményéről?

– Melyikéről?

– Margaret Darbyéról.

– Már mondtam. Megfojtották.

– Egész véletlenül nem említették, hogy szűz volt-e?

– A hullaházban az utolsó gloucestershire-i szűznek

becézték. Még valami?

– Holnap hívlak.

Agatha kifizette a számlát, miután Bengy visszajött és folytatta a bocsánatkérést. Charles is mindig közli, hogy otthon hagyta a pénztárcáját, gondolta Agatha, és hirtelen ellenszenves lett neki Bengy, mert miatta gondolt rosszakat Charlesról.

Csak egy üveg bort ittak, nem akarták megkockáztatni a rendőri ellenőrzést. Agatha épp az autójába készült beszállni, amikor eszébe jutott, hogy kifogyott otthon a brandy. Charles szerette a brandyt. Azt nem ismerte be magának sem, hogy szívesen inna egyet, ha hazaér. Elsétált egy kis ázsiai boltig, ahol alkoholt is árulnak. Az üzletben ott találta Bengyt, amint épp a pénztárcáját nyitotta, hogy kifizessen egy üveg bort.

– ’stét! – rikkantott rá Agatha.

Bengy megpördült, az arca lángba borult.

– Becsúszhatott a kabátom bélésébe. Legközelebb tényleg az én vendégem! – Azzal kiszáguldott az üzletből.

Agatha vett egy üveg brandyt, és hazaindult. Arra gondolt, hogy a nőknek, ha pénzük van, sosem lenne szabad villogniuk vele és drága ruhákban járniuk, továbbá jól meg kellene válogatni a barátaikat. Az egyetlen jó dolog, hogy tudomása szerint nincs rokona. Az ember lapátra teheti a barátait, de a rokon, az tapad, mint a csiriz.

– Emlegetett potyaleső… – motyogta magában, amikor belépett a házba, és cigarettafüstöt szimatolt. Nem meglepő módon Charles a kanapén nyújtózott.

De Agathát túlságosan feszítette a sok új felfedezés, hogy összeakassza vele a bajszát. Miközben Charles elvette tőle a brandyt, és töltött két pohárral, Agatha beszámolt neki a furcsa ellentmondásról, ami a szerelő és Bengy története között feszült.

– Holnap majd elmegyünk és megkérdezzük – mondta lustán Charles. – Fáradt vagyok.

– Mit csináltál? – kérdezte Agatha, de Charles csak kiitta a poharát, nyomott egy puszit barátnéja arcára, és felment a lépcsőn.

Agatha ült, szorongatta talpas poharát. Valami enyhe, idegen illat áradt Charles ruhájából. Kivel lehetett? Nem volt joga rákérdezni. Egyetlen férfi fölött sem bírt befolyással. És szinte élvezve a mártírszerepet, elment lefeküdni.

Furcsa hangulatban ültek le reggelizni. „Nem én vagyok az oka – gondolta Agatha. – Bűntudata van valami miatt.”

– Hagyd abba – szólalt meg Charles váratlanul. – Kicsit másnapos vagyok, ennyi az egész.

De Agatha nőt szimatolt. Mrs. Bloxby azt mondaná erre a maga tapintatos, óvatoskodó módján, hogy ne üsse bele az orrát. De Agatha kezdte öregnek és slamposnak érezni magát.

Csengettek.

– Majd én kinyitom – állt fel Charles. – Csak óvatosságból, ha netán egy boszorkány lovagolt ide érted.

Egy nagy csokor vörös rózsával és fehér liliommal tért

vissza. Agatha elolvasta az üdvözlőkártyát. „Kérem, bocsásson meg, és vacsorázzon velem. Bengy.”

– Milyen szép! – lelkesedett Agatha. – Lehet, hogy nem is született lejmolós, mint te.

– És lehet, hogy gyilkos. Na, elég az ömlengésből a virágok fölött, induljunk.

Charles türelmetlenül várta, míg Agatha elrendezi a virágokat egy vázában, aztán elautóztak Ancombe-ba, John Hardcotte műhelyébe.

A szerelő először kitartott az eredeti sztorija mellett, mígnem Agatha jelezte neki, ha nem mondja el az igazat, kénytelenek lesznek jelenteni a rendőrségnek, hogy gyanújuk szerint hamis vallomást tett. Ha előáll az igazsággal, nem mennek a rendőrségre.

Hallották, ahogy a műhely hullámpala tetején kopogni kezd az eső. John Hardcotte leült egy felfordított olajoshordóra, és idegesen törölgetni kezdte a kezét egy koszos rongyba.

– Csak próbáltam megvédeni a jó hírnevét, ez az igazság – mondta. – A nővére volt, Laura. Eljött ide egy nap, és azt mondta, Margaret nem tud velem találkozni, mert beteg, és jobb, ha kiszállok. Én meg, csak úgy tréfásan, hogy ugyan mibe betegedett bele, de ő nem nevetett. Hanem azt mondta, hogy trippere van. El kellett hinnem neki. Mégiscsak a saját nővére… Úgyhogy megkértem, hogy mondja meg Margaretnek, nem akarom többet látni. Ő meg leíratta velem, hogy Margaret elhiggye. Ugyancsak fájhatott neki.

– Margaret Darby szűz volt – mondta Agatha.

Agatha mindeddig csak könyvekben olvasott olyat, hogy valakinek eltorzul az arca a dühtől, de most a két szemével láthatta. A férfi arca tűzvörös lett, a szeme összeszűkült. A szájából apró nyálgömbök pattogtak elő, ahogy azt sziszegte:

– Megölöm azt a ribancot! Mindenki azt hiszi, csak a pénzéért akartam Margaretet, de én szerettem őt. Szerettem, hogy egy igazi hölgy.

– Mit gondolsz? – kérdezte Agatha hazafelé az úton. – Kiteszlek a kocsidnál, én meg beugrom az irodába.

– Szerintem az igazat mondta. Kezd úgy festeni a helyzet, hogy Laura is lehet a gyilkos.

– Nem hiszem, hogy elég erős ahhoz, hogy felakasszon két holttestet a fára.

– Nekiszegezed a kérdést?

– Nem – felelte Agatha. – Figyelni fogom. Ha van valami köze a gyilkosságokhoz, nem egyedül csinálta.

– Igaz – bólintott Charles. – Kiszállok.

– Nem jössz velem?

– Van saját életem, Aggie. Menj csak a dolgodra.

– Az egyik elmegy, a másik jön – motyogta Agatha, miközben letekerte az ablakot. – Helló, Roy.

– Szabadságon vagyok – újságolta Roy. – Gondoltam, eljövök, megnézlek. Riporterek, valahol?

– Sumpton Harcourtban találsz párat. Nekem most van egy kis nyomoznivalóm.

– Elkísérlek.

– Jól van, szállj be. Oxfordba megyünk. Útközben elmesélem.

Roy csak félig figyelt Agathára, aki azt magyarázta, miért is jöttek Oxfordba. A főnöke, Mr. Pedman kitalálta, hogy Agatha reklámozhatna egy mini hangfelvevőt egy tévés reklámsorozatban. Roy biztos volt benne, hogy Agatha vissza fogja utasítani. Azt javasolta Mr. Pedmannek, hogy nyerjék meg inkább egy népszerű kémsorozat főszereplőjét, de Pedman eltökéltnek látszott, hogy Agatha kell neki.

– A legjobb PR-ügynök, akit a világ látott – jelentette ki, és Roy igyekezett leplezni a megbántottságát.

– Szóval – fejezte be a történetet Agatha –, unalmas nap elé nézel, Roy. Valójában miért jöttél?

– Hallottál már a „barátság” szóról?

– Ki vele! Mit akar Pedman?

Így hát Roy elmesélte.

– Nem – közölte Agatha. – Azok tűnnek fel reklámokban, akiknek már leáldozott, de nekem még fölfelé ível az utam.

– Saját kocsival kellett volna jönnöm – zsörtölődött Roy. – Vagy vonatra is ülhettem volna. Micsoda időpocsékolás.

– Ó, fogd már be, te tuskó. Laura itt lakik. Ki akarom figyelni, hova megy, kivel találkozik.

– Lehet, hogy nincs is itthon – nyafogott Roy.

– De igen. Láttam egy perccel ezelőtt az emeleti ablakban átsuhanni. Éhes vagyok. Menj, vegyél valami szendvicset vagy akármit, légy szíves.

– Oké. Milyet szeretnél?

– Sonkásat. És ha tudsz kávét is szerezni, egy fekete americanót kérek.

– Mindjárt jövök – mondta Roy. – Legalább elállt az eső.

Agatha várt. És várt. El nem tudta képzelni, mi az ördög történhetett Royjal. De Roy megütötte a főnyereményt. Belebotlott a legújabb James Bond-film forgatásába a Gloucester Green téren. A szünetben sikerült beszélnie a producerrel az új hangfelvevőkről, és hogy a kínai gyár hatalmas összeget áldozna rá, ha csak egy másodpercre is felvillanthatnák a masinát az új filmben. Eljött Roy nagy pillanata. Mr. Pedman már száguldott is Oxfordba, akárcsak a kínai cég ügyvezető igazgatója.

Az akció eredménye az volt, hogy Agatha elvesztette Laurát. Látta, amint elindult otthonról, de nem akarta Royt otthagyni valahol Oxfordban. Órákig várt, remélve, hogy Laura visszatér, aztán késő este lassan hazaautózott, és dühösen konstatálta, hogy Roy egyedül visszajöhetett Carselybe, mert már elvitte a kocsiját.

Mérges volt, hogy elvesztegetett egy napot. De ha meg is várja Laurát a házánál, lehet, hogy a nő csak behúzza a függönyt, és lefekszik aludni.

Időnként, ahogy most is, Agathának megingott saját képességeibe vetett hite. Rendszerint kérlelhetetlen, független, modern nőként látta magát. De a hazaúton már semmi másra nem vágyott, csak hogy jönne egy erős férfi, aki leveszi a válláról a terheket. Feminista énje hiába vetett be minden ellenérvet. Lehetséges, hogy ez az egész

romantikus képtelenség be van huzalozva a nők agyába? Csak azért van, mert a nők gyereket szülnek, te idióta! Gyerek… Egy fiú! Ha nem nyüzsögtem volna megállás nélkül, hogy megpróbáljak vagyont gyűjteni és felmászni a szamárlétra tetejére, most talán hazamehetnék a családomhoz. Ezt az otthonos gondolatot mindjárt követte egy zsarnoki, parancsolgatós férj sötétebb képe, aki pokollá teszi az életét. Nézd csak meg Jamest. Micsoda zsémbes vén fafejnek bizonyult.

Carselyben Agatha egyenesen a parókiára ment, és a lelkésztől kapott savanyú fogadtatás ellenére kényelembe helyezte magát a szalonban a tűz mellett, kezében egy pohár sherryvel.

– Megsajnáltam magam – szólalt meg Agatha.

– Amikor nincs férfi az életében, mindig sajnálja magát, Mrs. Raisin – emlékeztette Mrs. Bloxby. – Szüksége van álmokra.

– Ha már álmokról beszélünk, maga sosem akart karriert?

– Dehogynem. Nagyon ambiciózus voltam. Kitűnő minősítést kaptam Oxfordban, és úgy éreztem, a lábaim előtt hever a világ. De végzősként az évzáró bálon megismertem Alfot. Hát, így történt. Ő már akkor itt szolgált, néhány évvel korábban végzett. A barátai vitték magukkal a bálra. Három hónap múlva összeházasodtunk.

Agatha legszívesebben felkiáltott volna, „Így elfecsérelni, ami adatott!”, de tőle szokatlanul csendben maradt. Végtére is, a világ Mrs. Bloxbyjai a maguk előkelő múltjával mit sem

tudnak az áporodott odúkról, az éhségről, a követelőző ambícióról, hogy csináljon az ember valamit, bármit, ami kivezeti az élet patkánylyukából.

– Kezdjük a legelején – hallotta Mrs. Bloxby hangját.

– Hogy? Margaret Darbyval?

– Igen. Miért pont szegény Miss Darby az áldozat?

Agatha addig-addig fejtegette a történteket, mígnem kezdte Laurát és az elképzelt cinkostársát bűnösnek látni. Laura világossá tette, nem akarta, hogy a húga férjhez menjen. A mohóság nagy hajtóerő.

– Ne feledkezzen meg a boszorkányokról sem – emlékeztette Mrs. Bloxby.

– Egy csapat klimaxos nő, akik idétlenkednek.

– A gonoszt imádják. Bizonyos férfiak talán használják őket. Vagy nők.

– Mit tud Molly Harrisről? – kérdezte Agatha.

– Csak annyit, hogy átélt egy szörnyű traumát.

– Együtt vacsoráztam Guyjal, és lényegében azt állította, hogy Molly *könyörgött* érte – ekkor borítottam a fejére a spagettit.

– Ez valószínűleg annyit jelent, hogy Guy megkörnyékezte Mollyt, aki visszautasította – töprengett Mrs. Bloxby.

– Nem, ennél vadabb a helyzet. – Agatha elmesélte Simon kalandját a konyhaasztalon. Amikor a végére ért, Mrs. Bloxby eltűnődött:

– Kétségtelenül a televízió hibája.

– Miért?

– Senkinek nem jutna eszébe a konyhaasztalon szexelni –

ami egyébként nagyon nem higiénikus –, ha nem mutatnának ilyen jeleneteket annyi filmben. El tudok képzelni férfiakat, akik efféle hancúrozásra vágynak, de egy nőnek ehhez nimfomániásnak kell lennie.

Agatha horkantva felnevetett. Tudhatta volna, hogy egy olyan asszony, mint Mrs. Bloxby, aki már mindent látott és hallott, nem lepődik meg semmin. Az emberek olyanokat mondanak el a lelkészfeleségeknek, amit senki másnak nem mernének.

– Tudott volna ölni azért, hogy a férje ne jöjjön rá egy kalandjára?

– Nem hiszem. Az ilyen típusú nők gyakran azt szeretnék, ha rájönnének, aztán bántanák őket.

– Hát, ez Cotswolds! – siránkozott Agatha. – Az ideköltözésről szőtt álmaimban csak józan, illedelmes embereket láttam.

– Van azért belőlük is. Még egy sherryt?

– Nem, köszönöm. Megyek haza a cicákhoz.

Charles a kanapén ült, a levegőbe bámult, amikor Agatha belépett. Amaz hosszan nézte, beleszimatolt a levegőbe, érezte azt az enyhe illatot, és így szólt:

– Nálad mindig a pénzről szól a dolog. Ki az?

– Patricia Brent-Arthurton.

– Gazdag.

– Nagyon.

– Szép?

– Nem.

– Szexi?

– Nem.

– Szóval a pénzről szól.

– Agatha, neked fogalmad sincs, mit jelent földet birtokolni. Törjön le a kezem, ha egy holdat is eladok belőle. Vért izzadtam, hogy jövedelmezővé tegyem. És most valószínűleg búcsút inthetek az Európai Unió támogatásainak. Ráadásul ez a nő nekem biznisz.

– Nem értelek.

– Nagy összeget fizettek, hogy elvegyem őt.

– Miért?

– Mert terhes.

– Ez döbbenetes. Pénzt kérsz azért, hogy a nevedre vedd a saját kölyköd?

– Nem az én gyerekem. Valami spanyol pincéré, akit Angelnek hívnak. Benidormban ismerkedtek meg.

– Benidormban! Nem lehet túl kifinomult nő.

– Közönséges, mint a fene. Az apja egy self-made man. Roncstelepei vannak szerte az országban, meg szupermarketláncai.

– Nem tenné boldoggá ezt az Angelt, ha ő kapná a pénzt helyetted?

Charles sóhajtott.

– Még csak meg sem hallgatott semmilyen ajánlatot. Abban a pillanatban, hogy megkapta a levelet Patriciától a hírekkel, felszívódott. Az éttermet, ahol dolgozik, úgy hívják, Kis Anglia.

– Idefigyelj, Charles, ne csináld ezt. Én gazdag nő vagyok.

– Már aláírva, elrendezve, Agatha. Jó nagy hülye vagyok. Most már nem szállhatok ki belőle. Bíróságra vihetik az ügyet. Na, elmentem.

Úgyis már kikészítettek ezek a gyilkosságok, győzködte magát Agatha, amikor leintett egy taxit az Alicante repülőtéren, hogy az Benidormba vigye. Annyit tudott a városról, hogy dugig van turistákkal, és a népszerűsége ellenére valószínűleg az egyik legkevésbé elegáns célpont a világon.

A szállodája, amelyet Brit Élmény névre kereszteltek, a tengerparton állt. Kiderült, hogy speciális kedvezményekkel várják az időseket, így hát Agatha szinte fiatalnak érezte magát, amint áthaladt a csoszogós öregek között a hallban. A fiatalember, aki felvitte a csomagjait a szobába, egy vonzó, karcsú spanyol volt, a szeme határozottan kacéran csillogott. Szegény pára. Biztos csinál egy kis mellékkeresetet a turistákkal űzött entyempentyemből, gondolta Agatha cinikusan.

Nagyvonalú borravalót adott a fiúnak, és feltételezve, hogy tökéletesen beszél angolul, megkérdezte:

– Mikor van szabad estéje?

– Ma van, madam. Szeretne madam sétát, egy kis vacsorát, egy…

– Nem! Bár nyilván mindenki beszél angolul errefelé, mégis jobb volna, ha tolmácsot vennék igénybe. Hánytól ér rá?

– Tizennyolc száz órától.

– Az hat óra lesz. Találkozzunk a földszinten, elmegyünk meginni valamit, és akkor elmondom, mire lesz szükségem. Itt van száz euró előleg.

A férfi elvette a pénzt, kezet csókolt Agathának, és mélyen a szemébe nézett.

– Hogy hívják? – kérdezte Agatha.

– Manuel.

– Engem nem érdekel a szex, Manuel. Magánnyomozó vagyok.

– Igen, madam.

– Szólítson Agathának.

– Vettem, haver.

Agatha pislogott egyet, de annyiban hagyta.

Később rájött: nyomozói bemutatkozása arra ösztökélte Manuelt, hogy az amerikai zsarus filmek nyelvén kezdjen beszélni vele.

Amikor találkoztak a hotel előcsarnokában, egy idős nő – akkora műfogsorral, amelyet Agatha még életében nem látott – elkiáltotta magát:

– Jó pasit fogott ki! – A körülötte csoportosuló geriátriai részleg kuncogott, és egymást böködték.

Agatha oldalvást rápillantott Manuel helyes arcára. Csak nem szolgál ki öregasszonyokat is…

– Hol van az az étterem? – kérdezte Agatha. – Nem kéne taxival mennünk?

– Felejtős, pajtás. Itt van a sarkon.

Hideg szél fújt a tengerről. Agatha megkönnyebbült,

amikor befordultak egy védettebb mellékutcába.

– Először igyunk valamit – javasolta. – Mivel tolmácsolnia kell majd, jobb, ha előtte elmagyarázom a helyzetet.

Megálltak egy kisebb bárnál. Agatha gin-tonikot rendelt, és rögtön hunyorogni kezdett, ahogy belekóstolt. Úgy tűnt, egy rész tonikhoz három rész gint kevertek. Manuel kávét kért magának.

– Az ital hat nekem teljesítményre – jelentette ki.

– Az egyetlen teljesítmény, amit ma várok magától, az a fordítás – sietett tisztázni Agatha.

Manuel elvigyorodott, megvonta a vállát, és szemlátomást egy szót sem hitt a dologból.

Agatha elmagyarázta neki, mit szeretne, Manuel figyelmesen hallgatta, majd megszólalt:

– Ismerem ezt az Angelt. Én jobban kinézek, ugye? Szóval a lány jön hozzám, igaz?

– Nem. Egy kis szerencsével a gyereke apjához megy hozzá.

– Lehet, hogy meg sem találjuk – duzzogott Manuel.

– Ez esetben maga talán nem is kap több pénzt – jegyezte meg Agatha, maciszemét a férfi tekintetébe fúrva.

Manuel felemelte a kezét.

– Csak nyugi. Maga a főnök, lady.

A Kis Anglia egy sötét bárnak bizonyult, amelyet az angol zászló színeivel tapétáztak ki.

– Valami brit vezeti a helyet? – kérdezte Agatha.

– Azelőtt úgy volt – felelte Manuel –, de tönkrement, és

Angel bátyja megvette olcsón tőle. Bevezet egész napos angol reggeli, sült krumpli, ketchup, ilyesmi… A jég hátán is él. Eduardo Pereznek hívják.

Bementek a bárba, ahol egy atlétatrikós fickó a poharakat törölgette.

Manuel spanyolul beszélt hozzá. „Milyen komor a képe – gondolta Agatha az atlétatrikóst figyelve. – Amikor felderül, tudni fogom, hogy Manuel rátért a pénzre. Máris helyben vagyunk. Vigyorog, mint a vadalma.”

A férfi megkerülte a bárt, és kezet csókolt a látogatójának.

– Kedves hölgyem – turbékolta Eduardo. – Hadd kínáljam meg egy pohár sangriával. Az enyém a legjobb Benidormban. Tudja, az van, hogy Angel még nem áll készen anyagilag, hogy eltartson egy feleséget egy gyerekkel. Úgy éljek, hölgyem, a leány megesküdött, hogy tablettát szed. Az apja bosszúval fenyegetett, hát úgy döntöttünk, elrejtjük Angelt. De ha ez a Patríííszia talált egy angol Lordot, miért akarja még mindig a mi Angelünket?

– Nem Lord. Csak Sir. Hadd jöjjön el velem Angel Britanniába. Fizetek minden költséget.

– Várjon itt, visszajövök a válasszal. Kér addig egy angol reggelit? A ház vendége.

– Nem, köszönöm.

– Rendben. Manuel, tölts a hölgynek egy kis sangriát. Mindjárt jövök.

Manuel nyilvánvalóan nem hitte el, hogy szexuális szolgáltatásaira nem lesz szükség aznap este. Finoman megnyomta a lábával Agatha lábfejét, mire az sípcsonton

rúgta. A fiú felkiáltott.

– Van kint egy asztal – mutatott az utcára Agatha. – Megfulladok az olajszagtól. Ki az a szegény nő, akit a konyhán láttam robotolni?

– Brit. Előző tulaj felesége. Eduarddal alszik, amikor annak felesége nem akar. Ő csinálja az angol menüt. Látja? Az a két férfi is azt eszi.

Leültek a kinti asztalhoz. A vendégeknek itt vagy tetoválásuk van és kopaszra borotvált fejük, vagy járókeretük, morfondírozott Agatha.

Eduardo végül visszatért, nyomában egy férfival, akit Angel Perezként mutatott be. Agatha olyanforma fickóra számított, mint Manuel, de Angel a negyvenes éveiben járt, alacsony, inas, akrobatikus alkatnak látszott. Agatha elkérte a személyazonossági okmányait, aztán elsorolta a feltételeket. Angel elmegy vele Angliába, ahol találkozik Patriciával. Ha nem működik a dolog, Agatha fizet neki ötszáz eurót és az útiköltséget.

A két testvér hosszan pusmogott egymással, mígnem Agatha türelmetlenül talpra szökkent:

– Csak az időmet pazarolom magukkal.

Rögtön elfogadták az ajánlatot. Abban maradtak, hogy Agatha másnap ebédidőben felveszi taxival Angelt, és kimennek a reptérre.

A szálloda előtt Manuelnek adott egy újabb százeurást, aztán nagy nehezen lebeszélte róla, hogy kövesse őt a hotelszobába. Fent, a szobában leült az ágy szélére, kiszabadította a lábát magas sarkú szandáljából, és

elgondolkodott, vajon megőrült-e. Charles egy smucig haszonleső. Miért nem hagyja, hadd birkózzon meg ő a helyzettel?

Charles Fraith egyedül ült a könyvtárszobájában, gondosan bezárt ajtó mögött. A menyasszonya és annak családja Charles rezidenciáján készültek a nagy pillanatra. Tényleg szörnyen viselkedett Patriciával, de a nő szinte észre sem vette, annyira el volt foglalva azzal, hogy jól álljon neki a menyasszonyi ruha.

Aznap estére tervezték az eljegyzési partit. Annyira *sok* ez a nő – gondolta epésen Charles. A feneke akkora, mint a Ritz, na és azok az óriási mellek… Cipő nélkül volt száznyolcvan centi, és ezt görnyedt tartással próbálta ellensúlyozni, ezért folyton előreroskadt a válla. Charles brandyt nyakalt, hogy megbirkózzon az előtte álló estével. Tudta, ha felbontja az eljegyzést, Patricia apja bizonyosan bepereli. Szerezne valami sztárpszichológust, aki megállapítaná, hogy romba döntötték a lánya önbecsülését. Charles próbálta telefonon elérni Agathát, mivel rájött, hogy elfelejtette meghívni – vagy, súgta a tudata, szándékosan felejtette el.

Charles azt kívánta, bárcsak mégis befutna, és a csípős megjegyzéseivel egy kis bátorságot öntene bele. Biztosan kijelentené, hogy a lány külsejével nincs semmi probléma, és neki, Charlesnak nincs joga tökéletességet követelni valakitől, miközben ő maga olyan messze van attól.

A brandytől elbódulva Charles mély álomba szenderült.

Csak akkor ébredt fel, amikor Gustav, az inasa kinyitotta a saját kulcsával a könyvtárszoba ajtaját, és rázogatni kezdte őt. Figyelmeztette, hogy ideje felöltözni a partira.

– Még elutazhat Franciaországba ma este.

– Tudom. De szörnyű lenne, hogy bárhova futok, Damoklész kardjaként lebegne a fejem fölött a per.

Gustav gyengéden felsegítette gazdáját az emeleti hálószobába, és elkezdte előkészíteni az esti öltözékét.

– Tudja, Sir – szólalt meg –, gondolhattunk volna megoldásként Agatha Raisinre.

– Te ki nem állhatod.

– Az történt, hogy Hugginsék Ardens Grafton másik részéből felbéreltek egy PR-ügynököt, hogy segítsen pénzt csinálni az ingatlanjaikból. Ez néhány éve volt, de úgy bejött nekik az üzlet a birtokaikon sütött süteménnyel meg az egyéb ott készült árucikkekkel, hogy szinte kiárusítják a cornwalli hercegséget.

– Mi az ördögért nem mondtad ezt korábban?

– Csak a mostani szerencsétlen körülmények juttatták eszembe.

– Most már úgyis késő. Nem maradt más hátra, mint szembenézni a kivégzőosztaggal. De legalább a jegyesség kihirdetésével kezdődik a cécó, utána istenigazából berúghatok.

Amikor Charles a bálterem lépcsőjén araszolt felfelé, arra gondolt, vajon miért érzi úgy, mintha a vesztőhely dobogójára lépne. Patricia már várta, fehér selyembe

öltözve, ami körbefonta terebélyes testét. Holdvilágképe volt, és Charles bosszúságára rágózott. A vőlegényt elöntötte a fizikai undor. A menyasszony apja, Sydney Brent-Arthurton csatlakozott hozzá az emelvényen. Arcok tengere figyelte őket, Patricia barátai és családja az egyik oldalon, Charles vendégei a másikon. Kicsit távolabb hosszú büféasztal húzódott a terem szélén.

Sydney beállította a mikrofont a maga méretére, aztán jelzett a mögötte lévő kis zenekar vezetőjének. Dobpergés hallatszott.

– Barátaim! – kezdte a leendő após.

A bálterem másik végében ekkor kicsapódott a dupla ajtó, és egy hang azt kiáltotta:

– Patricia! Én vagyok az! A te Angeled! – A férfi mögött ott állt Agatha Raisin.

Te jóságos ég! Ez a nő szép is tud lenni – gondolta Charles, amikor Patricia arca nemcsak hogy kigyúlt a szerelemtől, de egyenesen ragyogni kezdett, majd a lány felkapta a szoknyája szélét, lerohant az emelvényről, végigfutott a termen, és a spanyol pincér karjaiba vetette magát.

Charles Sydney-t eddig csak gőgös, erőszakos emberként ismerte, de ezúttal össze volt törve.

– Most mit csináljunk? – kérdezte.

A rátermett Gustav azonnal megragadta a mikrofont, és bejelentette:

– A büfé nyitva! Szolgálják ki magukat! – Aztán Charleshoz fordult. – Talán átvonulhatnánk most a könyvtárszobába…

Agatha elmenekült. Úgy érezte, ez a Patricia megőrült. Miféle lány dobja Charlest egy spanyol pincérért? Ha még Angel úgy nézett volna ki, mint Manuel, csak-csak…

Odahaza a cicáit kereste, aztán eszébe jutott, hogy Dorisnál hagyta őket. Elfogta a magányosság. Odakint zúgott a novemberi szél, a falevelek az ablakra tapadtak, zörgött a nádtető.

Még csak este kilenc volt, de Agatha másra sem vágyott, csak hogy a fejére húzhassa a paplant és elaludjon.

Az éhségével sem törődött, úgy indult az emeletre, amikor csengettek. Nemrég felszereltetett egy videotelefont, amelyen látni lehet, ki áll az ajtóban. A képernyőcskén Gustav látszott.

– Akár túl is eshetek rajta – motyogta magában Agatha, amint kinyitotta az ajtót.

Gustav követte őt a konyhába, leült egy székre, és ünnepélyesen így szólt:

– Beszélnem kell magával.

– S jöve a prédikáció – sóhajtott Agatha.

– Van egy ajánlatom.

– Halljuk.

– Nem szeretném, ha a gazdám belemenne egy újabb elfuserált eljegyzésbe. Tehát jövedelmezővé kell tennie a birtokot. Magának kellene megmondani, hogyan.

– Ezek szerint felbontotta az eljegyzést?

– Ó, azt? Igen. Miss Patricia szerelmes a spanyolba. A papa vesz nekik egy éttermet Benidormban. Sikerült rávennem, hogy fizesse ki az eljegyzési partit. Nem volt

egyszerű.

– Oké. Így már könnyebb. Ami a maga tervét illeti, kutyafülét sem tudok a terményekről, birkákról meg más állatféleségekről.

Gustav szeme, az a fekete szempár, ami semmit nem árult el, most megállapodott Agatha arcán.

– Kiokoskodhatná. Hogy tudná Sir Charles rávenni az embereket, hogy fizessenek valamiért?

– Maga amolyan inasféle, nem? – nézett rá Agatha. – Akkor inaskodjon. Tegyen elém egy kávét, sajtos pirítóst, és akkor talán eszembe jut valami.

Gustav levette a zakóját, és munkához látott.

– Igazából nem vagyok inas – szólt hátra a válla fölött, miközben bekapcsolta a kávéfőzőt. – Sokoldalú a tevékenységi köröm. Más szavakkal, e mostani nehéz időkben a személyemben többféle szolgáltatás van egybegyúrva.

– Amerikában egy vagyont kereshetne.

– Sok szabadidőt kapok, és Sir Charles vett nekem egy Harley-Davidsont, amit jobban szeretek bármilyen nőnél – mi okom volna elmenni?

– Miért rám gondolt? – kérdezte Agatha.

Gustav elmesélte a földtulajdonosokat, akik felbéreltek egy PR-tanácsadót.

– Ha kihúzom a bajból Charlest, nekem mi jut ebből?

– Minden bevétel egy százaléka, életre szólóan.

– Mi volt azelőtt az a csúnya viktoriánus ház?

– Egy Tudor-épület, Cater Thompsoné.

– Az ki?

– A Pokol Tüze Klub tagja, feketemiséket és orgiákat rendezett.

Agatha cigarettára gyújtott.

– Nincs véletlenül egy képe róla?

– A padláson biztosan.

– Nézze, Gustav, tudom már, hogy lehet megpörgetni a szerencsekereket, de rá kell vennie Charlest, hogy hozzon össze az ügyvédeivel. Aláírt szerződést akarok, mielőtt bármit csinálnék.

– Rendben. De az ötletnek elsőrendűnek kell lennie.

Agatha elvigyorodott.

– Ha PR-ról van szó, én elsőrendű vagyok. Most pedig viszlát.

Tizedik fejezet

Ám úgy alakult, hogy még több hét telt el, mire Agatha találkozott Charles ügyvédeivel. A nyomozóirodát elárasztották a munkák, és Charles a gyilkosságokkal együtt feledésbe merült. A szokásos napi betevőt jelentő megbízások sora: bizonyítékgyűjtések válásokhoz, elveszett házi kedvencek és elcsavargott gyerekek felkutatása, ipari kémkedések, bolti tolvajlások. A helyzetet Patrick oldotta meg, amikor szerzett két másodállású nyomozót – nekik hozzáférésük volt a rendőrségi aktákhoz, így rekordidő alatt számos ügyet felgöngyölítettek Agathának. Amikor ő végre szusszanni tudott egy kicsit, felhívta Gustavot, és megkérte, hogy szervezze meg a találkozót az ügyvédekkel. Gustav azonnal el is intézte másnap délután három órára.

Agatha megköszönte a két nyomozó munkáját, és mindketten kaptak egy kis bónuszt. Mielőtt elköszöntek volna, még megkérdezte őket:

– Nincs valami ötletük a boszorkányok fájánál elkövetett gyilkosságokkal kapcsolatban?

Az idősebbik elgondolkodva ráncolta a homlokát, majd így szólt:

– Mindig van egy kérdés, amit elfelejtünk feltenni – egy olyan, ami egészében megoldhatná az ügyet. Próbáljon erre a kérdésre koncentrálni.

Amikor másnap elindult, hogy találkozzon Charles birtokán az ügyvédeivel, Agatha egyre jobban bosszankodott a barátja miatt. Úgy érezte, túl sok pénzt és időt fecsérelt már rá. A csúnya házhoz vezető hosszú bekötőúton akaratlanul is előjöttek az emlékek, mennyire lenyűgözte az első találkozás Charlesszal, hogy izgult, mit vegyen fel, és milyen szörnyen rettegett, hogy régi birminghami dialektusa felüti majd csúnya fejét és előtüremkedik a gondosan ejtett magánhangzói közül.

Gustav bekísérte a könyvtárszobába. Agatha szeme a két ügyvédről – a megjelenésük alapján legalábbis annak néztek ki – az intézőre, James Blessopra siklott, akivel már találkozott, majd újra Gustavra nézett, és azt kérdezte:

– Hol van Charles?

– Sir Charles – felelte Blessop – pihen ma délelőtt. Kínzó másnaposságra panaszkodik.

– Akkor mondja meg Sir Charlesnak – közölte Agatha –, hogy leszámlázom neki az elpazarolt délelőttömet, hogy idejöttem, illetve a spanyolországi utam költségeit is. Ezt a pimaszságot!

Gustav hiába könyörgött, hogy várja meg, míg megpróbál kapcsolatba lépni Charlesszal, Agatha kiviharzott, és

elhajtott Oxfordba. A fenébe Charlesszal! Mi az a kérdés, amit nem tett fel? Tulajdonképpen nem kérdezte meg Laurát, hogy megölte-e a testvérét. De miért nem? Hacsak Laura nem tart egy szelídített bérgyilkost a hátsó szobájában, neki magának nem lehetett ereje legyűrni a húgát. Agatha letörölt egy könnycseppet. Azt remélte, Charles hálásan fogadja majd. Túl sokat vár?

Hirtelen nevetségesnek érezte magát, és ez a megmentésére sietett. Az élet nem lányregény. Azt várja Charlestól, hogy megváltozzon egy rendes nő szerelme miatt? És ő, Agatha Raisin még csak ilyen rendes nőnek sem minősül? Megrázta magát. El kell felejtenie Charlest. Valahol, széles e világon van számára egy férfi. A romantika nem halt meg. Csak hibernálódott. Mint a természet télen.

Immár sokkal vidámabban leparkolt Laura háza előtt, és becsöngetett. Majd várt. És várt. Egy üres sörösdoboz gurult végig az utcán, nyomában őszi levelek forgataga. Agatha felismerte Laura kocsiját. Ha gyilkos nem is volt a nő – de áldozat? Mi van, ha odabent fekszik a földön, szétroncsolva, holtan?

Agatha lenyomta a kilincset. Az ajtó zárva volt. Felső részében osztott üvegbetét. Agatha visszament a kocsihoz, kivett a csomagtartóból egy kerékcsavarhúzót, majd az ajtóhoz visszaérve beverte vele az üveget. Óvatosan benyúlt, elfordította a zárat. Végignézte a földszintet, a nappalit, az étkezőt, a konyhát és a dolgozószobát, majd felment a lépcsőn. Egy fürdőszoba, mellette vélhetőleg egy

vendégszoba, majd még egy ajtó. Agatha belökte, és a döbbenettől elakadt a lélegzete.

Laura a földön feküdt, teljesen felöltözve, a keze a mellén összefonva. Arca, mintha halotti maszkot viselne, olyan hófehér. Agatha letámolygott a lépcsőn, ki az utcára, majd hívta a rendőrséget. Öt perc alatt ott voltak, de Agatha úgy érezte, fél órája vár.

A rendőröknek eldadogta, hogy Laura halott.

– Várjon itt – rendelkezett az egyik közeg.

Agatha borzongott, két karjával átfogta magát. Aztán rémülten kapta fel a fejét egy sikolyra, ami a ház emeletéről jött. Az egyik rendőr megjelent az ajtóban, és a betörött üveget nézte.

– Miss Darby él. Egy kozmetikai arcmaszk van rajta. Egy perccel ezelőtt kinézett az ablakon, hogy beazonosítsa, ki maga. Először Madame Clouseau-nak[{8}] nevezte önt, majd közölte, hogy ön egy bizonyos magánnyomozó, Agatha Raisin. Mint mondja, nem tesz feljelentést, de az ajtó megcsináltatásának és az üvegcserének a számláját elküldi önnek. Most meg kell kérnem, hogy jöjjön be velünk az őrsre, ahol felvesszük a vallomását.

Mire Agatha visszaért Carselybe, újra fortyogni kezdett Charles miatt, sőt, a harag nyílt lángja csapott fel benne, amikor ott találta barátját a kanapén szunyókálva, hasán a kinyújtózó cicákkal.

Kiment a konyhába, elővett a hűtőből egy palack ásványvizet, visszament a nappaliba, és Charles arcába

locsolta az egészet. A férfi köpködve ült fel, miközben a macskák lerepültek róla.

Charles elővett egy zsebkendőt, kényesen szárítgatni kezdte az arcát, majd a ruhájáról itatta fel a vizet.

– Ribanc – jegyezte meg.

– Önző, egoista dög – replikázott Agatha.

– Hoztam valamit. – Charles lekotort a földre a pamlag mellé, és felemelt egy kétliteres pezsgősüveget, a nyaka körül rózsaszín selyemszalaggal.

– Legmélyebb köszönetem, Aggie. A könyvelőmmel megbeszéltem, hogy kifizeti neked a spanyolországi költségeket, úgyhogy küldheted neki a számlát, és ne nézz rám ilyen morcosan, hanem vegyél elő két poharat.

– Miért nem voltál ott a megbeszélésen?

– Elmentem ezt megvenni neked. Találkoztam egy régi iskolai cimborámmal, és elbeszélgettünk. Tölts egy kis pezsgőt, Aggie.

– Tölts magadnak – mondta Agatha. – Fáradt vagyok és kikészítettek. Meggyújtom a tüzet.

A gyújtóst már bekészítette a takarítónő, Agatha rádobott egy égő gyufát, aztán leült a sarkára, hogy nézze a fellobbanó lángokat. Végül beleroskadt az egyik fotelba, és lerúgta a cipőjét.

Charles a kezébe adott egy pohár pezsgőt, majd leült a földre Agatha lábához.

– Mondd el.

Így aztán Agatha elmesélte, hogyan hitte Laurát halottnak, mire Charles kiköpte a pezsgőt a nevetéstől.

– Örülök, hogy viccesnek találod – zsörtölt Agatha.

– Hát, ez tényleg az. Na és, minden idők legnagyobb PR-osa, mi a nagy ötleted a házamhoz?

– Legszívesebben azt mondanám, hülye lennék elárulni neked – motyogta Agatha.

– Igyál még egy kis pezsgőt, és kezdjük újra a napot.

– A padlásodon ott van Cater Thompson.

– A tiéden meg denevérek. Miről beszélsz?

– Ez a Cater a Pokol Tüze Klub tagja volt, a régi Tudor-épületben lakott, és mindenféle rosszaságokat művelt. Szóval, az első lépés egy gyertyafényes adománygyűjtő parti megszervezése a Vöröskereszt javára.

– Minden évben szervezek valamit a Vöröskeresztnek, mi ebben az új?

– A bálteremben tartod a partikat, igaz?

– Igen.

– És van az az álközépkori, balusztrádos galériád fent, igaz?

– Igen, és?

– A padláson ott porosodik a vén himpellér portréja. Olyan hologramféleséget kell csinálni belőle. Akaszd ki a képet azon a galérián. Ne költs túl sokat gyertyára, minél árnyékosabb legyen a terem. Elektromos fény nem kell, csak az az egy, ami majd Cater portréját világítja meg hátulról. Ismersz valami színésznőt?

– Bethany Crosst. Amolyan harmadik szolgálólány a Royal Shakespeare Companynál.

– Ilyesmire gondoltam. Amikor felkapcsolódik a lámpa, a

színésznő felmutat a képre, és sikítani kezd. Első pillantásra egy áttetsző, remegő szellemkép lesz. A sajtót is meg kell hívni az estélyre – a bor és a sajt megteszi a hatását. Várd meg, míg a szellem híre elterjed, aztán hirdess vezetett sétákat a házban, tíz fontért fejenként.

Agatha töprengett egy kicsit, majd így folytatta:

– Gondoskodj egy ventilátorról is. Mielőtt a színésznő meglátja a szellemet, mindenki érezheti a váratlan hideg fuvallatot. Ha beválik, még ajándékboltot is nyithatunk Catert ábrázoló képeslapokkal, bögrékkel meg konyharuhákkal. De négy százalékot akarok, nem egyet.

– Te mohó dög!

– Smucig.

– Üres a poharad, Aggie.

– Mondd meg nekem, Charles, milyen kérdés lehet, amit nem tettem fel…

– Hogy elveszlek-e feleségül?

– Ne ízetlenkedj. A gyilkosságokkal kapcsolatban. Egy nyomozó azt mondta, arra a mindennél fontosabb kérdésre koncentráljak, amit még nem tettem fel.

– Hozok egy darab papírt, és lássunk neki – indítványozta Charles. – A legkevesebb, amit megtehetek, miközben te egy százalékért fogsz robotolni.

– Négyért. Ne próbálj átverni.

– Jól van. Itt a papír, itt a toll. Kezdjük Sir Edwarddal.

– A pasas őrült, úgyhogy azt kérdezném tőle: Mi történt magával a dzsungelben?

– Nem rossz – bólintott Charles. – Mollytól mit kérdeznél?

Agatha fogta a pezsgősüveget, és töltött magának még italt.

– Ehhez mit szólsz: Csak egy szimpla kurva vagy, vagy gyilkos is?

– Túl nyers – húzta el a száját Charles.

– Laura Darbytól: Megölte a húgát?

– Ez tetszik – bólintott Charles.

– Nem kérdezhetem meg tőle, beperelne.

– Az autószerelőtől: Margeret nem a maga zsánere volt, úgyhogy a pénzről kellett szólnia az udvarlásnak. Amikor Margaret közölte, hogy nem hagy magára semmit, annyira bedühödött, hogy megölte?

– Azt hiszem – mondta Agatha –, rosszul közelítjük meg ezt a dolgot. Szerintem a nyomozó olyasféle kérdésre gondolt, amit *magamnak* nem tettem még fel.

– Aludjunk rá egyet – ásított Charles. – Ha veled alhatnék, lehet, hogy beütne nálam a nagy ötlet.

– Inkább én ütnék be neked – mutatta az öklét Agatha, leküzdve sóvárgását az összebújás után.

Másnap a porszívó hangjára ébredt. Nagy nehezen magához tért, bosszankodva, hogy nem állította be az ébresztőórát. Aztán eszébe jutott, hogy szombat van, rendszerint ilyenkor vesznek át Tonival néhány ügyet, ami nem szokott tovább tartani egy óránál. A porszívó leállt. Agatha hallotta, amint Doris és Charles beszélgetnek, de nem tudta kivenni, miről. Felkelt, lezuhanyozott, felöltözött, majd lement a földszintre, de eszébe jutott, hogy nem

sminkelte ki magát.

Előkapta az általa gyorsszerelő-készletnek nevezett kistáskát a konyhaszekrényből, és nekilátott kikészíteni az arcát.

– Nem túl higiénikus – húzta el a száját Charles. – A pamacsodról a croissant-omra szállt a púder.

– Akkor fújd le – vetette oda Agatha. – Adsz egy croissant-t nekem is?

– Itt van a zacskóban az asztalon.

– Kösz.

– Csinálhatnánk valami jó kis mókát ma – szólt Charles.

– Nem vágyom rá, drágaságom.

– Akkor nem, te kimázolt vén tyúk. Csak vicceltem! Ne vágd hozzám a kávéskannát. Tegnap késő este felhívtam Gustavot az ötleteddel, kezdetnek hoz egy bűvészt. De őt valami másra akarom használni. Szeretném, ha ráijesztene a Sumpton Harcourt-i boszorkányokra, úgy, hogy azok elkotyogják, mit tudnak a gyilkosságokról. Nyilván szeretnéd megbosszulni, amit veled tettek. Letartóztatták egyáltalán őket amiatt, hogy tűt döftek a nyakadba?

– Nem. Nem volt bizonyíték. De egy próbálkozást megér ez a bűvészes ötlet.

– Hamarosan itt kell lennie.

– Belegondoltál valaha, Charles, ha egyszer megnősülsz, a feleséged talán nem fog rajongani azért, hogy Gustav mindenütt ott van?

Csengettek. Charles ajtót nyitott, és Gustavval tért vissza.

– Hol az a bűvész? – kérdezte Agatha.

– Jock majd ezután jön.

– Jock? Nem egy kimondott bűvésznév – húzta el a száját Agatha.

– A fellépésein a Nagy Mágusként hirdették. Még most is ezen a néven fut, csak Európában kell hakniznia, mióta a varietéket bezárták – mondta Gustav. – Mrs. Raisin, rúzsos az arca.

Agatha ijedten sikkantott, majd úgy döntött, felmegy az emeletre, és az egész sminkjét rendbe szedi. Ki tudja? Ez a Jock még vonzó is lehet.

A hálószobájában leült a fésülködőasztalhoz. Viktoriánus darab volt, Agatha már feladta, hogy a fürdőszobai nagyítótükröt használja – túl lehangoló belenézni, mazochista dolog. Belepillantott a fésülködőasztal tükrébe, mire egy fehér arc torz és gúnyos vigyorral meredt rá.

A következő pillanatban Agatha velőtrázó sikolyt hallatott. Charles végigrohant a lépcsőn, feltépte az ajtót, mire Agatha a karjába vetette magát és a tükörről dadogott valamit. Charles határozottan félretolta, belenézett a tükörbe, de nem látott mást, csak a saját arcát. A tükör egy komód tetején állt. Charles hirtelen áthajolt a komódon, és szembe találta magát egy aprócska ember kísérteties arcával.

– Tehetek valamit magukért? – kiáltott a földszintről Gustav.

– Hívd a rendőrséget! – kiáltott vissza Charles.

– Ő Jock! – jött Gustav hangja. – Meg akarta mutatni Mrs. Raisinnek, milyen káprázatos tud lenni.

– Szívrohamot is kaphattam volna! – sivította Agatha. – Fogja a maga drágalátos Jockját és b…

– Várj egy kicsit, Aggie – állította le Charles. – Ha rád ennyire a frászt hozta, gondolj bele, hogyan hatna egy rakás bolond boszorkányra.

Agatha lehajtott fejjel állt.

– Most már kijöhetek? – kérdezte egy panaszos hang a komód mögül.

– Jöjjön – morogta Agatha. – De ne merészeljen még egyszer rám ijeszteni.

Amikor Jock előmászott, egy alacsony, cingár fickó állt előttük.

– Szóval – nézett végig rajta Agatha –, hogyan csinálta?

– Charles nyitva hagyta az ajtót, amikor Gustavot beengedte – magyarázta Jock. – Felosontam a lépcsőn, megvizsgáltam a tükröt. Már csináltam ezt a kunsztot azelőtt, kivettem az üveget, aztán hajrá.

Agatha Charlesra meredt.

– És te ebben benne voltál, Charles. Semmi mást nem akarok, csak megszabadulni ettől az ügytől, és… és… – Agatha sírva fakadt.

– Úgy nem fogsz tőle megszabadulni, ha bömbölsz, mint egy csecsemő – szólt rá Charles. – Szedd össze magad.

Agatha teljes erőből orrba vágta, mire Charles felkiáltott fájdalmában.

A konyhában búskomor társaság gubbasztott. Gustav kávét szolgált fel brandyvel keverve. Agatha morózusan ült,

Charles dühös volt és fájó orrát pátyolgatta, Jock pedig fejben megduplázta a fizetségét.

Miközben a kávéba kevert brandy lassan felmelegítette, Agatha eltöprengett, ha Jock trükkje őt ennyire megrémítette, mit okozhat egy csapat könnyen rászedhető nőnél?

– Jól van – mondta vonakodva. – Magáé a munka. Kap egy alapdíjat, de bónuszt csak akkor, ha tényleg megrémülnek.

Agatha kinyitotta a laptopját, és elolvastatta Jockkal a feljegyzéseit az anyáról és a lányáról, akik a Sumpton Harcourt-i kávézót viszik.

– Josie és Tracy Fawkesnak hívják őket, ugyanúgy, mint Guy Fawkest. Korábban marihuánatermesztésért emeltek vádat ellenük. Josie anyja volt az egyik nő a boszorkánygyülekezetből, amit nevetségessé tett évekkel ezelőtt a *Picture Post*. Még három boszorkány van a brancsban, akiről tudunk, őket mind letartóztatták, amikor engem megtámadtak. Mikor lát munkához?

– Most azonnal. Fel kell térképeznem a kávézót és a lakóhelyeiket.

– Phil Marshall, az egyik nyomozóm csinált fotókat róluk – mondta Agatha, és megnyitotta a képeket a laptopján.

Miután Jock alaposan megnézte a képeket és jegyzeteket csinált, Agatha aláíratott vele egy nyilatkozatot, miszerint csak sikeres akció esetén kap komolyabb díjazást, Charles pedig tanúként szignálta.

Jock felment a fürdőszobába, hogy lemossa magáról a zöldesfehér arcfestéket, amit Agatha ijesztgetéséhez

használt.

Agatha le-föl járkált a konyhában.

– Remélem, nem fog valamelyikük szó szerint halálra rémülni. Szörnyű egy páros, de nem szeretném, ha haláleset száradna a lelkemen.

Gustav lopva Agathát figyelte. Az biztos, hogy nem akarja ezt a nőt a főnöke feleségének, és a múltban meg is tett mindent, hogy ez ne következzék be. De tagadhatatlan, hogy valami működik kettejük között. Befejezik egymás mondatait. Amikor Charles Agatha válla fölött áthajolva valamit megnézett a laptopon, egy gyors puszit nyomott a nő arcára, az pedig rámosolygott.

– *Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől* – szólalt meg Gustav.

– Olyan vagy, mint Jeeves – nézett rá Charles. – Most épp miért idézed a Bibliát?

– Csak a boszorkányokra gondoltam – felelte Gustav, holott valójában egy később lehetséges Charles–Agatha-felállás járt a fejében.

– Nem hagy nyugodni, mi lehetett az a drog, amivel téged kiütöttek – fordult Agathához Charles. – Tudod, mi volt?

– Valami randierőszak-drog. Amúgy autógumi-tisztításához vagy valami ilyesmihez használták régebben. Úgy tudom, kivonták a forgalomból.

– Az Gina lehetett, GHB. Meg is ölheti az áldozatát, ha túladagolják. Ez zavar engem. Arra számítana az ember, hogy valami saját termesztésű növényi drogot vetnek be, vagy egyszerűen fejbe vágják az áldozatukat. Margaret

Darbyt megfojtották, azt a rendőrt leütötték és vízbe fojtották. Valahogy nem tűnik a boszorkányok művének.

– Hát, nekem igen – vágta rá Agatha. – Úgy látszik, meggondoltad magad, pedig ez az egész boszorkányijesztgetés a te ötleted.

Josie és Tracey Fawkes lerántották a külső acélredőnyt a kávézó bejáratán, aztán vacogva visszahúzódtak az üzletbe.

– Ha valaki globális felmelegedéssel gyün itt nekem, megátkozom – jelentette ki Tracy.

Az anyja kitöltött egy-egy pohár portóit.

– Fenékig, te lány! Elmenjünk megint ahhoz a Raisinhez?

– Ne. A rendőrségből elég vót. Mi van vacsorára?

– Már mondtam. Hol kószál az eszed? Elcsórtam a vikáriusék egy csirkéjét. Az a süket Molly próbálkozik a tartásukkal. Szép darab sült csirke lesz, bár magamba' én nem így hívom, hanem ahogy fiatalkoromba' neveztük, tiknak.

– Jól van má', mutter, ki a fenét érdekel, mi vót a te fiatalkorodba'? Ez meg… ez meg micsoda?

– Mi micsoda?

– Valamit hallottam föntrő'.

– Megmondom én neked, mit csinálj, lányom. Menj át a kocsmába egy kis elővacsorára. Jem Thatchell kedvel téged és szép, rendes tanyája van. Kend ki egy kicsit magad.

– Jól van, mutter.

Tracy felment a tetőtéri hálószobájába. Leült a fésülködőasztalhoz, és elővette a szépítőszeres dobozát. Az

asztalon álló tükrének két oldala volt, egy nagyítós és egy sima. Most nem akarta nagyítóban nézni az arcát, ezért átfordította a tükröt a sima felére. Az értékes Dior alapozókrém után kutatott a sminkek között, amit még a mircesteri Harvey'sból lopott. Felállt, és kikiáltott az ajtón.

– Anya! Elvitted az alapozóm?

– Hogy a fenébe vittem vóna? – kiáltott vissza az anyja.

Tracy vissza akart ülni a tükör elé, amikor meglátta a Dior-tégelyt. Begurult a szoba egy távoli sarkába.

Türelmetlenül felkapta, és visszaült a helyére.

Lecsavarta a tégely tetejét, kent a krémből egy kicsit a kezére, és előrehajolt a tükörhöz. Később az egyik szomszéd elmondása szerint Tracy akkorát sikított, hogy ilyet még azok a vadnyugati amerikai vonatok sem tudnak füttyenteni, amiket a tévében lát az ember.

Tracynek úgy tűnt, valami pokolbéli démon néz rá vissza lángoló szemekkel. Az anyja felrohant a lépcsőn. Eltartott egy darabig, mire Mrs. Fawkes le tudta csendesíteni reszkető, összevissza beszélő lányát. De amikor kihámozta a szavaiból, mi történt, a tükörhöz lépett, és azt suttogta:

– Te vagy az, Uram? – De csak saját tükörképe nézett vissza rá. – Semmi sincs itt – morogta a lányának. – Szellemeket látsz.

– Jaj, anya. Félek. Gondolod, hogy a Mester büntet minket? Sose kellett volna megidéznünk.

– Holnap is megidézzük, ahogy mindig. Majd meglátod. Minden rendben lesz, te lány. Gyere. Hagyd a kocsmát. Ez a csirke jól néz ki.

De amikor visszamentek a konyhába, a csirkének nyoma sem volt.

– Te hülye tehén! – tört ki Mrs. Fawkes. – A francba a szellemekkel. Valaki szórakozik velünk, hogy rátegyék a mancsuk a… Nézd meg a pénzt! Gyorsan!

Tracy odalépett az alacsonyabb konyhaszekrényhez, kivett egy nagy, fehér, zománcozott fémdobozt „liszt” felirattal. Kinyitotta, majd egy sikollyal hátrahőkölt. Egy rugós bohócfej ugrott elő a dobozból, és most átlógott a peremén. A pénznek hűlt helye sem volt.

Agatha és Charles Jockot várták, hogy kiderüljön, sikerült-e úgy ráijesztenie a két nőre, hogy azok kikotyogjanak valamit.

– Miután Jock elment, te is eltűntél egy időre – szólalt meg Charles gyanakodva. – Hova mentél?

– Ha tudni akarod, szerettem volna megbizonyosodni róla, hogy Jock tisztességesen játszik-e. Állítom neked, Charles, én megérzem, ha valaki már ült valamiért. Phil leírta a jelentésében, hogy a két nő minden szabadidejét a konyhában tölti. Odaragasztottam egy kis hangfelvevőt a konyhaablakukba, közvetlenül a szellőzőventilátor alá. Mialatt te a fürdőszobában voltál, Simont megkértem, hogy menjen és hozza el.

Csengettek.

– Ez vagy Jock, vagy Simon.

Charles ment ajtót nyitni, és Simonnal tért vissza. A fiú átadta Agathának a kismagnót.

– Meghallgattad? – kérdezte Agatha.

– Még nem volt időm – felelte Simon.

Agatha bekapcsolta. Sikolyok, kiáltások a konyhából, miután felfedezik, hogy nincs meg a csirke és a pénz. Majd Josie Fawkes rémült hangja:

– Ez a Mester! – kiáltott fel gyötrelmesen. – Megharagítottuk őt, ezér' van ez az egész! Pedig milyen gondosan teljesítettük a kérését. Ahogy rám bízta, megmondtam annak a bolond Darbynak, hogy ott várja az erdőben egy jóképű férfi az imasziklánál.

– Most mit tegyünk? – siránkozott Tracy. – Nem árultuk el a többieknek a gyülekezetben. A Mester azt mondta, mi különlegesek vagyunk.

– Elmegyünk ma éjfélkor az imasziklához, és szólítjuk őt – mondta Josie. – Tudni fogja, mit köll tenni.

– Jó estét, hölgyeim – hallatszott Jock hangja. – Érdekes párbeszédet folytattak az imént, ezek szerint segítettek egy gyilkosnak. A rendőrséget biztosan érdekelné a történet. Ha jelentik a pénz eltűnését, akkor én meg elmondom nekik, mit hallottam. Nincs értelme mögém lopakodnia azzal a sodrófával, Mrs. Fawkes. Fegyver van nálam, és mindkettejüket könnyedén lepuffantom. Csak ilyen ostoba libák, mint maguk kajálhatják be ezt a Mestert. Egy nagyon is emberi gyilkosnak segítettek. Legyen kellemes estéjük. Egy élmény volt.

Ekkor recsegő hang hallatszott, amint Simon leszerelte a hangfelvevőt.

– Gustav – szólalt meg Charles. – Hol találtad ezt a

bűvészt?

– A legutóbbi majálisunkon szerződtettem. Jósolt. Nagy sikere volt.

– És gondolod, felbukkan még itt?

– Kénytelen lesz – vonta meg a vállát Gustav. – Kell neki a pénz.

– Én nem várok rá – jelentette ki Agatha. – Elmegyek ahhoz a sziklához éjfélkor, és megnézem, ki ez a Mester.

Charles elnyomott egy ásítást.

– Válaszd a könnyebb utat, Agatha. Hívd a rendőrséget.

– Nem! Miért kellene hagynom, hogy ők arassák le a babért, miután én elvégeztem a kulimunkát? Gustav, maga itt marad, és megvárja, van-e képe ennek a kóklernek felbukkanni. Egyébként hol van ez az imaszikla?

– Megnézem az interneten, manapság már minden fent van – ajánlotta Simon. – Matatott egy kicsit az iPadjén, aztán felkiáltott: – Megvan! A protestánsok használták istentiszteletekre Véres Mária[{9}] idején.

– És hogy jutunk oda?

– Itt egy térkép. A falun túl egy mérföldnyi északra, ott bevezet egy ösvény az erdőbe, csak pár méter az úttól.

– Jól van. Kényelmes cipőt és nadrágot veszek – mondta Agatha. – Na persze, „Mester”…!

– Nő is lehet az illető, aki férfinak adja ki magát – latolgatta Charles.

– Majd meglátjuk.

Éjfél azonban épp elmúlt, mire odaértek a sziklához.

Charles felajánlotta, menjenek mind az ő autójával, mert az elég nagy – csakhogy kifogyott a benzin. Így aztán Simonnak vissza kellett ballagnia Agathához, a sufniból magához vennie egy kanna benzint, és a motorjával, ami Agatha kertjében parkolt, elszállítania Charles kocsijához. Agatha veszekedett Charlesszal, skótnak nevezte, úgyhogy mire Simon visszaért a benzinnel, Charles kiszállt és otthagyta őket.

Agatha és Simon kettesben keresték meg az ösvényt és indultak el rajta. Josie-nak és Tracynek híre-hamva sem volt.

– Köszönhetjük ennek a smucig Charlesnak, aki képes volt egy félbögrényi benzint tankolni. Lehet, hogy most vesztettük el az esélyét, hogy megtaláljuk a gyilkost – dohogott Agatha.

Az ösvény élesen elfordult, és egy ék alakú szikla magasodott feketén a holdfényes ég előtt.

Agatha mögött egyszer csak Charles suttogása hallatszott:

– Valami van azon a sziklán.

Agatha a szájához kapta a kezét, hogy elfojtsa a sikolyát, közben megpördült:

– Hol a pokolban voltál? – sziszegte.

– Jaj, fogd már be. Nem vagyok az alkalmazottad, te zsémbes banya. Felmész megnézni, mi az ott a tetején, vagy nekem kell?

– Majd én megyek – ajánlkozott Simon.

Türelmetlenül vártak.

– Biztos vagy benne, hogy láttál valamit? –

nyugtalankodott Agatha.

– Valami feketét a feketeségben – mondta Charles. – Csak egy megérzés.

Simon visszajött.

– Jock az. Halott. Ez… borzalmas.

– Mi történt vele?

– Nem tudom – nyöszörgött Simon. – Csupa vér a feje. Hívjuk a rendőrséget!

– Várj egy kicsit. Jobb, ha előbb átvesszük a sztorinkat – töprengett Agatha. – Azt fogjuk mondani, hogy Jock akárkicsoda egy bűvész, akit azért béreltünk fel, hogy szórakoztassa a vendégeket Charlesnál. A szellemes játékról egy szót sem. Nem kell lelőnünk az ötletet, mielőtt hasznosítanánk. Azt mondjuk majd, hogy miközben szerződtettük Jockot, az ügyről beszélgettünk, így hallhatta meg.

– És itt mit kerestünk? – vetette fel Simon.

– Hadd gondolkodjam. Tudom már. Kiküldtelek nyomozni. Kérdezősködtél a boszorkányokról, és azt hallottad, hogy Josie és a lánya gyakran járnak az imasziklához. Elmondtad nekem, és én már rohantam is a helyszínre.

– Jobb, ha felhívom az ügyvédemet – vakarta a fejét Charles. – Wilkes ki fogja élni magát rajtam. Már hallom is: „Hogy lehet az, Sir Charles, hogy maga véletlenül épp az imaszikláná tartózkodott, ahol *véletlenül* rábukkantak a halottra, aki valami csodás egybeesés folytán az a bűvész, akit ön foglalkoztatott a kerti partiján?”

– Várjatok – emelte fel a kezét Agatha. – Sok kellemetlenséget megspórolhatnánk magunknak, ha egyszerűen eltűnnénk, gondosan eltüntetve a nyomokat. Egy anonim telefonhívás a rendőrségre mindent megold.

– Ez jól hangzik – bólintott Charles. – Van valakinél elemlámpa?

– Nekem van – mondta Simon.

– Világíts végig az ösvényen, és söpörj szét minden lábnyomot, amit otthagytunk – rendelkezett Charles. – Ujjlenyomatot sehol nem hagytál, Simon?

– Nem, kesztyűt viseltem.

– Beugrunk a parókiára Mollyékhoz – mondta Charles. – Ez jó ürügy, miért voltunk a faluban.

– Éjfél után? Felejtsd el – intette le Agatha. – Jaj, milyen frusztráló ez az egész! Valahogy rá kell jönnünk, ki ez a Mester, mivel úgy tűnik, Josie és Tracy nem tudják. Simon, te telefonálj egy fülkéből Mircesterből. Ó, és ellenőrizd, hogy nem hagy-e nyomot a kocsi, amikor innen elhajtok. Ha igen, tüntesd el.

– Ez az *én* kocsim és én vezetem – közölte Charles –, úgyhogy add át a volánt, szó szerint és metaforikusan is.

Hazaérve a konyhaasztalon találták Gustav üzenetét, miszerint Jock nem bukkant fel. Gustav meghagyta a bűvész nevét, címét és telefonszámát is.

– Hát én kész vagyok – sóhajtott Charles. – Micsoda éjszaka!

– Charles… itt maradnál?

– Könyörögj.

– Könyörgöm.

– Jól van. Egy jóéjt-puszi és… Mi az? Úgy nézel ki, mint akibe belecsapott a villám.

– Eszembe jutott az az egy kérdés, amit nem tettem fel.

Tizenegyedik fejezet

– Milyen kérdés? – ráncolta a szemöldökét Charles. – Miről beszélsz?

Agatha sietősen emlékeztette barátját a nyomozó leckéjére, miszerint mindig van egy kérdés, amit elfelejt feltenni az ember.

– És mi az?

– *Ki örököl?*

– Feledékeny vagy. A kutyaalapítvány az örökös. Beelőzve Laurát, beelőzve Guyt.

– De ki volt Guy előtt?

– Nem értem.

– Figyelj! Az az érzésem, a pénz az indíték ebben a bűntényben. Szerintem Margaret Darby minden vonzereje a pénzéből fakadt, ő tudta ezt és használta is. Guynak igaza lehetett Mollyval kapcsolatban, John Hardcotte pedig, mint kiderült, tényleg elhitte Laura rosszindulatú meséjét. Felhívom Patricket.

– Az éjszaka közepén?

– Nem tudok várni. – Agatha tárcsázta Patrick számát. Amikor az felvette, Agatha pohárcsörömpölést és alkoholos hangokat hallott a háttérből.

– Egy titkos helyen vagy? – kérdezte Agatha, olyan kocsmára célozva, ahol néhány kedvezményezett vendégnek megengedik, hogy átigyák magukat a hajnalba.

– Nem, egy régi barátom virrasztásán. Szolgálatteljesítés közben ölték meg.

– Lelőtték?

– Egy hiperaktív barátnő készítette ki. A barátom a férfiú kötelességteljesítésbe halt bele.

– Patrick, nem tudod véletlenül, ki lett volna az örököse Margaret Darby vagyonának, mondjuk Guy Harris előtt?

– Ha meg tudod várni, míg előkeresem a jegyzeteim a telefonomból, visszahívlak.

– Le akarok feküdni – nyöszörgött Charles.

– Nem szeretnéd hallani, mit mond Patrick?

– Nem. És szerintem neked is inkább aludnod kéne.

De Agatha szeme csillogott.

– Érzem, hogy ez a válasz. Jaj, ne ásítozz már a képembe, menj lefeküdni!

Charles felbattyogott az emeletre. Agatha várt és csak várt. Végül megcsörrent a telefonja. Először alig hallotta Patricket a férfihangok kavalkádjában. Valami mocskos dalt harsogtak körülötte, végül Patrick belekiabált a telefonba, hogy kimegy egy csendesebb helyre.

Agatha várakozás közben elkomorodott. Ami eddig csillogó megérzésnek tűnt, most hirtelen csak

szalmaszálnak látszott.

Újra hallotta Patricket a telefonban.

– Nos, lássuk csak. Ez az átkozott nő úgy változtatgatta a végrendeletét, ahogy más a bugyiját cserélgeti. A Guy előtti örökös? Egy Benjamin Gentry nevű ember.

Bengy, te szentséges ég, gondolta Agatha. Vegyük csak végig. Sem Bengy, sem a húga nem dolgozik semmit. A bevételük egy családi alapítványból származik. A pénz ugyanannyi maradt az évek során, de a gazdasági körülmények megváltoztak, tehát a luxus életmód lassan középosztálybeli lett, majd szorítani kellett a nadrágszíjon.

Agatha feleszmélt, amint Patrick panaszosan azt mondja:

– Szeretnék visszamenni a partiba.

– Ó, persze, menj csak.

Agatha felrohant a lépcsőn, be a vendégszobába, ahol Charles aludt.

– Ébredj! – kiáltott rá, és felugrott az ágyra.

Charles kinyitotta a szemét, megragadta Agathát, a hátára gördítette, és csókolni kezdte. Agatha csak másnap reggel eszmélt rá, miután felébredt, hogy a ruhái szanaszét hevernek a vendégszobában, Charles elment, és ő nem mondott neki semmit Bengyről.

Miután lezuhanyozott, felöltözött és lerobogott a földszintre, látta, hogy Charles tényleg távozott. Még egy cédulát sem hagyott. Olyan volt ez, mint egy pofon. Mintha Charles úgy szolgálta volna ki magát Agatha testéből, akár a cigarettájából. Agatha felvette a kabátját, és Mrs. Bloxbyhoz indult vigasztalásért.

Csak tíz perce ment el, amikor Charles beállított egy csokor virággal és egy zacskó friss croissant-nal. Felszaladt a lépcsőn, hogy felkeltse Agathát, de már csak hűlt helyét találta. Olyan volt ez, mint egy pofon. Hazament hát, a virágot a nagynénjének adta, és rosszkedvűen megette a croissant-okat.

Alf Bloxby éles hangon közölte Agathával, hogy a felesége nincs otthon. Aztán visszament a dolgozószobájába, ahová Mrs. Bloxby pár perc múlva benyitott.

– Ki csengetett, drágám?

– Jehovisták – motyogott Alf.

Nem szeretett hazudni a feleségének, de úgy érezte, Agatha rossz hatással van Sarah-ra. Véleménye szerint Agatha erkölcsileg gyenge, és elronthatja a feleségét is.

Agatha hazasétált az acélszürke reggelben, és hirtelen elfogta a félsz. A rendőrség mindenkit kikérdez majd a faluban, eljutnak Josie-hoz és Tracyhez, akik elárulhatják, hogy kirabolták őket. Lehet, hogy Jock barátnőjét meg rokonait is kérdezgetni kezdik, és valamelyik kikottyanthatja, hogy Jockot felbérelték, hogy ijesszen rá Josie-ra és a lányára. Valami eszelős, aki a gonosz szerepébe bújt, úgy irtja az embereket, mint egy pszichopata. Lehet, hogy ő, Agatha lesz a következő célpontja? Hogy fogja azt sajnálni Charles! Az a disznó Charles. Nem, ezt nem fogja ennyivel megúszni. Neki, Agathának joga van magyarázatot követelni. Beült az autójába, és Charles birtokához hajtott. Miközben a hosszú bekötőúton autózott, a rádióban valaki

a globális felmelegedésről beszélt. Egyszer csak egy hópihe szállt a szélvédőre, aztán egy újabb, majd egyre több és több.

Mire Agatha bezörgetett az udvarház ajtaján, fehér függönyként hullott a hó.

Gustav nyitott ajtót, és elállta Agatha útját.

– Nem vagyunk itthon – közölte.

Agatha teljes erejéből betolta Gustavot.

– Ó, de még mennyire, hogy itthon vannak! – vicsorogta. – Hogy merészel a hóviharban várakoztatni?

A könyvtárszoba ajtaja nyitva volt. Charles rideg hangon szólt ki:

– Mi az ördögöt akarsz?

– Magánügy.

– Naná.

– Jól van, ha azt akarod, hogy Gustav végighallgassa az elmúlt éjszaka intim részleteit, akkor belefogok.

– Jó-jó, hallgass már. Gyere be.

Agatha belépett a könyvtárszobába, és becsapta maga mögött az ajtót.

– Ágyba vittél múlt éjszaka, aztán reggel eltűntél egy árva szó nélkül. Ha valami ringyó lennék, kifizettetném veled az éjszakát. Ne nevess! Ez nem vicces.

– Figyelj, Aggie. Virággal és croissant-nal felszerelkezve mentem vissza. Én meg azt hittem, elhúztad a csíkot, és úgy dobtál el, ahogy dédnagyanyám szokta volt egykor az elhasznált kesztyűjét.

– Sajnálom – mondta Agatha halkan. – Olyan éhes vagyok.

Meghalok egy croissant-ért.

– Hát, én is sajnálom. Merthogy megettem mindet, a virágot meg a nagynénémnek adtam. Viszont elviszlek a közelbe egy angol reggelire.

– Kedves gondolat – merengett el Agatha –, de odakint hóvihar van.

– Süt a nap – nézett ki Charles az ablakon. – Csak egy kis zuhany volt.

Egy óra múlva és egy tál sonkával, kolbásszal, tojással, véres hurkával, gombával, paradicsommal, babbal, sült krumplival és két szelet pirítóssal később Agatha úgy érezte, elszorítja a derékszíja a vérkeringését.

– Neked biztos dolgod van – jegyezte meg Charles.

– Ó, Toni intéz mindent. Gyakran elfog a kísértés, hogy mindent átadjak neki, és lustálkodó úriasszony legyek. Nem lenne több gyilkosság, több félelem…

– Azt hiszem, ennek az ügynek jobb lenne a végére járnod, különben a gyilkos kiszemelhet magának. Tételezzük fel, egy olyasvalaki, mint Bengy – mit tennél? Fejére olvasod a vádat?

– Ez nem is olyan rossz gondolat – mondta Agatha lassan. – Ha te meg a csapat közben vigyáznátok rám, biztonságban lennék, és elkaphatnánk.

– Bemegyek veled az irodába, lássuk, mit mondanak a többiek.

Sosem úgy van, mint a könyvekben meg a filmekben –

gondolta később Agatha. Charlesnak azt kellett volna mondania: „Szó sem lehet róla, drágám, nem szabad veszélynek kitenned magad.” Egyetlen szerelmes szava sem volt. És amilyen disznó, megette az összes croissant-t. Agatha rápillantott az irodában, ahogy elnyúlt a pamlagon, tökéletes frizurával, kifogástalan külsővel és magabiztosan.

Végül Simon is befutott.

– Tehát most, hogy mind itt vagytok – kezdte Agatha –, szeretném, ha meghallgatnátok a tervem a gyilkos elfogására.

Elmondta, hogy még aznap este fel fogja keresni Bengyt, és mindenkinek odakint kell őrködnie. Beszerzett az elektronikai boltból egy csengőt. Ha veszélyben lenne, megnyomja a gombot, a csengő kint megszólal a vevőnél, és erre a többiek beindítanak majd egy olyan erős szirénát, mint a New York-i rendőrségi autóké.

– Nem mehetne be egyszerűen a rendőrségre? – kérdezte Simon.

– És mit mondjak? – vetette ellen Agatha. – Csak kinevetnének. Nincs bizonyítékom.

– Ne igyon semmit – figyelmeztette Toni. – Bengynek nem kell mást tennie, csak drogot csempésznie az italába. Nem is hallanánk semmi gyanúsat, és mire úgy döntenénk, hogy bemegyünk, a pasas már el is szelelt.

Patrick elgondolkodva nézett Agathára. Ez az egész, amit javasolt, sértette exzsaru-önérzetét. De hát nem rendelkeztek olyan erőforrásokkal, mint a rendőrség. Patrick lassan bólintott.

– Tudok adni egy gázspray-t.

Agatha egy pillanatra elgyengült. Valamelyikük, bármelyikük csak felajánlja, hogy átveszi tőle a szerepet. Végül sóhajtott egyet, és így szólt:

– Essünk túl rajta. Ha holnapig várok, inamba száll a bátorságom.

Patrick bedrótozta Agathát, és elmagyarázta, hogy egy furgonban fog hallgatózni, amit valami rendőrőrsről vett kölcsön. „Ne kérdezz semmit!” –, és biztosította a főnökét, hogy a baj első jelére berohannak.

Toninak a legkevésbé sem tetszett a terv. Valaki egyszer beledöfött egy adag drogot Agatha nyakába. Mi tarthatná vissza az illetőt, hogy még egyszer megtegye? Mire ők berohannak, már késő lesz. Kiszállt az autójából, és a ház mögé lopakodott. A hold ragyogott, a fényében látni lehetett, hogy a hátsó kertben is kerti törpék állnak. Mindegyiken kis címke lógott. Toni elővett egy ceruzalámpát, és elolvasta némelyiket. Szójátékok voltak: „Törpe kedve nem tör le”; „Görbe utat törpe kutat” és hasonlók. Toni még jobban aggódni kezdett. Biztos, hogy ezek a Gentryék nem teljesen normálisak. Csendesen a hátsó bejárathoz surrant, és elővette a legújabb fejlesztésű elektromos álkulcskészletet. Illegális volt ugyan, de ő egy németországi látogatása alkalmával szerezte be. Csendesen kinyitotta a konyhai bejáratot, és besurrant.

A ház másik részében Bengy üdvözölte Agathát.

– A mi kedvenc detektívünk! – rikkantotta. – Tartozom

magának egy vacsorával. Micsoda szégyen így lebukni. Jöjjön be!

Bengy félreállt, Agatha pedig belépett a kis előszobába.

– Balra – irányította Bengy.

A szobában Brenda Gentry felemelkedett.

– Helló, nyomozó – mondta. – Csüccsenjen egy padra.

Normális esetben ez még vicces is lehetett volna, de ebben az őrült házban a kandalló két oldalán valóban egy-egy templomi pad állt. Agatha körülnézett. Az ablak mellett egy kerek asztalt látott négy támlás székkel.

– Inkább azok közül valamelyikre – mondta. – Rossz a hátam. – Észrevette, hogy az ablak ólomüvegből van, és valami dárdával átdöfött szentet ábrázol.

– Látom, tetszik az ablakunk – szólalt meg Bengy váratlanul a háta mögül, amitől Agatha ugrott egyet ijedtében. – Mircesterben vettük észre Brendával, hogy lebontanak egy öreg templomot, és megmentettük ezt a két padot meg az ablakot. Egy gint? Ez a maga itala, igaz?

– Nem, köszönöm, vezetek.

– Kávét?

– Nem kérek. Valamiről beszélnünk kell.

– Várjon, míg leülünk. A lábunk már nem a régi.

A két testvér kihúzott egy-egy támlás széket, és kétfelől leültek Agatha mellé.

Ez röhejes, gondolta Agatha. Sorban ülünk, mint verebek a dróton. Na, essünk túl rajta.

Ahogy beszélni próbált, elfulladt a hangja.

– Elnézést – mondta. – Mintha békát nyeltem volna.

– Ahogy a hercegnő mondta, amikor megcsókolta a varangyot – szólt Bengy, és a nővére falat rengető hahotában tört ki.

– Azt hiszem, maga gyilkolta meg Margaret Darbyt – közölte Agatha, és a hangja saját maga számára is természetellenesen hangosnak tűnt.

– Rosszul csinálja – jegyezte meg Bengy barátságosan. – Egy emberekkel teli szobában kellene körbejárnia, egyiktől a másikig, és mindegyiket megvádolnia, mígnem – aha! – maga az, cimbora, vagy akárhogy is mondaná Poirot. De kíváncsi vagyok, folytassa. Miért öltem volna meg a vén szatyrot?

– Mert azt ígérte, a végrendeletében magára hagy mindent – felelte Agatha. – Aztán meggondolta magát. Úgy tűnik, mindenki Margaret pénzét akarta, és ő kihasználta ezt.

– Na, ezen a ponton utat kell engednem a felháborodásnak – jelentette ki Bengy. – Hogy mer idejönni az otthonunkba, és előadni ezt a vádaskodást? Miféle bizonyítéka van?

Agathának hirtelen ragyogó ötlete támadt.

– Ó, ne hallgasson az ösztöneire. Josie és Tracy tudják, kicsoda a Mester. A rendőrség már úton van, de előbb én szeretném hallani magától, miért követte el a gyilkosságokat.

Kint a kocsiban Patrick szurkolásképp keresztbe fonta az ujjait.

– Nos, tételezzük fel, hogy én tettem. Brenda, drágám,

tölts egy Scotch-ot, légy szíves. Szörnyen megszomjaztam. Margeret elkezdett körülöttem legyeskedni, és azt ígérte, enyém a pénz, ha elveszem a szüzességét. Tudja, ilyen romantikus regényeket olvasott. Eljött a nagy este. Nekem meg… nem ment, érti. Lehet, hogy a műfogsora volt az oka, ami ott vigyorgott egy befőttesüvegből az ágy mellett.

– És ezért ölte meg?

– Ó, dehogy! Aznap éjjel Margaret visszajött egy kalapáccsal, és szétverte Kuksit és Muksit.

– Kiket?!

– A legkedvesebb törpéinket. Szóval, mennie kellett. Igaz, Brenda drágám?

– Így van!

Olyan hirtelen történt, hogy Agathának nyekkenni sem maradt ideje a meglepetéstől. Brenda egy szíjat csavart a dereka köré, odaszegezve ezzel a székhez, és ahogy Agatha kiáltásra nyitotta a száját, Brenda beletömött egy GHB-ba áztatott zsebkendőt. Agatha szinte abban a pillanatban elájult.

– Mit csináljunk vele? – hallotta Patrick és Charles rémülten Bengy hangját. Egy kicsit odébb parkoltak a háztól, hogy ne lássák meg a kocsit.

Toni résnyire kinyitotta az ajtót, és bekapcsolt egy magnót.

Bengy és Brenda dermedten álltak, ahogy odakintről egy hang azt harsogta:

– Jöjjenek ki feltartott kézzel! Körülvettük a házat!

– Most mi csináljunk? – nyöszörögött Brenda.

– Majd blöffölünk. Nincs bizonyítékuk, és ki a fene hinne Josie-nak és Tracynek?

Patrick alig hitt a szemének, milyen nyugodtan és készségesen jött ki a páros feltartott kézzel, sőt azt is békésen viselték, ahogy ő megbilincseli őket.

Amíg a rendőrségre vártak, Rory megérkezett autóval a parókiáról – Simon ötlete volt, hogy ne várjanak a mentőre, hanem Rory száguldjon be Agathával a kórházba.

Brenda siránkozni kezdett, hogy ki kell mennie toalettre. Ekkor jött ki Toni a házból, kezében egy zacskót tartva, amelyben jól kivehető volt egy fecskendő.

– Nem fog menni, Brenda – szólalt meg. – Már nálam van a bizonyíték.

Brenda hangos zokogásban tört ki.

A rendőrségtől több osztag is érkezett, élükön Wilkesszel. Toni megkönnyebbült, amikor a mentőautó is befutott, épp amikor Rory és Simon kicipelték Agathát a házból. Amiatt viszont dühös volt, hogy sem ő, sem Charles nem kísérhették be a kórházba, mert tanúvallomást kellett tenniük. Charles látta Bengy sápadt arcát a rendőrautó ablakában, mire felemelte a legközelebbi kerti törpét, és a ház falához vágta. Az utolsó, amit Bengyből látott, ahogy eltorzul az arca a gyásztól.

A rendőrség bizonyos részlegeire jellemző a sznobéria. Így amikor Bengy egy sztárügyvéd szolgáltatásait vette igénybe, túlságosan tapintatosan bántak vele, és nem őrizték olyan gondosan, mint ahogy kellett volna. A férfi felakasztotta

magát a cellájában. Brenda a hír hallatán agyvérzést kapott és meghalt. A kihallgatáson Bengy nem vallott be semmit, de Brenda igen. Josie-t és Tracyt letartóztatták emberölésben való közreműködésért és felbujtásért. A védekezésük, miszerint azt hitték, a gonosz parancsát követik, nem mentette meg őket attól, hogy egy évre vizsgálati fogságba kerüljenek.

Epilógus

Hosszú idő volt, míg Agatha felépült. Először arra gondoltak, az agyát is károsodás érhette, mert alig beszélt. Csak akkor állt be változás, amikor Toni becsempészte a kórházba és az ágyára tette a két cicáját. Agatha megcirógatta őket, és az arca életre kelt.

Már hetek óta lábadozott otthon, és a tavasz is beköszöntött Cotswoldsba, amikor Agatha rájött, hogy gondolni sem bír a visszatérésre. Kicsiny előkertjében az orgonabokor – amelyről az Orgona közt is elnevezték – földig hajolt a virágok dús terhétől. James házát helyreállították, de úgy hírlett, ismét járja a világot.

Egy napfényes délelőttön Agatha egy nyugágyban ejtőzött a kertben, amikor Charles belibbent.

– Él! Él! – kiáltotta vidáman. – Már azt hittem, zombi lettél. Beugrottam az irodába, de mondták, hogy még erősödsz. Hogyhogy nem dolgozol?

– Azon gondolkodom, nem folytatom – mondta Agatha.

– Miért?

– Megtört bennem a lélek.

– Ez úgy hangzik, mint egy rossz regény. Jock szerencsére halott, és azok a szörnyűséges Fawkesék sem fognak a hiányzó pénzről beszélni, mivel magukra szabadítanák az adóellenőrt. Egyébként is a hűvösön ülnek. Azért jöttem, mert ma délután kel életre a házi szellemem. Muszáj eljönnöd. Gustav nem hívott?

– De, idejött, és arról fecsegett, mennyire szeretné, ha összecsődíteném a médiát. Megmondtam neki, hogy tűnjön el, és oldja meg maga. Egyébként adtam neki egy kontaktlistát.

– Azért is el kell jönnöd, mert ha nem sikerül, megmondhatnád, mit csináltunk rosszul. És tegyél már fel valami nyavalyás sminket. Úgy érzem, elvesztettelek. A régi Agathát akarom.

Agatha felbattyogott az emeletre, és belenézett a tükörbe. Az arca nyúzott volt, elveszett a régi bája. Egy agyonmosott otthoni ruhát és papucsot viselt. A lába szőrös volt.

Leborotválta magáról a bozontot, felvett egy kényelmes bugyit, rá egy fekete harisnyát és egy rövid szoknyát. Felülre fehér pamutblúzt öltött, végül magas sarkú szandálba bújt. Az utóbbitól összerándult az arca, és azon csodálkozott, hogy a bánatban volt képes nap mint nap ebben járni.

Kifestette magát, feltett egy kis csillogó, rózsaszín rúzst, és tétován a tükörképére mosolygott.

– Üdv a fedélzeten, Agatha – mondta, és visszament Charleshoz.

A kapunyitás előtt egy órával megérkezett Charles birtokára. Végigjárta a szobákat, és több gyertyafényt kért.

– Túl sötétre csináltad – intette Charlest. – Így el fognak tévedni, vagy beleütköznek a bútorokba. Hol van a bár az újságíróknak?

– Az is kell? Pénzt akarunk csinálni, nem pénzt költeni.

– A folyadékkal feltöltött újságíró a barátunk, a szomjas és morcos újságíró az ellenségünk is lehet.

– Ó, jól van. Gustav, alakítsd ki a bárt a szalonban.

Vajon miért rajongtam úgy a PR-ért…? – tűnődött Agatha, amikor végül megkezdődött a fogadás.

Fájt a lábfeje, csak bolyongott a hideg helyiségekben, hogy találjon egy csendes zugot, ahol leülhet. Úgy döntött, megpróbálja a könyvtárszobát. Ez volt Charles kedvenc kuckója, ennek a közelébe sem engedett volna senkit a látogatók közül. Agatha belesüppedt az egyik fotelba. Charles! Hát megint megtette. Szeretkezett vele, és egy árva szerelmes szó nem hagyta el a száját. Miért hívják egyáltalán szeretkezésnek? Az üzekedés inkább illenék rá, gondolta savanyúan Agatha. Az ablakok nyitva voltak, friss szellő járta át a szobát.

Agatha kibújt a szandáljából, és megmozgatta a lábujjait. Már-már álomba szenderült, amikor valami suttogás ütötte meg a fülét. Halk, kántálásszerű hang jött valahonnan a háta mögül, és olyasmit búgott, hogy „Átok reád, Agatha! Átok és a pokol haragja!” Aztán valami érthetetlen motyorgás következett.

– Na jó, vége a gyereknapnak. – Agatha egy nyögéssel előrehajolt, és visszabújt a szandáljába. – Charles, fáradt vagyok, hazamegyek.

Felállt, ám ekkor ijedten kapta a szája elé a kezét. Josie és Tracy hosszú, fekete, nap-, hold- és csillagábrákkal díszített palástban, zöldre festett arccal bámultak rá.

– No nézd csak, kik nem kerülnek elő a hűvösről – mérte végig őket Agatha.

– Meg fogunk ölni – jelentette ki Tracy. – Idehívjuk a Mestert.

– A maguk mestere, mint kiderült, Benjamin Gentry volt, aki felkötötte magát a cellájában.

– De mi magát a Sátánt hívjuk ide – búgta Josie.

A két nő pont elállta az utat az ajtóhoz. Agatha észrevett egy régimódi csengőzsinórt a kandalló mellett, átfutott az agyán, vajon működik-e. De ha működik is, senki nincs a cselédszobában, aki meghallaná. Igaz, valami szakács-házvezetőfélét még elérhet a hangja. Teljes erőből megrángatta a zsinórt.

A konyhában Mrs. Jordan, a szakács- és házvezetőnő épp egy üveg sört iszogatott, miközben a lányát, Bellát szórakoztatta.

Amikor a csengő csilingelni kezdett a zsinóron, Mrs. Jordan csodálkozva meredt rá.

– Na nézd már… Ez Sir Charles. Mennem kell. Hogy mihez nincs képe… Esküszöm, mintha a középkorban lennénk. Idefigyelj, én most odamegyek, oszt megmondom neki a véleményem. Itt van neki ez a Gustav nevű fickó arra, hogy

szaladgáljon neki.

Agatha félni kezdett. Josie valamiképp elővarázsolt egy barátságtalan kinézetű kést a köpönyege alól, és különféle jeleket rajzolt vele a levegőbe.

Az ajtó hirtelen kivágódott, és Mrs. Jordan csenevész, vékony alakja tűnt fel a küszöbön. Tátott szájjal Josie-ra meredt, aztán hangos kacagásban tört ki.

– Ja persze, maga a produkció része! – És mielőtt Agatha megállíthatta volna, már ki is ment, és becsapta maga mögött az ajtót. De a felbukkanása megzavarta Josie-t és Tracyt. Kihasználva a pillanatot Agatha kiugrott a nyitott ablakon, lerúgta a szandálját, és rohant, mint az őrült, míg meg nem látott egy kertészt, akinek odakiáltott, hogy hívja a rendőrséget.

A siker felülmúlta Charles várakozásait. Arra számított, csak a helyi orgánumok írnak majd a szellemről, de az Agatha elleni támadás hírét az országos lapok is felkapták. Fawkesék tárgyalását előrehozták. Egy jóindulatú, ámbár naiv pszichiáter annak a véleménynek adott hangot, hogy Josie-t és Tracyt megtévesztették, ezért megúszták egy enyhe büntetéssel – közösségi munkára kötelezték őket.

Amikor az estélyt követően véget ért minden kérdezősködés – a rendőrség, az újságírók, a tévések részéről –, Charles hazakísérte Agathát.

– Hallgassuk meg a hatórás híreket – mondta, és bekapcsolta a televíziót.

Egy rövid összefoglaló ment az országos eseményekről.

– Most jönnek a helyi hírek – emelte fel a kezét Agatha. – Csak lesz valami a történtekről. És remélem, a támadás nem happolja el a szenzációt a házunktól. Ó, a fenébe. Csak Josieról és Tracyről van szó.

– Nézd csak, ott van Gustav! – kiáltotta Charles.

Gustavot Sir Charles inasaként mutatták be, és megkérték, hogy nyilatkozott az Agatha elleni támadásról.

– Ó, azt a hölgyet folyton megtámadják – közölte Gustav elutasítóan.

– Barom! – dörögte Agatha.

– De ez a ház el van átkozva – folytatta Gustav. – Én mondom magának – és a látogatók itt mögöttem megerősíthetik –, Cater Thompson szelleme személyesen tűnt fel ma délután. A legenda szerint, ahol megjelenik, ott gyilkosság történik.

Gustav olyan mély és baljós hangon ecsetelte Cater boszorkányos életét, hogy akár Lurch-nek is elment volna *A galád család*ból.

– Színpadon volna a helye – jegyezte meg Agatha. – Hát, ez után a produkció után szedheted a belépőt a látogatóktól. Dőlni fog hozzád a lé.

– Ahogy hozzád is – nézett rá Charles. – „Agatha Raisin újabb ügyet oldott meg, ami kifogott a rendőrségen!”

– Minden további ügyet örömmel a rendőrségre hagyok – jelentette ki Agatha. – Átadom a nyomozóirodát Toninak.

– Szűzanyám, meg fogsz halni az unalomtól! Mi az ördögöt kezdesz magaddal?

– Lehet, hogy férjhez megyek.

– És ki a szerencsés, akit rejtegetsz?

– Arthur Allennek hívják, bankár. Az én korombeli, de nagyon fitt.

– És miért nem találkoztam én még ezzel az udvarlóval?

– Gondoskodtam róla, hogy ne találkozz. Eddig minden románcomba beletenyereltél.

– Rendszerint azelőtt, hogy a delikvensnek sikerült volna végeznie veled. Ezzel mi a baj?

– A világon semmi.

– Elvált?

– Nem.

– Aggie! Ha a pasas fitt, egészséges, a te korodbeli és még nem volt nős, akkor meleg.

– A legkevésbé sem.

– Elmentem – zárta le a beszélgetést hirtelen Charles. – Ne állj fel.

Agatha kiballagott a kertbe, sarkában a cicáival. Lehuppant egy nyugágyra. Kár, gondolta, hogy Arthur csak a képzelete szüleménye. Charlesnak követelnie kellett volna, hogy őhozzá menjen feleségül. „Gyűlölöm” – fortyogott magában Agatha.

A kerti asztalon fekvő vezeték nélküli telefon élesen megcsörrent. Mrs. Bloxby volt az.

– Egy kis vendégség lesz nálam ma este a falu egy új lakója tiszteletére – újságolta. – Lehet, hogy szegényt barátságtalanul fogadják majd a munkája miatt.

– Miért, micsoda? Újságíró? Politikus?

– Nem, bankár a Midland and Westnél. Ígérje meg, hogy eljön!

– Rendben. Hogy hívják az illetőt?

– Mr. Arthur Andrews.

Agatha felkacagott.

– Nem tud belőle Mr. Allent csinálni, ugye?

– Miért?

– Majd később elmesélem. Hánykor?

– Jöjjön koccintani hétre.

Agatha beavatta Tonit a tervébe, hogy rábízná a nyomozóiroda vezetését, és csak heti egy-két napot töltene munkával. Miközben nagy műgonddal öltözködött a vacsorához, átadta magát a kellemes képzelgésnek. Hogy nézhet ki ez az Arthur? Hosszú, vörös, estélyi selyemkaftánt öltött, arany sárkányokkal kihímezve, és ugyan átvillant rajta, nem túl sok-e, végül ennél maradt. Alatta egyszerű fekete sifonruhát viselt. Az összeállítást átlátszó fekete harisnya és magas sarkú alkalmi cipő tette teljessé. Egy kis gondosan felvitt smink, egy fújás a Givenchy Hot Couture-ből, és Agatha úgy érezte, tökéletesen fest.

Autóval tette meg a nyúlfarknyi utat a lelkészlakig, nem akarván megkockáztatni, hogy kitöri a tűsarkait a kockaköveken. Már érezni lehetett a tavasz langymelegét. A kertekben aranycserje és nárcisz tündökölt.

Agathát régen tapasztalt békesség járta át. Nincs több gyilkosság. Amikor kiszállt az autóból, a ház tetején rigó

dalolt, és ő megkövült a hang szépségétől. Miután Mrs. Bloxby bevezette a szalonba, szemügyre vette a vendégeket, és motyogva megjegyezte:

– Ó, hogy a fészkes fene…

Az egyik férfi – aki felemelkedett, hogy üdvözölje – lehetett a bankár, mivel új arc volt Agathának. Alacsony, zömök fickó, satnya állal, sűrű fekete szemöldökkel.

– Bemutatom Mr. Halburtont – szólalt meg Mrs. Bloxby.

Agatha megkönnyebbülten sóhajtott.

– Hol a maga jövevénye? – súgta oda a barátnőjének.

– Még nem ért ide. A többieket, azt hiszem, ismeri. – Két házaspár ült még a szalonban.

Csengettek. Agatha leült, keresztbe tette a lábát átlátszó fekete harisnyájában, és hagyta szétnyílni estélyi kaftánját.

Charles lépett be. Agatha csalódott képét látva felhúzta a szemöldökét. A reakcióból azonnal megállapította, hogy Agatha csak kitalálta a bankárt. Míg Charles körbejárt és kezet fogott mindenkivel, újra felberregett a csengő.

Mrs. Bloxby egy középkorú urat vezetett a szalonba. Kellemesen markáns arca volt és sűrű, őszes haja.

Mielőtt Mrs. Bloxby bemutathatta volna, Agatha gyorsan közbevágott:

– Csak a keresztneveken mutatkozzunk be, olyan bonyolult megjegyezni, ki kicsoda.

Így aztán Charles csak annyit hallott: „Arthur”.

Mrs. Bloxby bejelentette, hogy mivel mindenki megérkezett, asztalhoz ülhetnek. Agatha elcsodálkozott, hol lehet Alf Bloxby, de arra gondolt, még jó is, hogy a lelkész,

aki nem kedveli őt, nincs jelen. Még meghiúsítaná a bankár elcsábítására tett kísérletét. Örömmel nyugtázta, hogy Arthur mellé ültették, Charles pedig az asztal túloldalán kapott helyet.

Agatha az ujjaival szöszmötölt, míg Arthur a másik oldalán ülő Mrs. Dawsonhoz beszélt. Agatha balján egy teknőcszerű idős úr ült, akit megpróbált bevonni egy beszélgetésbe, de az öreg süket volt.

Egyszer csak hallotta, amint Arthur odafordul hozzá:

– Hát végre sikerült találkoznom a híres detektívvel.

– Nekem pedig egy jóképű bankárral – rebegtette meg Agatha hosszú szempilláit. Sajnos műszempilla volt, és Agatha érezte, ahogy a jobb oldali meglazul. Gyorsan bocsánatot kért, kiszaladt a szobából, de nem a fürdőbe, hanem a konyhába ment, ahol Mrs. Bloxby épp kiemelte a sültet a sütőből.

– Ragasztót! – kérlelte Agatha. – Gyorsan!

Mrs. Bloxby kihúzott egy fiókot, és Agatha kezébe adta a tubust. Az beszáguldott vele a fürdőszobába, és kinyomott egy adag masszát, hogy rögzítse a lötyögő műszempillát. Csak ekkor vette észre a tubuson, hogy a termék extra erős, vasrudak rögzítésére szolgál. Rémülten mérlegelte, később bemenjen-e a kórházba, hogy eltávolítsák a műszempilláját.

Visszaült az asztalhoz. Charles egy jókora báránycombot darabolt, fürgén osztotta szét a szeleteket a tányérokra.

– Jól van? – Agatha feleszmélt, hogy Arthur őt kérdezi. – A jobb szeme csupa vörös.

Agatha úgy döntött, hogy Arthur elcsábítása és Charles

féltékennyé tétele nem éri meg, hogy elveszítse a szeme világát, ezért elmesélte a férfinak, mi történt.

– Mrs. Bloxbynak talán van körömlakklemosója – vetette fel Arthur.

– Nem valószínű – ingatta a fejét Agatha.

De Arthur felállt, odalépett Mrs. Bloxbyhoz, lehajolt hozzá, és a fülébe suttogott valamit. A lelkészné bólintott, kiment, és egy üveg körömlakklemosóval tért vissza. Arthur a zsebébe csúsztatta, majd odasúgta Agathának:

– Menjünk ki a fürdőszobába. Egy pillanat alatt rendbe hozom.

Charles nézte őket, amint kifelé indulnak. Emelt hangon kérdezte:

– Mi a baj Agathával?

– Mrs. Raisinnek valami a szemébe ment. Kérem, adja ide a mentaszószt, Sir Charles.

Charles már félig felemelkedett az asztaltól, amikor Mrs. Bloxby komoly hangon odaszólt:

– Kérek még egy szelet bárányt.

A fürdőszobában, miután Agatha megszabadult a műszempillától és a ragasztótól, Arthurra mosolygott, és tréfálkozva megjegyezte:

– Én hősöm!

– Boldogan segítek egy hölgynek! – Azzal megragadta Agathát, egy nedves csókot nyomott az ajkára, majd húsos, kövér nyelvét a szájába dugta, és közben felhúzta a

szoknyáját.

Agatha ellökte a férfi fejét, rácsapott a kezére, és felkiáltott:

– Mi a búbánatos fenét művel?

– Nem tehetek róla – védekezett Arthur duzzogva. – Elmentem Warckwickshire-ben abba a kísértetházba egy vezetett túrára. Az ottani fickó mondta, hogy maga egy tüzes kanca és szereti a kemény bánásmódot.

– Milyen fickó?

– Aki a bemutatót vezette. A háztulajdonos.

– Ez egy jó nagy marhaság! – közölte Agatha, aztán csak úgy magában: „Ó, Charles, hogy tehetted ezt?” – Mentsen ki a többieknél – mondta ridegen. – Ne is! Tűnjön el.

Agatha hazavezetett, otthon a cicái bundájába temette az arcát, és keservesen sírt. Nem volt értelme ostoba álmokat szőni a visszavonulásról és a kandallón melegedő két pár papucsról. Azt hitte, többet jelent Charlesnak néhány egyéjszakás kalandnál.

Végül felitatta a könnyeit, és bejelentette a macskáknak:

– Holnap visszatérek dolgozni teljes munkaidőben.

Amikor Mrs. Bloxby vendégei átmentek a szalonba kávézni, Charles Arthurhoz lépett:

– Miért ment el Agatha?

– Nem az én hibám – hebegett Arthur elvörösödve. – Volt az a műszempillája, ami levált, és pillanatragasztóval tette vissza. Mondtam neki, hogy a körömlakklemosó segíthet, és

tényleg segített, mire ő flörtölni kezdett, én elkaptam, ő meg bedurcizott. De az a pasas Barfield House-ban azt mondta, ez a nő a legkönnyebb préda Cotswoldsban, még könyörögni is fog érte. A ház tulaja mondta.

– Én vagyok a tulajdonos – közölte Charles. – Írja le nekem azt a férfit.

– Magas, őszülő haj, enyhe akcentus és…

– Elég – szakította félbe Charles. – Mrs. Bloxby, csodálatos az este, de most el kell rohannom. Találkoznom kell… valakivel. El kell intéznem… valakit.

Charles hajnali hatkor érkezett meg Agathához. A saját kulcsával ment be a házba. Mindkét ökle fájt a bandázs alatt. Már bánta, hogy olyan keményeket vitt be Gustavnak, mivel az nem védekezett, csak ült összekuporodva, és azt ismételgette, hogy Agatha nem való feleségnek Charles mellé. A gazdája közölte vele, hogy pakoljon és tűnjön el. De amikor Gustav kiment, hogy csomagoljon, Charles elgyötörten gondolt bele, mennyi mindent csinált meg a háznál az inas, na meg itt volt a sikerük a kísértetházzal – végül utánament és visszavette Gustavot.

Agatha a hátán feküdt, nyitott szájjal horkolt, arca könnyektől volt maszatos. Charles finoman megrázta, és felkapcsolta az ágy melletti kislámpát.

Agatha csipás szemekkel ránézett, aztán dühös rikoltást hallatott. Charles megszorította a kezét, rászólt, hogy figyeljen, és elmesélte, mit tett Gustav.

– Megölöm – nyögte Agatha. – Megsérült a kezed…

Verekedtél vele?

Charles úgy döntött, itt az ideje a füllentésnek.

– A becsületedért küzdöttem. Rájöhettél volna, hogy Gustav volt az. Miért nem kérdeztél meg? Annyira kevésre tartod magad, hogy azt hiszed, egy barátod így bemocskolna? Figyelj! Kelj fel, öltözz fel, és elviszlek egy angol reggelire.

A tekintélyes reggeli és három bögre kávé után Agatha egészen megvigasztalódott.

– Tényleg be kellett volna vonnom Sir Edwardot, hogy Poirot-t játszhasson, de túl veszélyes volt a helyzet. Szegény pára. Szörnyű lehet neki ott egyedül Cuckletonban.

Sir Edward valóban mélységes depresszióba süppedt. Hideg, borús nap volt, a kert fehéren csillogott a fagytól. Miért is találta ki, hogy erre a búbánatos helyre költözzenek? Csattanást hallott, ahogy a postás bedobta a leveleket az ajtón. Fáradtan felállt, hogy megnézze, mi jött.

– Számlák, számlák, számlák – motyogta, miközben egyik borítékot a másik után tépte fel, mígnem egy vaskosabb küldeményhez nem ért. Kinyitotta és felkiáltott. Egy főnemesi beiktatás akadt a kezébe. Lord lesz belőle vagy valami más. Ki kell találni egy címet! Díszruhák… Címer… Ó, milyen elképesztő, észbontó, mondhatni csodálatos!

– Ez elképesztő, észbontó… mondhatom, csodálatos! – dohogott a másik Edward Chumble a feleségének. – Ha

belegondolok, az a tengernyi pénz, amit a kormánynak fizettem egy nemesi címért… Fogadni mernék, hogy azok a disznók zsebre vágták, nekem meg marad a nagy semmi!

– Vigyél haza, felveszem a kocsim. Bemegyek az irodába.

– Azt hittem, visszavonultál!

– Én is azt hittem – felelte Agatha, miközben egy parkolóban álltak. Elővett egy csomag cigarettát, egy öngyújtót, és füstölni kezdett. – Még nem tettem le a gyilkos rudacskákat. Tudod, Charles, mindig emlékeznem kellene arra, amit a Jimmyvel kötött házasságom befuccsolásakor hallottam.

– És mi volna az?

– A karrier örökké tart. A férfiak nem.

– Mindig nagyon bírtalak, Agatha.

– Mint mit? – Agatha maciszemében megcsillant a remény.

Charles habozott egy pillanatig, majd vidáman azt mondta:

– Mint barátot.

Simon a bozótosban rejtőzött az Orgona köz végén, és nézte, amint Charles elhajt. Azért jött, hogy bevallja Agathának: hazudott Mollyról. Igaz, hogy próbálkozott nála, de a nő csak nevetett, megpaskolta az arcát, és közölte vele: „na, tűnés”. Simon tehát elment a bordélyba, amiről egy barátja mesélt, fizetett egy orális szexért, és – szörnyen mocskosnak érezve magát – távozott. De Agatha olyan

elkeseredettnek látszott. Talán majd egy másik nap.

Agatha belépett a házba. Délre járt az idő. Charlesszal egész délelőtt az ügyről beszélgettek. Bement a nappaliba, az italos zsúrkocsira pillantott, közben a cicák a bokájához dörgölőztek.

– Hát – sóhajtott Agatha –, úgy kell a nőnek a férfi, mint halnak a… gin-tonik.

[{1}] Samuel Taylor Coleridge: *Rege a vén tengerészről* (Szabó Lőrinc fordítása)

[{2}] Frank Sinatra *My Way* című slágeréből *(A ford.)*

[{3}] A *Dunmore* kiejtése az angolban megegyezik a *„done more”*-ral, ami azt is jelentheti, a múltban többet tett vagy tehetett volna valaki *(A ford.)*

[{4}] A *smellie* jelentése: „szagos”, „büdös” *(A ford.)*

[{5}] A *stink* jelentése: „bűz”

[{6}] John Keats *Óda egy csalogányhoz* című versének sorai alapján (Tóth Árpád fordítása)

[{7}] A *Priscilla, a sivatag királynője* 1994-ben bemutatott ausztrál–brit film, transzvesztita főhősökkel *(A ford.)*

[{8}] Clouseau felügyelő *A rózsaszín párduc* című film főszereplője *(A ford.)*

[{9}] I. (Tudor) Mária királynő ragadványneve *(A ford.)*